

Giới thiệu Diễm Hoàng Sủng Thê

Không cần mở mắt ra, nàng cũng biết chính mình nhất định bị thương không nhẹ! Nhìn một cái! Giờ phút này chẳng những tứ chi đau nhức, cả người còn bị rét run !

Chậm đã! Rét run? Oa oa oa! Ai tới nói cho nàng rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Nàng không phải mang cả người cùng xe đạp phiên xuống sườn núi sao? Không phải hẳn là nằm ở bệnh viện nhận trị liệu sao? Như thế nào khi vừa tỉnh, nàng cứ nhiên không mặc gì nằm ở trên giường người nào đó?

Cái gì? Đau nhức không phải bởi vì tai nạn xe cộ bị thương. Là vì..... Đêm động phòng hoa chúc!! Mà bên cạnh nàng người nào đó tựa như một bức tượng được tạo thành từ khối băng, đúng là chồng mới cưới của nàng. Hắc Phong Bảo đương nhiên đương gia!! Ô ô ô..... Nàng khi nào thì gả cho người ta? Nhưng lại là gả cho một người cổ đại nha!

Bạn đang đọc truyện *Diễm Hoàng Sủng Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Dương Châu Vi phủ

“Cha, người nói cái gì?!”

Vi Như Cẩm mở to đôi mắt đẹp, không thể tin được điều nàng vừa mới nghe được lúc này. Nàng chẳng qua theo mẹ lên long sơn tự nghe hết ba ngày Phật đạo mà thôi, sao biết mới vừa tiến vào cửa nhà một bước, cha liền nói cho nàng, ba ngày sau nàng sắp xuất giá.

Rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra? Nàng căn bản không thể lập gia đình a!

“Ta nói, con hảo hảo chuẩn bị, ba ngày sau người của Hắc phủ muốn tới đón dâu.” Vi Chính Nghĩa bình tĩnh nói.

“Lão gia, đây là chuyện gì xảy ra?” Vương thị kinh ngạc không kém hơn Vi Như Cẩm.

“Phu nhân, chẳng lẽ nàng đã quên ước định mười lăm năm trước sao?”

Vi Chính Nghĩa biết việc này đối với các nàng đến thật sự quá bất ngờ, biết Cẩm nhi không thể tiếp nhận ba ngày sau sẽ thật sự gả làm thê tử người ta, hẳn cũng luyến tiếc nữ nhi duy nhất rồi đi hẳn..... Nhưng, việc hôn nhân này vốn đã sớm định sẵn từ trước!

“Cái gì ước định? Nhanh chút nói rõ, không cần lại thừa nước đục thả câu.” Vương thị thúc giục.

“Đúng vậy, cha, người hãy mau nói rõ ràng.” Vi Như Cẩm gấp đến độ nước mắt đều nhanh chóng sắp đi ra. Nhưng bất chấp như thế nào, nàng tuyệt đối không thể gả!

“Phu nhân, đừng nói nàng đã quên, ngay cả ta cũng quên không còn nhớ một chút gì, nếu không phải người ta tới cửa cầu hôn, ta trên cơ bản sẽ không thể nhớ lại còn có chuyện này!”

Vi Chính Nghĩa thanh thanh yết hầu, hỏi vương thị ở bên cạnh: “Nàng còn nhớ rõ Hắc Tử Dật Hắc đại ca, cùng phu nhân hắc Thư Vũ Hà không?”

“A!” Vương thị hô nhỏ một tiếng. Nàng nhớ lại rồi! Thực không xong, nàng như thế nào đã quên còn có một việc hôn nhân như thế này a?

“Nhớ lại rồi phải không?” Vi Chính Nghĩa bụng chén trà trên bàn lên, uống một ngụm, nhuận nhuận can thiệp yết hầu.

“Mẹ, các người rốt cuộc đang nói cái gì, con như thế nào một câu cũng nghe không hiểu?” Vi Như Cẩm vội vã muốn biết tình hình cụ thể, nhưng là lại nghe không hiểu ra sao.

“Phu nhân, nàng nói nhanh cho Cẩm nhi nghe đi!” Vi Chính Nghĩa đem ánh mắt chuyển qua trên người Vương thị.

“Cẩm nhi, là như vậy.....” Vương thị thở dài, lời kéo Vi Như Cẩm về mặt sột ruột ngồi trên ghế dựa.

“Mười lăm năm trước, ta và cha con mang theo con mới hai tuổi đến phương bắc du sơn ngoạn thủy, khi chúng ta du lần phương bắc các nơi danh thắng đang trên đường muốn về nhà, cũng không ngờ lại gặp phải sơn tặc. Khi đó nếu không được một đôi vợ chồng võ công cao cường cứu kịp thời, chúng ta một nhà ba người đã sớm mất mạng. Mà đôi vợ chồng kia, chính là người mà cha con gọi là Hắc Tử Dật đại ca cùng Thư Vũ Hà đại tẩu.”

“Cái đó và hôn sự của con có quan hệ gì đâu?” Chờ không kịp Vương thị nói xong, Vi Như Cẩm nhin không được ngắt lời.

“Cầm nhi, con đừng vội, nghe mẹ nói hết đã.” Vương thị vỗ vỗ cánh tay của nàng, trấn an nàng.

“Con từ nhỏ thân thể ốm yếu lại nhiều bệnh, hơn nữa đã bị việc đó làm cho sợ hãi, chẳng những khóc nháo không ngớt, còn sinh bệnh nặng một thời gian. Hắc đại tẩu thấy thế, liền đề nghị chúng ta đến Hắc phủ của người, thuận tiện thỉnh đại phu thay con xem bệnh. Vì con, chúng ta đương nhiên vui vẻ nhận lời. Ở Hắc phủ quấy rầy gần nửa tháng, thân thể của con sau khi được điều dưỡng bằng những dược liệu quý hiếm trở nên khỏe mạnh hơn. Hắc đại tẩu vẫn rất muốn có một người nữ nhi, nhưng cả hai người con đều là nam, cho nên ở Hắc phủ kia một thời gian, nàng phi thường rất yêu con, thậm chí thời điểm khi chúng ta phải rời khỏi, nàng vẫn còn luyến tiếc không muốn buông con ra! Bởi vì đối với con rất yêu thích, vào đêm trước khi chúng ta rời đi, nàng nhân lúc có mặt mọi người, thỉnh cầu chúng ta có thể đáp ứng cho con trở thành con dâu Hắc gia. Ta cùng cha con vì cảm tạ ân cứu mạng của bọn họ, lại cảm kích họ đã giúp con điều dưỡng thân thể, cho nên không nói hai lời liền đáp ứng nàng. Hơn nữa, trượng phu của con, cũng là người mà bản thân con tự lựa chọn!”

“Con chính mình chọn?”

Vi Như Cầm nhướng lên mày liễu. Làm sao có thể? Mẹ không phải nói chuyện đó là khi nàng hai tuổi phát sinh sao? Khi đó tuổi nhỏ như vậy, làm sao có thể tự mình chọn trượng phu?

“Đúng vậy! Bởi vì Hắc đại ca có hai người con, con lớn nhất khi đó mười hai tuổi, tiểu nhi tử cũng mới chỉ có mười tuổi. Lúc ấy bởi vì không biết nên do ai lấy con mới tốt, vì thế liền muốn bản thân con tự chọn.” Vi Chính Nghĩa tiếp tục nói.

“Như thế nào chọn?” Vi Như Cầm hỏi.

“Chúng ta hỏi con, con muốn ai làm vị hôn phu của con, con liền tiến lên ôm lấy hắn.”

Vương thị nhớ lại tình cảnh ngay lúc đó, nhìn không được cười khẽ ra tiếng. Khi đó Cầm nhi thật sự là đáng yêu cực kỳ, hơn nữa bộ dáng con hai mắt to nhanh như chớp nhìn đến trên người hai tiểu nam hài kia đảo quanh, thật sự rất giống bộ dáng một cô nương hơn mười tuổi chọn lựa vị hôn phu.

“Con thật sự ôm lấy một người trong bọn họ sao?”

Nàng thật sự đã làm ra loại sự tình này ?!

“Đúng vậy! Con xem hai người con của Hắc đại ca một hồi lâu, sau đó tiến lên liền ôm lấy chân tiểu nhi tử người ta, dù mọi người khuyên như thế nào, con chính là không chịu buông tay. Chúng ta vẫn là chờ con ôm một mẻ, ngủ, mới đem con tách ra khỏi người ta được!”

Lúc ấy bọn họ bốn đại nhân đều bị một màn này biến thành dở khóc dở cười, tiểu nhi tử bị Cầm nhi lựa chọn thủy chung không lộ ra nét mặt, con lớn nhất vì buồn cười nên mãi không ngừng.

Trời ạ! Thật là chính nàng chọn, việc này nên làm cái gì bây giờ đây? Vi Như Cầm nhất thời không biết như thế nào cho phải.

Vi Chính Nghĩa không phát hiện nữ nhi có vẻ khác thường, tiếp tục nói:

“Đêm đó chúng ta lợi dụng ‘Kỳ lân ngọc bội’ làm tín vật đính hôn, cũng ước định mười lăm năm sau từ Hắc quý phủ môn đón dâu. Nhưng bởi vì Vi phủ ở Dương Châu, mà Hắc phủ ở Lạc Dương, này nhất nam nhất bắc lui tới không dễ dàng, cho nên bình thường chỉ có dựa vào thư lui tới. Nhưng mà bởi vì sinh ý thượng chiếu cố lực (cái này cũng như ý nói là ở xa nhau tình cảm, lễ nghĩa lâu ngày cũng phai dần), không biết từ khi nào bắt đầu liền ngay cả thư cũng chặt đứt, lâu ngày, ta và mẹ con cũng đều đã quên việc này. Nay mười lăm năm thời gian đã đến, bọn họ đến đón dâu cũng đúng rồi.”

“Cha, con không lấy chồng!” Vi Như Cầm con người xinh đẹp ngênh hướng về phía Vi Chính Nghĩa, đồng tử mắt lý mang theo kiên quyết.

“Ta biết việc này đối với con mà nói rất bất ngờ, nhất thời không thể chấp nhận, nhưng nữ nhi ai cũng phải lập gia đình, không thể cả đời ở lại bên cạnh cha mẹ.” Vi Chính Nghĩa nghĩ đến nàng là luyến tiếc hai người già bọn họ, cho nên không chịu xuất giá.

“Cha, không phải.” Nàng không phải ý tứ này a.

“Lão gia, Cầm nhi nàng.” Vương thị cũng nóng nảy. Cầm nhi nàng. Không thể giả a!

“Phu nhân, ta biết nàng cũng là luyến tiếc Cầm nhi rồi chúng ta đi, ta cũng giống nàng thôi!” Vi Chính Nghĩa nắm tay Vương thị, nhẹ nhàng vỗ vỗ, muốn nàng giải sầu.

“Không phải như thế, cha!”

“Không phải như thế, lão gia!”

Mẹ con hai người trăm miệng một lời nói.

“Các người hai người rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?” Theo hắn vừa nói ra Hắc phủ mới vừa phái người tới cửa cầu hôn, mẹ con lưỡng liễn vẫn không thích hợp, đặc biệt Cầm nhi!

“Cha, nữ nhi. Nữ nhi. Không thể giả cho Hắc gia nhị công tử!” Vi Như Cầm đi đến trước mặt Vi Chính Nghĩa, hai đầu gối nhất thời quỳ xuống, lệ trong khóe mắt đều nhanh chóng rơi xuống không ngừng.

“Con làm cái gì vậy?” Vì Chính Nghĩa bị hành động của nàng cùng nước mắt cấp ngắc cả người. “Có cái gì đứng lên rồi nói.”

Hắn vội vàng đem nữ nhi nâng dậy, nhưng nàng lại chính là không ngừng rơi lệ, nói cái gì cũng nói không nên lời.

“Phu nhân, người nói đi!” Gặp Vương thị cũng mang sắc mặt sắp gặp nạn, Vì Chính Nghĩa đoán rằng nàng nhất định biết cái gì.

“Lão gia, Chăm nhi nàng..... Nàng không thể lập gia đình!” Chuyện tới nay, cũng chỉ có cách nói ra!

“Vì sao?”

“Bởi vì..... Bởi vì.....” Vương thị ấp úng nói không nên lời.

“Bởi vì sao?” Vì Chính Nghĩa không kiên nhẫn rống to ra tiếng.

“Bởi vì Chăm nhi mang thai!” Bất đắc dĩ, Vương thị đành phải nói ra toàn bộ.

“Nàng..... Nàng nói cái gì?! Vì Chính Nghĩa kinh ngạc viết hết lên trên mặt. Hắn..... Hắn vừa rồi nghe được cái gì?

Nhất định là hắn nghe lầm! Chăm nhi là một khuê nữ chưa lấy chồng, làm sao có thể sẽ có mang có bầu đây? Nhất định là phu nhân luyến tiếc Chăm nhi nhanh như vậy lập gia đình, cho nên mới nói bậy vừa thông suốt! Nhất định là như vậy!

“Lão gia, người không cần an ủi mình!” Làm vợ chồng mấy chục năm, nhìn biểu tình hắn cũng có thể biết hắn suy nghĩ cái gì. “Chuyện tới nay ta đã không thể không nói, mặc kệ người có tiếp thu hay không tiếp thu, người phải làm ngoại công..... Nga, không, hẳn là là gia gia mới đúng.”

“Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Nàng nói rõ ràng cho ta!” Vì lão gia đáng thương, một buổi tối không biết lặp lại những lời này bao nhiêu lần.

Vì Như Chăm đang định mở miệng, không ngờ Vương thị lại giành trước từng bước:

“Lão gia tử, ngay cả người và ta đều đã quên việc hôn nhân cùng Hắc gia, huống chi là lúc ấy Chăm Nhi chỉ có hai tuổi? Chăm nhi đến tuổi dậy thì, đương nhiên cũng sẽ có người ái mộ, huống hồ nàng căn bản không biết nàng sớm đã có hôn ước, cho nên việc này không phải do nàng sai.

Đứa nhỏ trong bụng là của Trương Sĩ Nghiêm, hai đứa nhỏ này lưỡng tình tương duyệt người là đã sớm biết đến, Chăm nhi sợ người sẽ khinh thường Trương Sĩ Nghiêm là một cô nhi, nhưng lại chỉ là một tú tài, sẽ không đáp ứng việc hôn nhân bọn họ, cho nên bọn họ hai người chẳng những tự định chung thân, còn đến chu công chi lễ, muốn nói gạo nấu thành cơm, chúng ta không đáp ứng cũng không được.”

“Thật sự là rất hoang đường! Cô nương trong nhà đã vậy còn quá không biết liêm sỉ, việc này nếu truyền đi ra ngoài, người bảo ta làm sao trước mặt mọi người ngẩng đầu lên?! Còn có, người cho cha người là loại người ngại bản yêu phú sao?”

Việc này nên làm cái gì mới tốt bây giờ? Ba ngày sau kiệu hoa liền tới cửa, hắn không thể để đến lúc đó mới hủy hôn được! Hơn nữa hắn nếu nói hủy hôn như vậy, chẳng phải là thành vong ân phụ nghĩa đó sao? Vì Chính Nghĩa buồn bực nữ nhi cả gan làm loạn, cũng bị vấn đề nan giải này làm phiền não.

“Ta hỏi người, nếu bọn họ chưa đi chu công chi lễ, người là không phải liên tính như vậy, đem Chăm nhi gả cho một người vô luận nhân phẩm, cá tính chúng ta đều hoàn toàn không biết gì cả nhận làm thế tử?” Vương thị ép hỏi: “Có phải hay không?”

“Như thế nào Chăm nhi làm ra loại chuyện bại hoại môn phong này, nàng chẳng những không tức giận, còn cố hết sức bảo vệ nàng?” Hắn thật sự không rõ.

“Ta thành thật nói cho người rõ, ta sẽ đáp ứng là vì ta hiểu biết nhân phẩm Trương Sĩ Nghiêm, hẳn quả thực cô nhi, nhưng lại có tâm tiến tới, và trọng yếu hơn là, hẳn nguyện ý ở rể Vì gia chúng ta.”

“Chăm nhi, đây là thật vậy chẳng?” Trương Sĩ Nghiêm thật sự nguyện ý ở rể Vì gia? Cứ như vậy, bọn họ là có thể cùng Chăm nhi cả đời cùng một chỗ.

“Đúng vậy, cha! Như vậy nữ nhi là có thể hiếu thuận người cùng mẹ cả đời.” Vì Như Chăm đêm nay lần đầu tiên tươi cười.

“Lão gia, như vậy người còn muốn đem Chăm nhi gả đến Hắc phủ sao?”

Vì Chính Nghĩa lắc đầu. Phu nhân nói đúng vậy, Sĩ Nghiêm đứa nhỏ này nhân phẩm thật sự rất tốt, huống chi hắn còn đồng ý theo ở rể Vì gia. Chăm nhi nữ nhi bảo bối duy nhất của hắn, bởi vậy hắn đương nhiên muốn nữ nhi ở lại bên cạnh, dù sao nàng nếu là gả đến phương bắc, bọn họ về sau muốn gặp mặt thường xuyên, có thể sẽ không dễ dàng.

Chính là, hắn nên như thế nào hướng Hắc đại ca công đạo? Chăm nhi là nhất định gả không được, nhưng đến lúc đó kiệu hoa đến đây, vẫn là cần có người lên kiệu a!

“Nhưng, chúng ta không thể hủy hôn a! Hắc phủ chỉ sợ đã muốn đem tin tức cưới vợ thông báo đi ra ngoài, nếu Chăm nhi không lấy chồng, chẳng phải là làm cho Hắc đại ca, Hắc đại tẩu khó coi? Đồng thời chúng ta cũng thành người vong ân phụ nghĩa.”

“Việc này..... Vậy phải làm sao bây giờ mới tốt?” Lão gia nói những lời này nàng đều biết, nhưng Chăm nhi hiện tại căn bản không thể lập gia đình a!

“Cha, mẹ, vì đứa nhỏ trong bụng Cầm nhi, các người nhất định phải thay Cầm nhi ngấm lại biện pháp a!” Nàng tuyệt đối sẽ không gả cho nam nhân nào ngoài Nghiêm ca, nàng là thể tử của Nghiêm ca!

“Cha biết, cha biết, con để cha suy nghĩ cẩn thận đã”. Vì Chính Nghĩa không ngừng bước đi qua lại, nhưng không thể nghĩ được bất cứ biện pháp nào.

Vương thị linh quang chợt lóe, “Ta xem. Không bằng tìm một người thay thế gả đi”.

“Tìm người thay thế gả đi”. Vì Chính Nghĩa dừng lại cước bộ, vuốt râu dài suy tư. “Đây cũng là một cách, nhưng mà.Đột nhiên như vậy, chúng ta đi đâu tìm người đây, không thể cứ tùy tiện phái một nha đầu đi thay, vì ngôn hành cử chỉ cùng tiểu thư khuê các có khí chất khác biệt nhau, nha đầu ở quý phủ ta còn kém Cầm Nhi rất xa. Ai, việc này nên làm thế nào cho phải?”

“Mẹ.” Vì Như Cầm khẽ cắn môi dưới, rung rung mâu trung chớp động bất lực.

Ngay khi ba người vì thế sự phiền lòng không thôi, ở ngoài cửa lắng nghe lâu ngày Vi gia tổng quản Vi Phương rốt cục nhịn không được lên tiếng : “Lão gia, phu nhân, có người có thể thay thế tiểu thư.”

“Vi Phương!” Ba người đồng thời chuyển hướng nơi phát ra thanh âm, liền nhìn đến Vi Phương đứng ngoài cửa.

“Lão gia, phu nhân, tiểu thư, thỉnh tha thứ tiểu nhân, tiểu nhân không phải cố ý nghe lén, chính là mới vừa rồi, nghe được tiếng tiểu thư vừa khóc vừa nói, nhất thời lo lắng mới...”

“Vi Phương, ta không trách ngươi, ta biết ngươi quan tâm đến Cầm Nhi còn hơn bản thân mình, yêu thương nàng không ít hơn người làm phụ mẫu như chúng ta”. Vì Chính Nghĩa thật lòng nói với hắn

“Đúng rồi, Vi Phương, ngươi nói có người có thể thay thế gả đi?” Vương thị vội vàng hỏi

“Đúng vậy! Phương thúc, là ai?” Vì Như Cầm vẻ mặt sốt ruột không kém.

“Là như vậy, sáng nay ta ở phía sau núi, phát hiện một nữ tử trên người mặc trang phục kì lạ té xỉu bên cạnh dòng suối nhỏ, ta dưới tình thế cấp bách, liền đem nàng nâng đến hậu viện, cũng thỉnh đại phu giúp nàng trị liệu, bởi vì sự việc xảy ra quá nhanh, cho nên đến bây giờ mới hướng lão gia cùng phu nhân bẩm báo.”

“Ý của ngươi là muốn nữ tử kia thay thế gả đi”. Vì Chính Nghĩa nghe ra ý trong lời nói của hắn

“Đúng vậy, vị cô nương kia dung mạo hòa khí chất cũng không phạm, hẳn là có thể thay thế tiểu thư.”

“Còn có những ai đã gặp qua vị cô nương kia”. Hắn tin tưởng ánh mắt của tổng quản.

“Không có.” Vì tổng quản lắc đầu. “Chỉ có ta cùng đại phu mà thôi, bởi vì sáng tinh mơ, mọi người đều chưa có rời giường, ta vội vã cứu người, cho nên ngay cả đại phu cũng là bản thân ta mời đến.

“Tốt lắm, lấy chút bạc đi cho tên đại phu kia, dặn dò hắn rõ ràng nếu sau này có người hỏi vị cô nương kia, liền một mực trả lời không biết.

“Đúng vậy, lão gia, ta đi ngay bây giờ”.

“Như vậy được không?” Vương thị cảm thấy không ổn. Tùy tiện tìm một nữ tử lai lịch không rõ ràng thay thế gả đi, nếu ngày sau thân nhân nàng thật sự tới cửa tìm, đến lúc đó ta phải làm thế nào cho đúng.

“Phu nhân, hiện tại quán không được nhiều việc như vậy, thời gian cấp bách, chỉ có thể trước tìm người lên kiệu hoa, đi bước nào tính bước đó”.

Lạc Dương Hắc Phong Bảo

“Chú rể đại nhân, vài ngày sau chính là ngày mừng của ngươi, như thế nào không thấy ngươi chuẩn bị một chút gì, ngược lại còn ở trong này xem một đồng sổ sách kia.

Hắc Diễm Thần dùng cây quạt gõ gõ cửa, tỏ vẻ hắn đã đến, liền mau chóng đi vào thư phòng, ngồi trên ghế dựa.

“Ngươi không cần ở đây nói linh tinh, nếu quả thật ngươi tiếc nuôi như vậy, không bằng tự mình đi cưới Vì Như Cầm đi, còn hơn lại ở đây làm phiền ta!” Hắc Diễm Hoàng vui đùa vào một bàn đầy sổ sách, khẩu khí dị thường không tốt.

“Tốt xấu gì ta cũng là đại ca ngươi, khi nói chuyện khẩu khí có phải nên hòa nhã một chút không?” Hắc Diễm Thần phe phẩy cây quạt trong tay quạt, khuôn mặt tuấn đạt nhả nhặn lộ ra ý cười ôn hòa. “Còn có, nàng tương lai là em dâu của ta, ta làm sao có thể lấy nàng được”.

Hắc Diễm Thần thoải mái rơi xuống, liền gấp một chi ngân phiếu hăng hái nghênh diện phóng tới, mà hắn lại chính là vрон hai ngón tay nhẹ nhàng kẹp lại, ngân phiếu liền văng vẳng nằm ở giữa hai ngón tay. (đoạn này ta không biết nên để nguyên như vậy, ai cho ta biết ngân phiếu là gì vậy....@@@)

“Thần, ngươi muốn chết sao?”

Hắc Diễm Hoàng ngẩng đầu lên. Nâng lên mày kiếm, chiếc mũi thẳng thẳng, đôi môi mang theo giọng nói lãnh khốc, cùng một đôi ưng mâu lợi hại, một tổ hợp hoàn mỹ trên khuôn mặt anh tuấn lạnh lùng.

Chết tiệt, tên này thế nhưng lại nhắc tới chuyện cũ vào buổi tối mà hấn không muốn nhớ lại.

Chỉ cần nhớ tới nữ nhân phiền phức kia, hấn liền phát hỏa trong lòng, đây tất cả đều là nàng sai, nếu không phải nàng, tất cả mọi việc của Hắc Phong Bảo cũng sẽ không đổ lên người hấn, đều là do Vi Như Cầm đáng chết kia hại.

“Hoàng, ngươi không biết nếu khuôn mặt tuấn tú này bị hủy, sẽ có bao nhiêu nữ nhân thương tâm sao?” Hắc Diễm Thần nhẹ nhàng vung tay lên, ngân phiêu lập tức trở về phía sau lưng trụ hấn

Ha ha! Thực may mắn lúc trước Vi Như Cầm ôm không phải chân của mình, nếu không hiện tại người ngồi ở trước bàn, xem hai chồng sổ sách so với núi còn cao hơn kia, lại phải nhận bản thân đã có người đính ước nhưng lại chỉ có mình.

Thật sự là lão thiên gia phù hộ a!

Bọn họ từ nhỏ chỉ biết, tương lai một trong hai người bọn họ phải tiếp nhận Hắc Phong Bảo, mà cha cũng nói qua không thiên vị một ai, muốn hai huynh đệ bọn họ phải xuất ra bản lãnh thật sự, người sẽ ở giữa tuyển chọn một người thích hợp.

Vấn đề là, tuy rằng bọn họ hai người trời sinh tư chất thông minh, lại đối với sự nghiệp không lơ trước mắt không có chút hứng thú nào, cũng không muốn gánh lấy phiền toái lên người mình.

Làm cho hai người không biết nên do ai đến khiêng lên gánh nặng này mà tranh luận không ngớt, trùng hợp toàn gia đình Vi Chính Nghĩa tới, mà mẹ cũng coi trọng nữ nhi Vi Như Cầm của người ta, còn muốn nàng chọn một trong hai người bọn họ làm vị hôn phu. Vì thế bọn họ liền lên hiệp nghị, ai được chọn sẽ phải kế thừa gia nghiệp.

Thực không khéo, người nợ chính là Hoàng!

Cho nên mỗi lần chỉ cần nói tới việc này, Hoàng trở mặt so với phiên thư còn nhanh hơn. Hấn hoài nghi Hoàng khả năng theo thời khắc đó bắt đầu, liền hận Vi Như Cầm đến bây giờ.

“Ngươi lại dong dài, ta liền lập tức đưa ngươi đi gặp Diễm Vương.” Hắc Diễm Hoàng biểu tình hung ác nham hiểm, tuyệt không giống đang nói đùa.

“Hảo, ta đây không dong dài, chúng ta đến nói chuyện chính sự.”

Hoàng bộ dạng thật đúng là tuấn đạt tuyệt luân, hấn dám nói, chỉ cần là nữ nhân, thấy hấn nhất định sẽ vì vậy mà điên cuồng, nhưng điều kiện đầu tiên là hấn đừng bày ra bộ mặt hần băng ngàn năm không thể tan kia.

“Tốt nhất là chính sự.” Hắc Diễm Hoàng khoe miệng khiến ra một chút hoàn mỹ hình cung, khả lợi hại mâu quang lại tàn nhẫn phóng ở trên người Hắc Diễm Thần.

“Hoàng, đừng cười khùng bỏ như vậy”. Trong nháy mắt, Hắc Diễm Thần chỉ cảm thấy sống lưng lạnh cả người. Chắc, phía sau lưng hấn quý mị bất thành, bằng không như thế nào có cô âm trầm hần khí lao thẳng tới hấn mà đến.

“Hãy bớt sàm ngôn đi.” Hắc Diễm Hoàng lạnh lùng phun ra lời nói xong, lại lần nữa vui đầu vào sổ sách.

“Hoàng, ngươi không tự mình đến Vi phủ đón dâu, ngược lại muốn tổng quản tiến đến, như vậy có phải thật sự không thỏa đáng không ? ” Cho dù có bận việc như thế nào đi nữa, cũng không có khả năng ngay cả thời gian đi cưới vợ cũng không có.

“Ta có muốn tổng quản thay ta bãi đường sao?” Hắc Diễm Hoàng sớm đoán được hấn sẽ hỏi như thế.

“Ta là cùng ngươi nói việc đứng đắn, ngươi còn có tâm tình cùng ta nói giỡn ?” Hấn thực thay em dâu tương lai cảm thấy bi ai, gả cho loại trượng phu này, về sau như thế nào qua ngày? “Hoàng, ngươi không phải là tính đem Vi Như Cầm cưới đến Hắc Phong Bảo, sau đó giống cái bình hoa giống nhau để đó chứ?”

“Ta chỉ là ở thực hiện lời hứa hẹn lúc trước của mẹ!” Hắc Diễm Hoàng cũng không ngần đầu lên nói.

Ai! Quả nhiên như hấn sở liệu. “Người của Vi gia chỉ sợ không ngờ tới người đến đón dâu lại là người khác ngoài chú rể đại nhân!”

“Ta đã tính cho tổng quản đem tín hàm ta tự tay viết đưa cho Vi Chính Nghĩa, bên trong viết rõ nguyên nhân ta không thể tự mình tới cửa đón dâu, bọn họ sẽ hiểu được.”

“Quên đi, dù sao là ngươi cưới, cũng không phải ta cưới, chỉ cần ngươi cảm thấy hảo thì tốt rồi. Bất quá đối với mẹ tự bản thân ngươi đi nói, ta không xen vào. Nếu để cho mẹ biết, ngươi thế nhưng vì sự nghiệp, thật sự để cho tổng quản thay thế ngươi đón dâu như vậy, nàng nhất định hội niệm lỗi tai mọi người dài kiển.”

Bất quá, đáng thương nhất hấn vẫn là Vi Như Cầm kia, bởi vì Hoàng cưới nàng bất quá là vì ứng phó mẹ. Nhưng là, việc này hết thảy cũng không phải

chuyện của hắn, bởi vì người được lựa chọn không phải hắn. Mỗi lần chỉ cần nhất thời nghĩ đến người này, hắn liền nhin không được muốn vui vẻ kêu to!

“Lời vô nghĩa đã nói xong, người có thể nhanh chóng đi đi!” Hắc Diễm Hoàng không chút khách khí hạ lệnh đuổi khách.

“Đừng nên đi rồi, ta còn phải đi xem bọn hạ nhân đem hôn lễ thu xếp như thế nào nữa! Chú rể đại nhân, đừng quá mệt nhọc a, nên chừa chút thể lực ở đêm động phòng hoa chúc!” Hắc Diễm Thần cười to hai tiếng, ngẩng đầu mà bước rồi đi thư phòng.

“Đáng chết!”

Bạn đang đọc truyện *Diễm Hoàng Sủng Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

“Phu nhân, đã chuẩn bị tốt hết chưa? Kiệu hoa đã đến!” Vi Chính Nghĩa vội vã tiến vào, bên cạnh còn mang theo hai tên tùy nữ.

“Tốt lắm!” Vương thị hướng Vi tổng quản nói xong, liền đem khăn hồng trùm lên trên đầu, trong lòng không ngừng mặc niệm: Cô nương, là Vi gia chúng ta thực xin lỗi người, nếu có kiếp sau, chúng ta sẽ làm trâu làm ngựa báo đáp người!

“Ân!” Vi Chính Nghĩa vuốt cằm. “Thảo Thảo, Đa Đa, chuyện ta dặn dò các người đều hết nhớ rồi chứ?”

“Đều rõ ràng, lão gia!”

“Tốt lắm, các người là hai nha hoàn thông minh lanh lợi nhất của quý phủ, đến Hắc Phong Bảo, phải hiểu được tùy cơ ứng biến, không nên nói trăm ngàn lần không thể nói nhiều. Nhớ lấy! Từ giờ trở đi, cô nương kia chính là tiểu thư các người, nên làm như thế nào, ta từ trước đã nói rất rõ ràng, không cần ta nói thêm nữa.”

Vi Chính Nghĩa sau một phen dặn dò, theo cổ tay áo xuất ra hai nhất bạch, bình sứ màu đỏ tía thứ nhất đưa cho Đa Đa. “Trong bình sứ này đã phân mê được làm bảy ngày, hòa tan ở trong trà, uống xong một chút liền có thể ngủ hết một ngày đêm, các người mỗi ngày uy nang uống một ít là đến nơi.

Nếu có người hỏi tiểu thư vì sao không tốt, các người liền lấy đường xá quá mức xa xôi làm cớ, nói tiểu thư mệt, hiểu không? Về phần bên trong cái chai màu tím là đoàn tụ tán, nhớ rõ đêm động phòng hoa chúc thì cho tiểu thư ăn vào.”

“Đã biết, lão gia phân phó chúng ta ghi nhớ trong lòng!”

“Tốt lắm, đừng làm cho người ta chờ quá lâu, đi giúp tiểu thư lên kiệu hoa.”

Vi Chính Nghĩa dặn dò xong, quay đầu nhìn về phía Vương thị cùng Vi Như Cầm. “Phu nhân, Cầm nhi, đừng lo lắng, mọi kết cục đã được sắp xếp!”

“Nhưng là, lão gia, ta cuối cùng cảm thấy thực sự xin lỗi vị cô nương kia!” Vương thị thanh âm nghẹn ngào, lấy khăn tay lau nước mắt ở khóe mắt.

“Đừng vậy! Cha!” Vi Như Cầm cũng đỏ hốc mắt. Thực xin lỗi, cô nương, là ta thực xin lỗi người!

“Âi!” Vi Chính Nghĩa hít một hơi dài, “Cầm nhi, người ở lại trong phòng. Phu nhân, chúng ta đi thôi!”

“Ân, ít nhất chúng ta hẳn là đảm đương một chút trách nhiệm làm cha mẹ người ta, coi như là nữ nhi chính mình sinh ra, đưa nàng lên kiệu hoa.” Cô nương, đây là điều duy nhất chúng ta có thể báo đáp người. Vương thị ở trong lòng thực sự suy nghĩ.

“Đúng vậy.”

Ân! Đau quá..... Đầu nàng đau quá..... Thân thể xương cốt cũng mau tan giống nhau..... Nhưng là nàng lại hảo muốn đi ngủ, ánh mắt như thế nào cũng không mở ra được.....

Nàng ở nơi nào? Vì sao lại động đậy không ngừng từ trên xuống dưới? Còn có, là ai luôn luôn ở đây nói chuyện, là ai?

“Thảo Thảo, chúng ta từ giờ trở đi chính là nha hoàn bên người tiểu thư, mặc kệ tương lai phát sinh chuyện gì, chúng ta đều phải ở bên cạnh tiểu thư, thẳng đến chết già.”

“Đa Đa, người nói đúng vậy. Lão gia nói qua, là Vi phủ chúng ta thực xin lỗi nàng. Chúng ta thân là hạ nhân Vi phủ, được lão gia chiếu cố nhiều năm như vậy, hiện tại là lúc nên báo đáp, cho nên chúng ta phải thay thế lão gia đến bồi thường cho tiểu thư, mặc kệ tiểu thư có yêu cầu gì, chúng ta đều nhất định phải làm được.”

Thảo Thảo, Đa Đa? Lão gia? Vi phủ? Tiểu thư? Các nàng đang nói cái gì? Nàng như thế nào một câu cũng nghe không hiểu!

Ngô..... Mệt mỏi quá nga, nàng lại muốn ngủ.....

Xe ngựa lấy tốc độ kinh người chạy bảy ngày bảy đêm trên đường, nguyên bản đến phương bắc thời gian ít nhất phải nửa tháng, hiện tại lại chỉ mất một nửa thời gian đi là đến nơi.

Thời gian chạng vạng, xe ngựa theo gờ lãnh đến trước Hắc Phong Bảo.

Tân nương mặc mũ phượng hạ phi, được hai nha hoàn nâng hạ vào đại sảnh, trong khi mọi người huyền não, nguyên bản tân nương không khỏe, ý thức hơi thanh tỉnh chút.

Như thế nào ảm ỹ như vậy? Giống như có người theo hai bên đỡ nàng. Kỳ quái, nàng như thế nào cảm thấy cả người vô lực.....

Ngay khi tân nương như thế nào cũng nghĩ không ra, còn đang ở trong trạng thái mơ mơ màng màng, nàng đã theo sự sắp đặt của người bá thiên địa, hoàn thành hết thấy nghi thức.

Mặc kệ, chờ nàng ngủ no rồi nói sau!

Tiếp theo, ở nơi khác trong Hắc phủ bọn nha hoàn vây quanh, nàng bị đưa vào tân phòng.

Đối với tân nương thủy chung đứng không vững này, tất cả mọi người không hề nghi vấn gì, bởi vì mọi người đều nhất trí cho rằng, tân nương là cô nương phía nam, lại là một thiên kim tiểu thư, chạy bảy ngày bảy đêm trên đường, vừa xuống xe ngựa, lại không nghỉ ngơi gì lập tức bái đường, sẽ đứng không vững là đương nhiên.

Về phương diện khác ——

“Chúc mừng! Hắc lão gia, Hắc phu nhân.”

Bà mối lớn tiếng kêu đưa vào động phòng xong, bốn phía thanh âm chúc mừng liên không dứt bên tai, Hắc Tử Dật cùng Thư Vũ Hà hai vợ chồng nghe xong, quả thực cười đến toe toét.

“Cám ơn, thỉnh mọi người tận tình thương thức!”

“Tử Dật, ta cuối cùng đã có con dâu!” Thư Vũ Hà cao hứng đến độ mau bay lên trời.

Nữ mười tám thật nhiều biến đổi, hai tuổi Cầm nhi cũng đã đáng yêu như vậy, không biết mười bảy tuổi nàng xinh đẹp như thế nào? Nàng thật sự là khả năng lập tức đi gặp trực tiếp!

“Hà, xem nàng cao hứng rất nhiều, cũng không phải nàng làm chú rể.” Hắc Tử Dật thừa dịp khi tất cả mọi người nâng chén uống rượu, khinh nắm bắt bên cạnh thiên hạ tiểu mĩ (câu này không hiểu), chỉ vào xung quanh chú rể bị mọi người vây quanh kính rượu nói: “Con nàng cũng chưa cao hứng như nàng đâu!”

“Ta đã sắp bảy tám mươi tuổi, không cần đối ta làm loại động tác này, giống như dường như ta còn chưa lớn lên!” Thư Vũ Hà vuốt ve tay hấn, phun phún lưỡi.

“Còn nói chính mình trưởng thành!” Nhìn thê tử bộ dáng cười khê, Hắc Tử Dật chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu bật cười.

“Đi? Nàng muốn đi đâu?” Thấy thê tử yêu quý đột nhiên thay đổi sắc mặt, không nói hai lời thẳng hướng xung quanh chú rể đi đến, hấn chạy nhanh đem nàng giữ chặt.

Hôm nay là ngày mừng của con, ái thê hấn sẽ không muốn ở trước mặt mọi người mắng con chứ?

“Đi gọi Hoàng cười một cái! Hấn nếu lại tiếp tục đưa ra mặt lạnh như băng kia nữa, ta lo lắng Cầm nhi sẽ bị hấn nhanh chóng dọa chạy!”

Nàng ngàn phán vạn phán, phán suốt mười lăm năm mới đưa Cầm nhi phán vào cửa, nàng tuyệt không cho phép con dùng khuôn mặt lạnh kia đem người ta dọa chạy!

Hắc Tử Dật vội vàng vòng trụ thắt lưng ái thê, cũng không quản như vậy thật không hợp cấp bậc lễ nghĩa, chỉ lo lắng ái thê nhất thời xúc động sẽ hồng mặt không khí vui vẻ của mọi người!

“Hà, nàng là mẹ chồng người ta mà không giải thích được sao? Chẳng lẽ không biết nói, Hoàng từ nhỏ đến lớn sẽ không thường cười sao? Nàng giải thích tận tình thật tâm, Cầm nhi sẽ không bị dọa chạy.”

“Thật vậy chăng?” Thư Vũ Hà hồ nghi hỏi.

“Thật sự. Lần đầu tiên gặp mặt có lẽ sẽ hoảng sợ, nhưng ở chung lâu, Cầm nhi sẽ biết lạnh lùng chính là bề ngoài Hoàng thôi. Nàng sẽ hiểu biết, bởi vì

bọn họ là muốn làm vợ chồng cả đời! Tựa như chúng ta giống nhau.” Hắc Tử Dật ở bên tai nhẹ nhàng khuyên nài.

“Không đứng đắn, có người nhìn!” Thụ Vũ Hà vội vàng nhảy ra khỏi sự ôm ấp của hắn, trên gương mặt đầy đỏ ửng tiết lộ ra nàng ngượng ngùng.

Mọi người thấy vậy, ý cười như thế nào cũng không nín được, toàn cười to đi ra, hai người bộ dáng ân ái vì hi yến đêm nay càng tăng thêm một tia ấm áp.

Một đôi long phượng nền đỏ chính rạng rỡ thiêu đốt, tượng điêu khắc gỗ giường lớn tân nương ở trên lại ngồi không xong nghiêng trái nghiêng phải, nếu không nha hoàn một trái, một phải đỡ lấy, nàng đã sớm yếu đuối nằm ở giường.

“Đa Đa, chúng ta thật sự muốn dùng cái loại này sao?” Thảo Thảo đem tân nương về hướng chính mình, sắc mặt gấp nặn nhìn Đa Đa theo cổ tay áo lấy ra bình sứ màu tím, đổ ra bột phấn màu trắng, đổ vào nước trà đem hòa tan.

“Không cần cũng không được, chiếu thời gian tính ra, mê dược hiệu lực cũng sắp không còn, tiểu thư tùy thời đều có khả năng hồi tỉnh lại, nếu vừa vận sau đó thanh tỉnh, không phải thất bại trong gang tấc? Lão gia nhất định là nghĩ vậy, cho nên mới cho chúng ta bình xuân dược này. Vì bình an vượt qua đêm nay, đành phải ủy khuất tiểu thư.”

Đa Đa nhẹ nhàng mà nhắc lên khăn hồng trên đầu, đem chén nhanh chóng tới bên môi tân nương, một ngụm một ngụm đưa vào. “Hiện tại chỉ cần chờ cô gia về đến là được.”

“Ân.” Hy vọng cô gia đừng trở về phòng quá trễ mới tốt, nếu không dược hiệu phát huy, tiểu thư sẽ rất khó chịu, Thảo Thảo thầm nghĩ.

Đang lúc hai người suy nghĩ chú rẻ khi nào thì mới có thể về đến, theo ngoài cửa hi phòng truyền đến thanh âm nói chuyện với nhau, một đạo là ôn hòa trung bí mật mang theo ý cười trên tức, một thanh âm còn lại là lạnh như băng như Diêm Vương lấy mạng, làm người ta nhìn không được lập tức run run.

“Hoàng, ngươi xem xem, chính là ngươi trên mặt lúc nào cũng lạnh như băng, khó trách không ai dám đến nháo động phòng.” Hắc Diêm Thần ngấm hần liếc mắt một cái, không đồng ý giảm lời.

Không biết em dâu hắn có đủ nhiệt tình hay không đến hòa tan chỗ núi băng này, hắn thật muốn biết là Hoàng sẽ bị hòa tan, hay là Như Cầm đệ muội sẽ bị đông chết!

“Ngươi nghĩ như vậy nháo động phòng?” Hắc Diêm Hoàng hai tay hoàn ngực, lãnh linh hỏi, một đôi con ngươi đen không thấy được thẳng tắp nhìn hi phòng, tựa hồ muốn nhìn thấu bên trong hết thấy.

“Đúng vậy!” Hắc Diêm Thần hào phóng thừa nhận, “Ta nghĩ trước xem em dâu “Xinh đẹp” Phong thái.”

Nương nói hai tuổi Cầm nhi cũng đã thập phần đáng yêu, nữ mười tám nhiều biến đổi, hiện tại nhất định là một đại mỹ nữ nghiêng nước nghiêng thành!

Bất quá, hắn vẫn là đừng đi vào giúp vui tốt hơn, vạn nhất chậm trễ Hoàng nhà ẩm trồng hoa hoa chúc, nương nhất định hội chinh tử hắn, nói không chừng người kế tiếp cưới vợ là hắn!

Chậc! Hắn vẫn là trở về bồi chu công chơi cờ tốt hơn!

“Ta xem vẫn là quên đi, về sau nhất định sẽ có cơ hội gặp mặt, cho nên, ngươi vẫn là chạy nhanh vào phòng đi! Đừng quên, một khắc xuân tiêu đáng giá ngàn vàng.” Hắn ái muội hướng Hắc Diêm Hoàng nháy mắt mấy cái, còn thuận tay mở ra cửa tân phòng, đưa hắn đẩy đi vào.

Cửa hi phòng bị mở ra, Thảo Thảo cùng Đa Đa đồng thời nhìn phía cửa, vừa thấy là chú rẻ cùng đại ca hắn, hai người lập tức phúc thân hành lễ: “Thỉnh an cô gia, đại thiếu gia!”

“Hào, hảo.” Hắc Diêm Thần giờ lên tuổi cười ôn hòa nhìn về phía hai người, tiếp theo liền đem ánh mắt tiêu điểm đặt ở trên người tân nương được hai người giúp đỡ.

Đa Đa thấy thế, lập tức mở miệng nói: “Tiểu thư bởi vì lần đầu lặn lội đường xa, thân mình có chút không khoẻ, cho nên nô tì mới phải cùng nhau đỡ.”

“Được rồi.” Hắc Diêm Thần khoe miệng xả ra một chút đồng ý cười. “Tốt lắm, các ngươi trước đi xuống đi, kế tiếp liền giao cho cô gia các ngươi.”

Hắn đẩy Hắc Diêm Hoàng một phen đứng ở bên cạnh, thấy hắn ngồi bên mép giường, ôm chầm tân nương xong, mới yên tâm mang theo Thảo Thảo cùng Đa Đa đi ra ngoài hi phòng.

“Hoàng, người ta cô nương dịu dàng yếu đuối, ngươi nên thương hương tiếc ngọc!” Nói xong hết, hắn liền đem cửa phòng đóng lại, mang theo tiếng cười sang sảng rời đi.

Trong hi phòng, Hắc Diêm Hoàng liền như vậy ôm tân nương hắn, hảo sau một lúc lâu không có hành động gì.

Đáng chết! Hắn chẳng những phải vì nương đặt hôn ước nhảm chán kia cưới vợ, hiện tại lại vẫn phải vì cái hôn ước nhảm chán kia động phòng, thật sự là đáng chết!

Hắc Diêm Hoàng thế nào cũng không muốn xúc lên khăn voan hồng của tân nương ——

Đến khi lãnh liệt trong mắt phút chốc hiện lên một chút kinh diễm, ánh ngược ở đáy mắt hần kia hiện ra mỹ nhan thoát tục, cơ hồ thấu tóm tất cả tâm hồn hần..... (Sein: hắc hắc... zậy là Hoàng ca đã trúng phải tiếng sét ái tình oy nha, *tung hoa chúc mừng*, Phong tỉ thật là lợi hại)

Đẹp quá! Hần gặp qua vô số mỹ nhân, nhưng không có một ai so được với nữ tử tuyệt mỹ cẩn thận trước mắt. Nàng giống như khắp ra khuôn mặt thủy non mềm mại, giờ phút này lại lộ ra vẻ mặt không bình thường đồ ửng. Môi đỏ hồng xinh đẹp hơi hơi mở ra, khinh thờ phì phò, coi như ở yêu nhân phẩm thường..... Hần cảm thấy cổ họng căng thẳng, cảm giác nàng khai khép mở hớp cánh môi kia, giống nhau dụ dỗ hần.

Phong tình vạn chủng, nhu tình như nước, xấu hổ mang khiếp, xinh đẹp động lòng người..... Hần dạng gì nữ nhân chưa thấy qua, nhưng không có nữ nhân nào có thể ngay nháy mắt kích khởi dục vọng hần, chỉ có nữ nhân trước mắt này ——

Nương thay hần định ra thê tử, hần Hắc Diễm Hoàng từ nay về sau vợ cả —— một cái động tác vô ý thức mở miệng, liền dễ dàng đốt dục hỏa trong lòng hần, hần đột nhiên nổi lên ý nghĩ lập tức giữ lấy khát vọng của nàng.....

“Người rót cuộc là cái dạng nữ nhân gì?” Đột nhiên, hần có cổ xúc động, muốn nhìn một chút mở mắt ra nàng là bộ dáng gì.

Giống nhau nghe thấy câu hỏi của hần, thiên hạ trong lòng hần khinh nháy nòng đậm dài tiếp, trong miệng dật ra nỉ non

Bạn đang đọc truyện *Diễm Hoàng Sủng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3

Mở mắt ra, ánh vào mi mắt là từng tia ánh sáng cùng một mảnh yên lặng.

Nàng ở đâu?

Toàn thân giống như không có lực, tựa như có ai vừa đánh nàng, toàn thân đau đớn không thôi, giống như bị xe nghiền qua.....

Xe nghiền quá?!

Bốn chữ này mới lướt qua trong óc Khúc Lưu Phong, nàng trong đầu liền lập tức hiện lên một hình ảnh —— nàng thừa dịp viện trưởng ra ngoài, vụng trộm cưỡi xe máy đi hóng gió, sau.....

Nàng bị rơi xuống vách núi!

Khúc Lưu Phong giật mình theo trên giường ngồi dậy, chính là vừa động như vậy, toàn thân xương cốt như là mau tan, đau đến nàng nước mắt thiếu chút nữa tràn mi mà ra.

“Như thế nào đau như vậy.....” Cả người đau đớn làm nàng ai kêu một tiếng, sau khi cắn nhanh hàm răng chống đỡ, Khúc Lưu Phong mới mờ mịt nhìn bốn phía ——

Bốn phía giường lớn, bên giường vây quanh sa幔.....

“Đây là phòng bệnh kiểu gì, như thế nào biến thành cổ kính như vậy?”

Bàn tay bạch ngọc nhỏ bé nhẹ nhàng xốc lên sa幔, nhìn về phía bên ngoài. Vừa nhìn thấy, thiếu chút nữa không làm cho nàng té xỉu. “Như thế nào ngay cả đồ dùng trong nhà đều giống như là chỉ có ở trong phim cổ trang mới có?”

Ất xì! Đột nhiên cảm thấy trước ngực một cổ cảm giác mát, Khúc Lưu Phong nhin không được hắt xì một cái. Kỳ quái, như thế nào lạnh lạnh?

Cúi đầu nhìn xuống vừa thấy ——

Nàng như thế nào không mặc gì?! Khó trách nàng cảm thấy lạnh!

Nàng vội vàng kéo cao chăn ở dưới thắt lưng, che đi thân mình trần trụi của nàng. Nhưng mà khi kéo động chăn, nàng lại phát hiện trên hai tay trắng tuyết của mình có dấu đỏ đỏ tím tím, còn kéo dài đến vai của nàng.....

Chẳng lẽ nàng bị người ta cấp.....

“Sẽ không..... Sẽ không..... Nhất định là mình nghĩ quá nhiều! Nói không chừng là muỗi cắn! Nhất định là như vậy!”

Nàng đem chân đi xuống kéo, muốn chứng minh là chính mình nghĩ quá nhiều, nhưng là ánh mắt càng đi xuống dưới, sắc mặt của nàng lại càng khó coi.

Trước ngực, bụng, hai chân, hai sườn. Trời ạ, tất cả đều là xanh tím vết hôn! Điều làm nàng không thể chấp nhận là, giữa hai chân của nàng còn có vết máu đỏ sẫm!

Khúc Lư Phong thất bại kéo cao chân, trong đầu loạn thành một khối.

Tại sao có thể như vậy. Làm sao có thể phát sinh loại sự tình này?

Nàng. Nàng bị cưỡng bạo. Nước mắt giống hồng thủy làm vỡ đê càng không ngừng theo trong hốc mắt tràn ra, trong lòng hoảng sợ cùng bất an làm cho nàng nhận không được vui đâu ở trên hai đầu gối, khóc rống lên.

Đều do chính nàng, phát sinh loại sự tình này đều là lỗi của nàng, nếu nàng không cãi lời viện trưởng, lên lái xe đi hóng gió, sẽ không sẽ phát sinh loại sự tình này.

Khóc một hồi lâu, Khúc Lư Phong ngẩng đầu, mở to hai mắt mơ mơ màng màng, nhìn phòng lớn không có một bóng người.

Đúng rồi! Nơi này là chỗ nào vậy? Nàng vì sao lại ở chỗ này?

Đột nhiên, tiếng bước chân từ xa tiến gần bùng tỉnh nàng, nàng chuyển mắt nhìn về phía bên ngoài.

Phịch một tiếng, cửa bị đá văng, chỉ thấy vài dáng người đứng ở ngoài sa mạn. Khúc Lư Phong còn chưa kịp lau khô nước mắt, một nữ tử liền tiến vào trong sa mạn.

“Trời ạ! Cảm nhi, con thật sự đẹp quá, này còn đẹp hơn ta từng nghĩ nhiều lần!” Kinh diễm trước dung nhan tuyệt mỹ không thể diễn tả trước mắt kia, nhận không được xoa trên khuôn mặt trắng hồng của nàng.

Đầu ngón tay di chuyển trên gương mặt đột nhiên đụng tới một giọt nước, Thư Vũ Hà tròn to mắt cẩn thận nhìn lên, mới phát hiện Cảm nhi hốc mắt hồng hồng, giống như vừa mới khóc.

“Cảm nhi, con sao lại khóc? Có phải hỗn tiểu tử kia khi dễ con hay không?”

Nhìn bộ dáng thật sự động lòng người kia làm Thư Vũ Hà tình thương của mẹ nổi lên, lập tức đem nàng nhét vào trong lòng mình thương xót; Mà chân trên người Khúc Lư Phong bị nàng động như vậy, đã đi xuống tới dưới thất lưng.

Vốn định nhanh chóng đem chân kéo lên, nhưng vì một tiếng “Cảm nhi” của Thư Vũ Hà làm nàng mau chóng quên đi động tác.

“Ai là.” Cảm nhi? Khúc Lư Phong còn không kịp hỏi ra tiếng, đã bị một thanh âm ôn hòa của nam nhân cướp đi quyền lên tiếng của nàng.

“Nương, ta nhớ rõ “Hỗn tiểu tử” kia hình như là con người nào đó.” Hắc Diễm Thần hào tâm nhắc nhở.

Nương cũng thật là, dù sao cũng chừa chút mặt mũi cho Hoàng chứ.

“Hà, Cảm nhi sẽ bị nàng nhanh chóng làm ngạt chết!” Hắc Tử Dật nhìn bộ dáng ái ân ôm Khúc Lư Phong không chịu buông tay, thật không hiểu nên nói nàng như thế nào mới tốt.

Lại là nghe được một thanh âm nhẹ nhàng của nam nhân, bất quá lại hơn một tia khí phách. Khúc Lư Phong lẳng lặng để cho người phụ nữ trước mắt ôm, chuyên tâm nghe đối thoại kỳ quái của bọn họ.

“Đừng vậy, nương, người trước hết nghe cha, buông ra tiểu tử trước đã!”

Nga! Lần này đổi lại giọng nữ, mềm mại ôn nhu, như Hoàng anh xuất cốc bàn (chìm yển về tổ đứng hok ta @@), nghe qua giống như cảm giác gió xuân về, nhưng là trong thanh âm non mềm kia lại ẩn chứa một tia ghen tỵ không muốn người khác biết.

“Àm ỹ muốn chết! Các người không thấy được ta đang an ủi Cảm nhi sao?” Thư Vũ Hà nghiêng đi thân mình, cho mắt ra ngoài sa mạn nhìn mọi người một cái rõ ràng.

“Nương, ta đến giúp người!” Hắc Diễm Thần một bước dài tiến về phía trước, cầm trong tay quạt mỏng rẽ hướng sa mạn.

Sống hai mươi bảy năm, lần đầu tiên nghe được nương khen ngợi một vị cô nương như vậy, điều này làm cho hắn càng muốn tìm tòi phong thái đệ muội.

Thanh âm nam tử làm cho Khúc Lư Phong nhớ tới nàng hiện tại là quang thân mình. Uy! Hiện tại không thể vào được, nàng cái gì cũng không có mặc! Khúc Lư Phong mau vội muốn chết. Trời ạ! Ai tới cứu nàng nha!

“Dừng tay!”

Hắc Diễm Hoàng thân mình cao lớn bay nhanh che ở trước sa mạn, tiến nói lạnh như băng thành công át trở hành động của Hắc Diễm Thần.

“Hoàng, đừng như vậy mà, ta chỉ là muốn an ủi đệ muội một chút thôi!” Thuận tiện xem gương mặt xinh đẹp của nàng một chút. Bất quá, những lời này hẳn đương nhiên không dám nói ra miệng, bởi vì sắc mặt Hoàng thật sự rất khó coi.

Hắc Diễm Hoàng lạnh lùng trừng mắt nhìn hắc liếc mắt một cái, lại lên tiếng: “Nurong, ngươi ôm đủ chưa?”

“Hừ!” Một câu đơn giản trong lời nói, làm cho Thư Vũ Hà không tình nguyện buông lỏng tay ra, đi ra sa mạn.

Nhưng lúc gần đi, còn không quên đổi thân vô sợi nhỏ, cả người Khúc Lưu Phong tràn đầy ầu hân đỏ lộ ra một chút vừa lòng tươi cười ái muội.

Tươi cười nay làm Khúc Lưu Phong ngượng ngùng cực kỳ, nàng lập tức kéo chăn đang ở thắt lưng che khuất chính mình, hận không thể lập tức lấy cái đệm tiến vào.

“Hà, nàng hôm nay tại sao nói gì nghe vậy?” Ôm Thư Vũ Hà, Hắc Từ Đạt cảm thấy có chút bất khả tư nghị (không thể giải thích được). Bình thường nàng rất thích làm trái lại với hai con, hôm nay tại sao khác thường như thế?

“Đúng vậy, nurong, thiên làm hạ hồng vũ (ý là trời sắp có bão, xảy ra ngập lụt)!” Hắc Diễm Thần ở bên người bọn họ đảo quanh, rất đồng cảm gật đầu.

“Ai cần các ngươi quản!” Hừ, nàng tổng không thể nói cho bọn họ, có đôi khi nàng cũng rất sợ Hoàng tức giận — kia thật sự là quá mất mặt người làm mẹ như nàng.

“Nurong, các ngươi có thể đi rồi.” Hai tròng mắt đẹp màu đen khép thành một đường nhỏ, khẩu khí đã chuyển thành mệnh lệnh.

Mọi người không hẹn mà cùng tiêu sái ra tân phòng, còn sấn sóc nhanh chóng khép lại cửa phòng.

Bên ngoài cửa giấy, thanh âm oán giận cùng tru tréo cũng ảm ảm truyền vào trong phòng —

“Hoàng giữ lấy ham muốn của mình thực chặt, ngay cả một chút thời gian cũng không chịu cho chúng ta bà tức.”

“Đúng vậy, ngay cả con xem đệ muội liếc mắt một cái cũng không được.”

“Loại tình huống vừa rồi đương nhiên không được, tối hôm qua là đêm động phòng hoa chúc, tân nurong sáng sớm tỉnh mơ mới dậy đương nhiên là cái gì cũng không có mặc.....”

“Nurong, ta đã hiểu, ta đã hiểu, ha ha ha — Hoàng thật đúng là trân trọng đệ muội.....”

Mọi người sau khi rời đi, trong tân phòng hồi phục một mảnh yên tĩnh, Khúc Lưu Phong thậm chí có thể nghe được tiếng tim đập của chính mình cùng thân ảnh cao lớn đứng ngoài sa mạn kia.....

Đợi chút! Nói như vậy nàng không phải bị cưỡng bạo, mà là lập gia đình?!

Nàng..... Lập gia đình? Thật sự là gặp quỷ, nàng khi nào thì lập gia đình, thế nhưng chính nàng cũng không biết! Nàng trước đó tốt cùng là đã xảy ra chuyện gì? Không phải xảy ra tai nạn xe cộ sao? Không phải hẳn là nằm ở trong bệnh viện nhận trị liệu sao? Làm sao có thể lập gia đình đây?

Mà vừa rồi vị mỹ phụ (người phụ nữ đẹp) kia đối nàng kêu “Cầm nhi”, còn có, nghe đối thoại của những người khác, người bên ngoài sa mạn kia hình như là trượng phu của nàng.....

Đợi chút, có lầm hay không đây! Nàng Khúc Lưu Phong chẳng những lập gia đình, còn sửa lại tên? Không được, nàng nhất định phải hỏi rõ ràng mới được.

“Uy.....”

Lúc nàng vừa lên tiếng, đồng thời, Hắc Diễm Hoàng xóc lên sa mạn đi đến, hai người bốn mắt giao tiếp —

Hắc Diễm Hoàng bị khuôn mặt ngọt ngào đẹp không tỳ vết của Khúc Lưu Phong hấp dẫn, nàng mờ mắt ra, bộ dáng so với tối hôm qua hai mắt nhắm chặt càng thêm linh khí bức người. (Seir: Hoàng ca háo sắc quá.....)

Mà Khúc Lưu Phong đồng dạng ngốc lảng nhìn người cao lớn trước mắt, nam nhân anh tuấn cả người tản ra lạnh lùng xa cách. Hắn có bả vai rộng lớn, tóc dài đen nhánh, ánh mắt dài nhỏ, mũi cao thẳng cùng môi mỏng mà đậm sắc. Giờ phút này trên mặt hắn không có nửa điểm tươi cười.

Nam nhân này, hảo nguy hiểm.....

Đột nhiên, nàng phát hiện con ngươi đen của hắn đột nhiên có hai đám hỏa diễm không tầm thường, theo tầm mắt nóng rực kia đi xuống xem, nàng mới phát giác ngực chính mình lạnh lạnh.

“A!” Nàng hô nhỏ một tiếng, nhanh chóng kéo lên chăn không biết khi nào lại nằm dưới thắt lưng.

Hào..... Quá mất mặt nga! Nàng thẹn thùng nhanh cầm lấy đệm chăn, không dám giương mắt nhìn hắn.

Trời! Nàng thế nhưng xem nam nhân xem ngậy người, nhưng lại ở trước mặt nam tử xa lạ lộ hai điểm, ô..... Hãy cho nàng đã chết đi!

Khó khăn đem sự phẫn chấn bùng bùng của mình buộc chặt, mắt đục ngầu thờ dốc, chứng minh là Hắc Diễm Hoàng cũng không chịu nổi.

Mới vừa rồi cảnh xuân tiết lộ ra ngoài, làm cho hắn dục hòa thật vất vả bình ổn lại bị khơi mào, hắn nhớ tới nàng nỡ nà lúc kia

Xúc cảm to lớn ở bàn tay hắn bỗng chốc dâng lên mãnh liệt, thoáng chốc cổ họng căng thẳng, cảm giác một cổ giống như nhiệt lưu núi lửa bùng nổ, nhắm thẳng hạ thân hắn tập trung.....

“Đáng chết!” Hắn thấp rủa một tiếng, đem ánh mắt nhanh chóng dời đi.

Không nghĩ tới chính là nhìn ngực tuyết trắng của nàng, hắn thế nhưng tựa như có cái gì muốn phun ra hết, khó nhịn thờ dốc không thôi! Hắn nghĩ đến không biết kiểu ngạo cùng tự chủ đã đi đâu hết?

Hắn cưỡng chế ngực rung động, thật mạnh hít một hơi. Nàng đối hắn dụ hoặc sức mạnh đã vượt xa so với hắn tưởng tượng, chỉ vờn vờn một tiếng hít thở nhỏ nhỏ, cũng có thể gây xích mích thần kinh cảm quan của hắn.....

Hắn rời đi nơi này, hắn cần một chút thời gian để bình ổn dục hòa chính mình, nếu hắn lại liếc nhìn nàng nhiều hơn nữa, chỉ sợ cũng sẽ giống ác sói phác dương bản (hơi giống câu sói đói gặp được cừu non), lại đem nàng hoàn toàn giữ lấy.....

“Nàng chờ một lát, ta cho thị nữ nàng tới hầu hạ nàng.” Nói xong, hắn liền hoá tốc đi khỏi phòng.

“Chờ một chút.....” Khúc Lưu Phong chỉ kịp nhìn theo thân ảnh hắn rời đi.

Tại sao có thể như vậy? Nàng nghi vấn đầy mình nghi vấn vẫn chưa có người trả lời mà.....

“Tốt lắm, ta biết các người có việc muốn nói cho ta biết, hiện tại có thể nói.”

Nhìn thị nữ trước mắt muốn nói lại thôi, Khúc Lưu Phong hỏi.

Nàng nghĩ đến nam nhân kia là nói đùa mà thôi, không nghĩ tới hắn rời đi không đến nửa khắc (1 khắc là khoảng 15 phút), liền lập tức có hai người tiểu cô nương tiến vào tự xưng là thị nữ của nàng thay nàng tắm rửa, đổi xiêm y, sau đó lại đưa trà, đưa sớm một chút.

Tuy rằng chính mình có đầy bụng nghi vấn, bất quá vẫn là lấy việc lấp đầy bụng làm ưu tiên, bởi vì, ăn no mới có khí lực ứng phó chuyện kế tiếp.

“Tiểu thư!” Thảo Thảo cùng Đa Đa trăm miệng một lời kêu gọi xong, không hẹn mà cùng lúc ở trước mặt Khúc Lưu Phong quỳ xuống.

“Các người đừng như vậy!”

Khúc Lưu Phong bị động tác của hai người làm hoảng sợ, chạy nhanh xoay người phải nâng hai người dậy, nhưng là Thảo Thảo cùng Đa Đa cũng không động dậy, vẫn muốn nàng ngồi xuống, nghe các nàng nói cho hết lời.

“Tiểu thư, chờ sau khi chúng ta đem lời nói hết, hãy cho chúng ta đứng lên cũng không muộn!”

Khúc Lưu Phong bị ánh mắt kiên trì của hai người mau chóng thuyết phục, vì thế ngoan ngoãn ngồi trên ghế dựa, nghe hai người giải thích rõ nguyên nhân kết quả.

Trải qua một phen giải thích, Khúc Lưu Phong mới hiểu biết, nguyên lai nàng thành tân nương mới gả.

“Người đã cùng lão gia dùng được đem ta hôn mê đưa lên kiệu hoa, vì sao còn muốn các người đem chân tướng sự tình nói cho ta biết chứ?”

Nàng không phải là oán hận, chính là muốn hỏi ra trong lòng nghi vấn. “Nếu ta là người khó khăn, nói không chừng ta sau khi tỉnh lại, liền đem chân tướng sự tình nói ra, chẳng lẽ các người tuyệt không lo lắng sao?”

Đa Đa hồi đáp: “Lão gia muốn chúng ta nói chân tướng cho tiểu thư, bởi vì việc này có thể giảm bớt một ít khiển trách của lương tâm.

Kỳ thật lão gia sớm đã có chuẩn bị tâm lý, nếu thật sự tiểu thư không đem việc này vạch trần, liền tính giấu diếm cả đời như vậy; Nếu tiểu thư thật sự có ý đem sự tình vạch trần, như vậy hắn sẽ mang theo phu nhân cùng tiểu thư tự mình đến cửa thỉnh tội.

Nói trắng ra, lão gia là có phần an tâm —— hơn nữa Hắc gia lại là nhà giàu có nhất phương bắc, hai người con Hắc gia lại anh tuấn bất phàm, bởi vậy có thể gả cho họ cũng là mũi nhọn nhất cọc (ý là việc tốt hiếm có).

Bọn họ biết nghĩ như vậy là thực ích kỷ, cũng biết làm như vậy sẽ khiến tiểu thư mất đi hạnh phúc cả đời của người, chính là lòng cha mẹ trong thiên hạ, bọn họ không thể không làm vậy sao, thỉnh tiểu thư người nhất định phải tha thứ cho bọn họ.”

“Mũi nhọn nhất cọc? Nếu hôm nay ta bị bọn họ đưa lên kiệu hoa, cũng có người trong lòng muốn kết hôn, ta đây chẳng phải là thực vô tội? Cho dù đối phương gia thế tốt như thế nào? Hắn dù sao cũng không phải là người mình thật sự yêu, không phải sao?”

Nàng là cô nhi, từ nhỏ vốn không có cha mẹ, cho nên không thể cảm nhận được tấm lòng của những bậc làm phụ mẫu. Chẳng lẽ, làm phụ mẫu vì nữ nhi chính mình, thật sự có thể không tiếc hết thầy đi thương tổn người khác sao? Như vậy thật sự rất ích kỷ!

“Này.....” Thảo Thảo cùng Đa Đa bị hỏi không biết nói gì mà chống đỡ, không chịu được cúi đầu không dám nhìn nàng.

Tiểu thư nói đều đúng, các nàng thật sự rất ích kỷ, chỉ lo đến chính mình, lại hoàn toàn không nghĩ đến người khác.

“Ai! Quên đi.” Khúc Lưu Phong đem hai người nâng dậy, “Ta không phải là trách cứ các ngươi, chính là luận sự thôi!”

Chiếu tình hình trước mắt, xem ra nàng đành phải trước đảm đương thân phận “Vi Như Cẩm”, dù sao nàng ngay cả trình tiết trân quý nhất của nữ tử cũng đã bồi thượng, cho dù oán hận cũng không vấn hỏi được cái gì.

Hơn nữa, cho dù nàng đem sự tình công khai, cũng sẽ chỉ tạo thành Vi, Hắc hai nhà khó khăn thêm thôi. Đến lúc đó nếu là Hắc gia kiên trì muốn Vi Như Cẩm vào cửa, nàng chẳng phải là chia rẽ một đôi uyên ương sao? Cho nên chuyện tới nay, nàng đành phải tiếp tục thay Vi gia giấu diếm chân tướng.

Bất quá, nàng còn chưa bao giờ hiểu được chính mình có hảo tâm như vậy, hy sinh chính mình, thành toàn người khác, hơn nữa đối trình tiết đã đánh mất việc này cũng nhìn thoáng như vậy.

“Tiểu thư, có thể mời người tiếp tục làm con dâu Hắc gia hay không?” Hai người lo lắng mang theo con ngươi thỉnh cầu đồng thời nhìn phía Khúc Lưu Phong.

Các nàng biết như vậy thực ích kỷ, nhưng là.....

“Yên tâm, ta sẽ không đem chân tướng nói ra, ta sẽ tiếp tục làm con dâu Hắc gia.” Khúc Lưu Phong hướng hai người cười.

“Cám ơn tiểu thư.” Thảo Thảo, Đa Đa cảm động đến nước mắt đều nhanh chảy ra, nhưng một sự kiện khác cũng làm các nàng không thể không lo lắng.
“Nhưng là..... Tiểu thư người nhà của người bọn họ.....”

“Ta là một cô nhi, không có người nhà, điểm ấy các ngươi không cần lo lắng.”

“Tiểu thư, thực xin lỗi.....”

“Vô phương.” Nàng tuyệt không để ý. “Tốt lắm, các ngươi lời nói đã nói xong, hiện tại ta nên hỏi các ngươi.”

“Tiểu thư xin hỏi.”

“Tên các ngươi?”

“Tiểu thư, ta gọi là Thảo Thảo.” Cô nương mặc áo lam, mang theo dung nhan mỉm cười ngọt ngào, thoạt nhìn tính trẻ con thập phần.

“Ta là Đa Đa.” Cô nương mặc áo lục, đồng dạng mang theo tươi cười ngọt ngào, nhưng hơn một phần điềm đạm.

“Ta là Khúc Lưu Phong, khúc khúc, lưu thủy lưu, phong thủy phong, các ngươi bảo ta Tiểu Phong tỷ tỷ tốt rồi.” Nàng có tên chính mình, tuyệt không muốn bị kêu “Cầm nhi”, hoặc “Tiểu thư”, cái kia rất kỳ quái.

“Nhưng là, như vậy sẽ chẳng phân biệt được chủ tớ ——” Thảo Thảo cùng Đa Đa đều lộ ra biểu tình khó xử. “Hơn nữa vạn nhất không cẩn thận để cho những người khác nghe được.....”

“Ai! Quên đi, các ngươi bản khoản cũng có lý, vì tránh khiến cho phiền toái không cần thiết, tiểu thư thì tiểu thư đi, ta cũng không muốn làm cho các ngươi khó xử.”

Nàng đều đã muốn đáp ứng đảm đương “Vi Như Cẩm”, còn có cái gì không thể đáp ứng đây?

“Đa tạ tiểu thư.”

Không có một tia kiêu ngạo tự mãn, tấm lòng lại rộng rãi, cùng với miệng cười sáng lạn hấp dẫn người, nhất thời bắt được tâm của Thảo Thảo cùng Đa Đa. Hai người ở trong lòng âm thầm thề, từ nay về sau nhất định sẽ hảo hảo hầu hạ tiểu thư, hơn nữa sẽ sống chết tận tụy.

“Có cái gì phải tạ?” Trời sanh tính Khúc Lưu Phong không lo nghĩ nhiều lộ ra vẻ mặt tươi cười “Không có gì”, nhưng lập tức, kích động liền thay thế vẻ tươi cười ngọt ngào của nàng.

Nguy rồi, nàng như thế nào đem việc quan trọng nhất mau chóng quên đi? Nàng sốt ruột lôi kéo ống tay áo hai người hỏi: “Mau nói cho ta biết, hiện tại là triều đại gì?”

Nàng hỏi vấn đề mà mình không muốn thừa nhận nhưng vì nghi hoặc không thể không hỏi, bởi vì cái bàn cổ kính trước mắt, giường cùng quần áo chính mình đang mặc, làm cho nàng cảm thấy sợ hãi.

“A?” Thảo Thảo cùng Đa Đa cảm thấy vấn đề của nàng rất quái lạ, nhưng vẫn theo tình hình thực tế trả lời: “Đại Đường Trinh Quán năm hai mươi hai.”

“Đường triều?” Đại Đường Trinh Quán, Trinh Quán chi trị, Đường Thái Tông Lý Thế Dân! Thật sự hay là giả? Gạt người, nhất định là gạt người! “Các người là ở theo ta nói giỡn, đúng không?”

Tuy rằng hiện tại đập vào mắt nàng đã có thể lý giải được, đều là cổ đại hoặc là tình tiết chỉ có thể xuất hiện trên tivi, nhưng là..... Nhưng là..... Cái này kêu nàng làm sao tin tưởng?

“Tiểu thư, chúng ta tuyệt đối không dám đùa giỡn với người, chúng ta là nói thật.” Thảo Thảo cùng Đa Đa hai người gio tay lên, đối trời thề.

“.....” Khúc Lưu Phong cái gì cũng chưa nói, chính là tuyệt vọng nhắm lại mắt.

Chuyện nàng đoán quả nhiên là thật, nàng thật sự sai sót ngẫu nhiên đi tới cổ đại. Tại sao có thể như vậy được? Hai mắt của nàng chớp liên tục không thể tin cùng kinh hoàng.

“Tiểu thư, làm sao vậy?” Khúc Lưu Phong thỉnh linh xảy ra trầm mặc cùng đau thương, làm cho Thảo Thảo cùng Đa Đa không biết làm sao.

“Không có việc gì.” Không nghĩ để cảm xúc chính mình ảnh hưởng đến người khác, Khúc Lưu Phong loại bỏ cảm xúc miễn cưỡng mỉm cười, vội vàng nói sang chuyện khác; “Vi sợ làm lộ, các người nói cho ta biết những chuyện có liên quan với Hắc gia cùng Vi gia, nếu có người hỏi, ta sẽ không phải cái gì cũng không biết.”

Đây mới là việc cấp bách. Nàng hiện tại là Vi Như Cẩm, đối thân phận mới của chính mình hẳn là có chút hiểu biết mới đúng. Còn có, nữ tử cổ đại đều là cảm kỳ thư họa, mọi phép tắc lễ nghĩa đều thông suốt, cái này rất thâm, nàng muốn giống cũng không được, nên làm cái gì bây giờ mới tốt? Nghĩ vậy, Khúc Lưu Phong lại cảm thấy càng bất đắc dĩ.

“Tốt, tiểu thư, lão gia tên là Vi Chính Nghĩa.....” Thảo Thảo cùng Đa Đa bắt đầu đem Vi gia hết thảy êm tai nói ra.

Mây trắng tự tại phiêu đảng trên trời xanh, gió thổi qua ngọn cây thanh âm tiếng nói Thảo Thảo cùng Đa Đa quanh quẩn ở bên tai Khúc Lưu Phong, chính là nàng không hề chú tâm nghe.

Ngẩng đầu nhìn trời cao bên ngoài cửa sổ, đây là cuộc sống ở cổ đại mà nàng phải đối mặt ngày đầu tiên sau khi thanh tỉnh, không nghĩ tới cảm giác vừa tỉnh lại, thế giới khẩn trương của nàng, cũng đã trở thành thế tử người khác.....

Chiều thế cục trước mắt, xem ra nàng cũng chỉ có thể đi từng bước tính từng bước.

Bạn đang đọc truyện *Diễm Hoàng Sủng Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4

“Ài, hảo nhảm chán.....” Đứng ở trên cầu hình vòm, Khúc Lưu Phong đem thân mình dựa vào trên thành cầu, nhìn chăm chăm mặt nước xanh biếc ngăn người.

Nhìn trong nước ảnh ngược của bản thân trong nước, thanh âm thờ dài lại theo môi hồng nộn khẩu dật ra. Nàng đã đứng ở chỗ này hít lên ngụ khí.

Gã đến Hắc gia đã hơn phân nửa tháng, nàng đối việc trong Hắc gia cũng biết được một hai điều.

Công công, bà bà đối đãi nàng, tựa như đối đãi nữ nhi thân sinh giống nhau, so với đối đãi con của chính mình tốt hơn vài lần; Mà đại bá Hắc Diễm Thần cùng tiểu cô Hắc Từ Hoàn đối nàng cũng có lễ ngang nhau.

Về phần “Lão công” Hắc Diễm Hoàng của nàng, cùng nàng có thể nói là “Tướng kính như băng”. Từ lần trước bị hạ xuân dược, cùng hắn có hành động vợ chồng thật sự, nàng vẫn thực lo lắng hắn còn có thể muốn nàng tiếp tục làm nghĩa vụ vợ chồng, bất quá từ lần đó, hắn cơ hồ đều ngủ ở thư phòng, lý do là hắn thời gian rất gấp muốn vội vàng hoàn thành tất cả mọi việc của Hắc Phong Bảo, mỗi ngày đều phải làm việc đến khuya, cho nên ngủ thư phòng thuận tiện hơn.

Đối thế tử khác mà nói, có lẽ sẽ cảm thấy trượng phu xa cách các nàng, nhưng đối nàng mà nói, nàng lại ước gì hắn vĩnh viễn cũng không trở về phòng ngủ.

Bất quá mấy ngày nay hắn lại trở về phòng ngủ, may mà hắn chính là thuần túy ngủ, không có hành động khác, điều này làm cho nàng an tâm không ít. Nhưng nàng luôn luôn có loại cảm giác —— Hắc Diễm Hoàng trở về phòng ngủ, hình như là bởi vì quan hệ với mẹ chồng nàng.

“Tiểu thư, người như vậy rất nguy hiểm——” Thảo Thảo vừa đưa trà bánh đến liền thấy Khúc Lưu Phong ghé vào trên thành cầu, lập tức lo lắng cảm khay trong tay hướng lương đình để nhanh xuống, hoá tốc nhắm phía trước, đem Khúc Lưu Phong từ trên thành cầu kéo xuống, đẩy mạnh về phía lương

đỉnh.

“Sớm thảo, nhĩ hảo ăm ỹ nga!” Tiếng nói vừa la vừa hét thiếu chút nữa không đem màng tai của nàng phá hư.

“Tiểu thư, người có biết hành động vừa rồi của người hảo nguy hiểm hay không, thiếu chút nữa không đem ta nhanh hù chết!” Thảo Thảo vỗ ngực, lòng còn sợ hãi nói.

“Có nghiêm trọng như vậy sao? Đúng rồi, tìm ta có chuyện gì?” Cầm lấy khay hoa quế trên cao, Khúc Lư Phong từng ngum từng ngum nhắm nháp.

Ăn ngon, thật sự ăn rất ngon, nguyên lai điểm tâm cổ đại ăn ngon như vậy.

“Tiểu thư, cô nương ăn cái gì đều không thể mở miệng lớn như vậy.” Khúc Lư Phong hành động thô lỗ lại làm cho Thảo Thảo nhin không được nói thêm hai câu.

Có đôi khi, nàng thật sự cảm thấy tiểu thư rất kỳ lạ, thường nói một ít lời nói mà nàng cùng Đa Đa nghe không hiểu, hơn nữa ngôn hành cử chỉ hoàn toàn không giống tiểu thư khuê các bình thường, cảm kỳ thư họa cùng nữ hồng* cũng đều không biết gì cả. Thiên kim nhà giàu có được bộ dạng đó “Ngẫu nhiên” là chỉ khi tiểu thư đang ngủ, bằng không chính là khi lẳng lặng không nói lời nào. Nàng thật sự rất ngạc nhiên, là ở trong hoàn cảnh như thế nào, mới có thể bồi dưỡng ra người thần kỳ như tiểu thư.

“Không cần, cần nhỏ như vậy cần bản thưởng thức không ra hương vị.”

Cho nên nói, nàng chán ghét làm thiên kim tiểu thư, làm chuyện gì đều phải khí chất thanh tao, ngay cả ăn cái này cái nọ cũng không thể hết lòng vui vẻ ăn theo ý thích.

“Thảo Thảo, người cũng đừng niệm nữa, để cho ta im lặng ăn xong coi như mở ra tâm tính thiện lương đi?”

“Được, tiểu thư.”

Ai! Thật là nhiều lời vô ích — nhưng tuy rằng cảm thấy nhiều lời vô ích, Thảo Thảo vẫn là cố ý nói đạo lý một phen : “Tiểu thư, người từ từ ăn, ta còn có việc phải làm, còn có, đừng ghé vào trên thành nữa, như vậy rất nguy hiểm, cũng rất mất mặt một bảo chủ phu nhân, biết không? Còn có.....”

Tiếng nói hoạt bát mang theo tiếng cười, chỉ ra những thứ cần chú ý của nàng nhắc đi nhắc lại: “Thảo Thảo, ta không phải oa nhi ba tuổi, không cần dặn dò nhiều như vậy, chờ người dặn dò xong, trời đã tối một nửa rồi.”

“Tiểu thư, người giễu cợt ta như là một bà già lắm lời sao?” Thảo Thảo dương gien.

“Không phải giống, vốn là vậy.” Khúc Lư Phong gọi lên khoe miệng, nở rộ ra miệng cười ngọt ngào.

Đôi mắt nụ cười ngọt ngào của nàng, cho dù có oán khí gì, cũng đều biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

“Tốt lắm, tiểu thư, người chậm rãi hưởng dụng đi! Sự việc xong rồi, ta cùng Đa Đa liền lập tức đến với người.” Thảo Thảo lắc đầu bất đắc dĩ nói. Quả nhiên vẫn là đầu không lại tiểu thư tươi cười!

“Hảo, mau đi đi.” Khúc Lư Phong nhẹ giọng đáp lời, lại ăn xong một cái bánh quế hoa nữa.

Chờ tiếng bước chân đi xa, Khúc Lư Phong càng thêm không kiêng nể gì mở mồm to ăn “Thế này mới kêu là hưởng thụ mỹ thực!”

Ăn xong cái cuối cùng, sau khi uống ngụm trà, Khúc Lư Phong quyết định thừa dịp trước khi Thảo Thảo trở về, lại thám hiểm xung quanh.

Hắc Phong Báo thật sự là rất lớn, nàng đi hơn nửa tháng còn chưa đi hết, may mắn nàng không phải mù đường, hơn nữa trí nhớ lại siêu cường, bằng không nàng đã sớm lạc đường.

“Đại bộ phận địa phương đều đi qua, hiện tại chỉ còn lại có phía sau núi, hi hi!” Mặc váy lên cao rất ngại có người, Khúc Lư Phong chạy chậm trước bước chạy hướng ít có người sau sẽ đi phía sau núi.

Lướt qua lan can, ước chừng sau khi đi hai mươi mấy mét, tiếng nước róc rách truyền đến hấp dẫn chú ý của nàng. Theo tiếng nước đi tới, không bao lâu, một cái sông nhỏ trong suốt thấy cả đáy sông lập tức ánh vào trong mắt Khúc Lư Phong.

“Oa, có sông nha!” Nước sông trong suốt thấu lạnh, phối hợp gió từ trên núi, đuổi đi không ít nóng bức sau giữa trưa.

Tò ra xung quanh, Khúc Lư Phong cơ hồ nghĩ cởi quần áo nhảy xuống chơi với nước, nhưng là nghĩ chỉ là nghĩ, nàng vẫn là không dám làm như vậy, bắt quá..... Cởi giày thì có thể đi!

Hai phần ba một đôi chân cứ như vậy bước vào sông thâm sâu không ít, cảm giác thanh lương sáng khoái làm cho nàng không khỏi thỏa mãn thờ dài —

Hai tay xanh tựa mặt, hai chân thì ở trong nước đá không ngừng, Khúc Lư Phong tuyệt không nghĩ mình có gì không thoải mái (đoạn này ta chém gió n_n), ngược lại còn thực vui vẻ cười to.

Sau một hồi, chơi một mồi, nàng đơn giản đem thân mình nằm ngay trên cỏ xanh, cũng không quản sẽ dơ quần áo.

Nhìn trên trời mây trắng không ngừng bay, Khúc Lư Phong bỗng dung nhớ tới bạch viện trưởng từ nhỏ nuôi nàng nàng lớn lên, cùng các bằng hữu trong cô nhi viện từ nhỏ cùng nhau lớn lên.

“Viện trưởng, còn có bằng hữu cô nhi viện, ta rất nhớ các người, thật sự rất nhớ các người.”

Gió, không ngừng thổi, phiếm nước mắt trong hốc mắt chậm rãi khép lại, nước mắt trong suốt cứ như vậy theo khóe mắt chảy xuống.

Ở trong mộng, ta có thể nhìn thấy các người không?

“Hoàng, nàng khóc nha ——”

Vừa thấy thiên hạ trên cỏ ngủ say, hai đạo thân ảnh chậm rãi theo từng đám bụi cỏ rậm rạp thoát ra.

Hắc Diễm Thần nhẹ lay động quạt giấy, nhìn Hắc Diễm Hoàng trên khuôn mặt tuần tú luôn luôn không có biểu tình gì, giờ phút này thế nhưng mày khóa chặt.

Xem ra “Thật sự” Vi Như Cầm khơi không dậy nổi tâm trí Hoàng, nhưng người “Giả” Vi Như Cầm lại có thể tác động tâm Hoàng.

Ha ha, Hoàng nhất định không hiểu được hiện tại trên mặt bản thân là cái biểu tình gì. Là đau lòng nha! Loại vẻ mặt này nếu để cho nương thấy được, nàng nhất định sẽ cảm động khóc ròng hết nước mắt.

“Thần, người lại nói chủ ý quý quá gì vậy?” Gặp Hắc Diễm Thần hai mắt nhìn chăm chăm mình mãnh liệt, khóe miệng còn khi không lộ ra tươi cười quý dị, Hắc Diễm Hoàng neho lại con người đen hời.

“Ta nào có!” Hắc Diễm Thần lập tức phủ nhận.

Hắc hắc, hắc giống như biểu hiện rất rõ ràng.

“Tốt lắm, căn cứ hồi báo của thám tử ta phái đi, tân nương như người nói, là giả. Hiện tại nên làm cái gì bây giờ đây? Vạch trần nàng sao?”

“Việc này ta đều có tính toán, mà người, niệm tốt nhất ngâm nhanh một chút, chuyện này chỉ có hai người chúng ta biết, nếu để lộ một chút tiếng gì.” Con người đen bóng nổi lên một tầng hàn băng “Sẽ có cái kết cục gì, người hắc là rất rõ ràng.”

Ngẩng đầu chống lại một đạo hàn quang như vậy, Hắc Diễm Thần cảm thấy chính mình giống như toàn thân không mặc gì ngâm ở trong băng thiên tuyết, thiếu chút nữa bị chôn sống chết lạnh.

“Hoàng, người lại uy hiếp người ta!” Hắc giống đứa nhỏ chu miệng oán trách.

Một người nam nhân trưởng thành còn đáng yêu, nhìn xem Hắc Diễm Hoàng mày kiếm xinh đẹp đều nhanh thất.

“Vi sao người lại hoài nghi thân phận Vi Như Cầm?” Hắc Diễm Thần vì giữ gìn tính mạng, nhanh chóng dời đi đề tài.

“Bởi vì nàng ở đêm động phòng hoa chúc bị hạ xuân dược.” Cúi đầu nhìn Khúc Lư Phong ngủ bất tỉnh nhân sự, Hắc Diễm Hoàng trong lòng tràn ngập một loại cảm xúc không hiểu.

“Thì ra là thế. Tám phần là lão gia Vi gia chỉ thị, muốn hai nhà hoàn gia kê đơn. Cũng khó trách người lại hoài nghi, nào có cha mẹ lại hướng nữ nhi chính mình hạ xuân dược? Trừ phi là bản thân nữ nhi không muốn gả, mà cứng rắn bức nàng lên kiệu hoa; Bằng không chính là người gả căn bản cùng bọn họ không hề có quan hệ.

Người trước tự nhiên là không có khả năng, vì Vi Như Cầm chân chính đã sớm muốn cùng người khác thành hôn, cho nên, đáp án đương nhiên là người sau. Hơn nữa “Thê tử” của người nhất định sau khi là tỉnh lại mới biết được chính mình đã mơ hồ trở thành thê tử người khác.” Hắc Diễm Thần lớn mật suy luận.

“Àn.” Hắc Diễm Hoàng đồng nhận thức gật gật đầu.

“Hoàng, nói thật, ta cảm thấy nàng thật sự thực không giống người thường nha!” Hắc Diễm Thần chỉ vào Khúc Lư Phong nói. “Cả người phát ra khí chất làm cho người ta cảm giác đều như là người không hơn không kém thiên kim đại tiểu thư, nhưng là ngôn hành cử chỉ tuyệt không đoan trang, quả thực là có phần thô lỗ.” Tựa như vừa rồi, nào có cô nương nào lại chính mình cởi giày kéo y phục cao như vậy, có thể xem sao?

Thần nói cũng đúng, một người có giáo dưỡng như mọi người thanh tú làm sao có thể tùy tiện cởi giày, tùy ý nằm đại, thậm chí còn ở hoàn cảnh lạ lẫm như vậy trầm xuống ngủ say đi? Nhìn dung nhan kia ngây thơ ngọt ngào ngủ, Hắc Diễm Hoàng không nhịn được kéo kéo mái tóc của nàng thưởng thức. Nàng thật sự đẹp quá —— giống tiên tử rơi vào thế gian, giữa mây liễu có giấu thể nào cũng giấu không được linh khí, cho dù là ở trong lúc ngủ mơ cũng không giảm bớt một chút nào. Tại sao nàng lại có thể dễ dàng làm tâm hắc xúc động?

Lần đầu tiên nhìn thấy nàng, hắc cũng đã bị dung nhan thanh lệ thoát tục cùng khí chất độc đáo của nàng nhanh chóng mê hoặc, nhất là cặp mắt hạnh lý thần thái động lòng người kia, giống như có ma lực, dường như chỉ cần nhìn, hắc tâm che lấp lạnh như băng kia sẽ âm áp tức thì, rung động không thôi.

“Ân.” Khúc Lư Phong không thể nào vẫn nhả nghiêng cái thân, lòng bàn tay mềm mại liền chuẩn xác không có làm đặt trên đại chưởng nắm đen đang thường thức mái tóc của nàng.

Lòng bàn tay non mềm lạnh lẽo nhất thời tiếp xúc từng chỗ trên tay hắn, một trận sợ run truyền khắp tứ chi bách hải của hắn, khơi mào một cổ cảm giác khác thường trong lòng hắn. Hắc Diễm Hoàng liền như vậy nhìn chăm chăm sừng mặt duyên dáng của nàng, sững sờ.

“Ai, ta cảm thấy ta giống như không tồn tại.” Hắc Diễm Thần trong oán giận mang theo một chút ý cười.

Mặc kệ, hắn nhất định phải nghĩ biện pháp thúc đẩy Hoàng cùng vị cô nương này. Từ nhỏ đến lớn, Hoàng lần đầu tiên thật sự xem một nữ nhân như vậy, hắn nhất định không biết chính mình nguyên bản con người đen chỉ có lạnh như băng, đã muốn rót vào một tia tình cảm mới nảy nở.

Đây đều phải cảm tạ vị cô nương này, có lẽ, cô nương này là trên trời đặc biệt phái tới hòa tan chỗ băng sơn là Hoàng!

Mất mặt! Ném chết người

Nàng không phải ở sông nhỏ phía sau núi chơi sao? Làm sao có thể chạy đến trong ngực hắn vậy? Càng mất mặt là, nàng còn đem nước miếng lưu ở trên quần áo hắn! Ai tới nói cho hắn, vì sao trước mặt nam nhân này, nàng luôn làm ra hết trò cười cho thiên hạ đây?

Bị Hắc Diễm Hoàng cặp kia mắt phi thường không được tự nhiên của Hắc Diễm Hoàng nhìn, Khúc Lư Phong nhịn không được mở miệng: “Ân. Tướng công, xin hỏi, có việc gì?”

Hắn làm sao vẫn nhìn nàng, chẳng lẽ thân phận của nàng bị lộ? Phi phi, nàng lại có miệng quạ đen, việc này nào có khả năng?

“Người là ai?” Một đôi con người đen lạnh lùng thẳng tắp khóa trụ mi nhan của nàng, Hắc Diễm Hoàng hỏi.

Nếu đã biết nàng không phải Vi Như Cẩm, như vậy hắn muốn chính nàng nói ra thân phận chân thật của nàng.

“Ta. Ta.”

Ngán ngùng ba chữ, làm cho Khúc Lư Phong nhất thời á khẩu không trả lời được. Thậm chí, tại sao có thể như vậy chứ? Hắn biết nàng không phải Vi Như Cẩm?

“Tướng công, người làm sao vậy? Ta là thê tử của người, Như Cẩm!” Nàng tiếp tục giả chết.

“Người là ai?” Hắc Diễm Hoàng lại lên tiếng, ánh mắt lạnh liệt hiện lên một tia hàn lệ. Tuy rằng chính là trong nháy mắt, nhưng làm cho Khúc Lư Phong nhanh chóng giữ lấy.

Không được, ánh mắt hắn rất khiếp người, bị hắn nhìn như vậy, nàng rốt cuộc nói không nổi lời nửa câu nói dối. Nhưng là. Quả không được nhiều như vậy, liền đánh cuộc một keo đi!

Khúc Lư Phong từ trên giường nhảy xuống, thẳng tắp đứng ở trước mặt Hắc Diễm Hoàng, nghênh thị hắn.

“Đúng vậy, ta không phải Vi Như Cẩm!”

Hắc Diễm Hoàng trên mặt không có biểu tình gì, đáy lòng lại kinh ngạc nàng lại nhanh như vậy liền thừa nhận của thân phận của nàng là giả, hắn còn tưởng rằng nàng sẽ tìm đủ các loại lý do đến che lấp.

Gặp Hắc Diễm Hoàng không có phản ứng gì, Khúc Lư Phong nhất thời cố mọi óc đem lời nói trong lòng nói ra hết “Căn cứ quan sát của ta, người tuyệt không muốn kết hôn với Vi Như Cẩm, sở dĩ cưới nàng, hoàn toàn là vì quan hệ với mẹ người.

Nếu là như thế, ta là không phải Vi Như Cẩm sẽ không còn trọng yếu nữa, dù sao người đã cưới vợ, cho dù có nói gì thì kết quả cũng đã định sẵn.

Mà ta, người cũng không cần lo lắng, bởi vì ta không phải cái loại nữ nhân thích bám người, cũng sẽ không can thiệp chuyện của người, cho dù người muốn nạp thiếp, cũng không cần trải qua sự đồng ý của ta, như vậy không phải tốt lắm sao?”

“Vi thành toàn cho người khác, cho dù vô duyên vô cớ bị người đưa lên kiện, gả cho một nam nhân không biết, người cũng không có cảm giác gì?”

Hắn đều biết hết?!

Khúc Lư Phong đầu tiên là sững sờ một chút, sau đó khó hiểu hỏi: “Người đều biết tất cả, làm gì còn muốn hỏi ta là ai?”

“Bởi vì mọi chuyện đều điều tra được rõ ràng, chỉ duy nhất thân phận của người tra không được.”

Tra ra được mới có quý! Nàng là rơi nhầm vào thời không khác, cho dù hắn phải người số chết tra, cũng không có khả năng tra ra nguyên do.

“Ta gọi là Khúc Lư Phong, thân phận của ta không phải trọng điểm, về sau nói sau. Hiện tại người đều biết tất cả, ta đây liền nói trắng ra, người vẫn là có ý muốn cưới Vi Như Cẩm làm vợ sao?”

Trăm ngàn lần đừng nói là vậy!

“Là vậy thì như thế nào? Không phải là vậy thì như thế nào?” Nữ nhân này thật là có bản lĩnh, lại có thể làm cho hắn có một đồng công vụ không làm, ngồi ở chỗ này cùng nàng nói chuyện đến giờ.

Kỳ thật hắn có thể trực tiếp nói cho nàng, cưới ai với hắn mà nói hoàn toàn không trọng yếu, chính như lời nàng nói, hắn cưới vợ kỳ thật chính là vì mẫu thân mà cưới — chủ yếu là, hắn muốn nghe nàng nói chuyện, muốn nhìn trong mắt nàng lóe ra tia sáng.

Thanh âm lạnh như băng nghe vào trong tai Khúc Lưu Phong, tuyệt không cảm thấy không thoải mái, ngược lại làm nàng có cảm giác dễ nghe cực kỳ.

“Nếu ngươi vẫn kiên trì muốn cưới Vi Như Cẩm thật sự, thì chẳng phải là cố ý chia rẽ một đôi uyên ương sao, hơn nữa việc này một khi lộ ra, đối hai nhà Hắc Vi một chút lợi ích cũng không có, chỉ làm thương tổn hòa khí hai nhà.

Ta biết là trước đây Vi Như Cẩm thực sự có lỗi với ngươi, nhưng là, đó cũng không phải hoàn toàn là lỗi của nàng, chỉ có thể nói là hai người các ngươi vô duyên, huống hồ.....”

“Huống hồ cái gì?” Hắc Diễm Hoàng cũng đợi câu nói tiếp theo của nàng.

“Huống hồ ngươi cũng không có tổn thất, bởi vì ngươi còn cưới ta, cho nên tổn thất lớn nhất hắn là ta mới đúng. Ta vô duyên vô cớ bị đưa lên kiệu hoa, còn vô duyên vô cớ cùng người bái đường thành thân, cuối cùng, ngay cả trinh tiết quý giá nhất của nữ nhân đem bồi thượng.

Cái đó ta cũng không để ý, thân là nam nhân ngươi cần gì phải canh cánh trong lòng như thế? Hay là đại nam nhân như ngươi lại có chủ nghĩa quấy phá, cho dù không thích Vi Như Cẩm, cũng không cho phép nàng ở bên ngoài cùng nam nhân khác có quan hệ?”

Lập tức nói nhiều như vậy, thật sự là khát chết nàng! Khúc Lưu Phong không thể nào vẫn nhã hướng ghé ngồi xuống, ngã hai chén nước, đem một khác chén đưa cho Hắc Diễm Hoàng ngồi ở đối diện nàng.

Tiếp nhận nàng truyền đến nước trà, Hắc Diễm Hoàng nhẹ uống một ngụm.

Lần đầu tiên có nữ nhân dám nhìn thẳng mắt hắn nói chuyện, nhưng lại ở trước mặt hắn lại lớn mật nói chuyện trinh tiết của mình, nếu hắn là người có tư tưởng cổ hủ, đã sớm bị cách nói của nàng làm kinh hoàng, sẽ có ý định từ thôi?

“Uy!” Dù sao hắn đã biết mình không phải Vi Như Cẩm, nàng cũng không cần lại xưng hắn “Tướng công”. “Ngươi rốt cuộc có nghe ta nói hay không?”

Tuy rằng hắn vẫn duy trì ánh mắt lễ phép nhìn đối phương nói chuyện, nhưng là cũng nhìn quá mức phát hỏa, ánh mắt kia giống như bao hàm cái gì, nhìn nàng đến cả người không được tự nhiên.

Khúc Lưu Phong rốt cuộc ngồi không được, nhanh chóng đứng lên, đi đến bên cạnh hắn cùng hắn nhìn thẳng.

“Ngươi rốt cuộc muốn thế nào? Nói rõ ràng.” Lời vừa ra khỏi miệng, nàng liền hỏi hắn.

Trời ạ, nàng mới vừa khiêu khích, không biết có thể dẫn đến nam nhân này bất mãn hay không? Xem hắn thể trạng to lớn như vậy, nếu hắn giận dữ, thường chính mình một quyền, nàng không chết cũng chỉ còn nửa cái mạng!

“Ân..... Ta không phải cố ý lớn tiếng như vậy, ta chỉ là nhất thời..... Nhất thời nóng vội..... Ân..... Nhất thời xúc động.....” Nàng liếc mình vì chính mình tìm lý do.

Bỗng dưng, Hắc Diễm Hoàng vươn hai tay vòng trụ eo nhỏ của nàng, bạc môi không hề báo động trước chiếm lấy cánh môi khẽ nhếch của nàng, ngon lửa tham nhập, bừa bãi hấp thu vị ngọt trong miệng của nàng.

Nàng trong lúc hắn thành linh hôn nên mất hồn, trong lúc lười hắn khiêu khích đã muốn quên hô hấp, chỉ có thể trọn to một đôi mắt sưng mù, một cử động cũng không dám, nhìn thẳng một đôi con ngươi đen cực nóng của hắn.....

Hắn chính là muốn nghe nàng nói chuyện, nhưng là nhìn nàng mê người môi đỏ mọng quyến rũ, hắn thế nhưng không thể khác chế muốn hôn nàng trước!

Khi hắn hôn lên cái miệng nhỏ nhắn của nàng, hắn phát hiện chính mình lòng như nổi trống kinh hoàng, đó chỉ là khi hưng phấn tim mới có thể đập như vậy, mà hắn tựa như đã nghiện, như thế nào cũng không rời được môi đỏ mọng của nàng.

“Ân..... Ân.....” Khúc Lưu Phong muốn đẩy Hắc Diễm Hoàng ra, lại như thế nào cũng không thể động.

Nàng chỉ cảm thấy càng ngày càng nóng, nóng đến mức nàng cơ hồ chịu không nổi, nhưng đồng thời lại có một cỗ rung động không hiểu, từ lòng của nàng thoát ra.....

Hắc Diễm Hoàng không ngừng mà hút trọn lời lẽ của Khúc Lưu Phong, thẳng đến khi cảm nhận được thiên hạ trong lòng khác lạ, hắn mới quyến luyến không thôi rời đi môi đỏ mọng.

Khúc Lưu Phong hư nhược dựa vào trong lòng Hắc Diễm Hoàng, cố gắng thở hào hển, trên khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn mang theo diễm lệ tiều hồng.

Sau khi vững vàng hơi thở chính mình, Hắc Diễm Hoàng chậm rãi ở bên tai Khúc Lư Phong nói:

“Ta không nghĩ thế nào, cũng không quản Vì Như Cầm gả cho ai, ta chỉ biết người gả tiến Hắc Phong Bảo, gả cho Hắc Diễm Hoàng ta, là nàng!

Cho nên, từ khoảnh khắc này về sau, nàng chính thể từ thân chính của ta, ta sẽ làm đủ trách nhiệm người phu quân chiếu cố nàng.”

Để ý không rõ cảm xúc trong lòng chính mình đến tột cùng là cái gì, hắn chỉ biết là, nàng là thể từ cùng hắn bái đường thành thân, hắn phải giữ nàng ở bên người, mặc kệ nàng là ai.

“A?” Khúc Lư Phong ngây ngẩn cả người.

Hắn, hắn đang nói cái gì? Nàng tuyệt không muốn làm thể từ hắn, lại càng không muốn hắn làm đủ nghĩa vụ trượng phu gì. Xong rồi. Sự tình làm sao có thể biến thành như vậy? Ai tới nói cho nàng!

Bạn đang đọc truyện *Diễm Hoàng Sùng Thể* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

“Đến đến đến! Cầm nhi ăn nhiều một chút.” Ngồi phía bên phải bàn, Thư Vũ Hà vươn mình gấp rau đến chén Khúc Lư Phong.

“Cám ơn bà bà.” Khúc Lư Phong bắt buộc chính mình lộ ra mỉm cười. Miễn cưỡng đưa khối thịt tới miệng nhai nuốt, nhưng vừa mới ăn xong một khối, Thư Vũ Hà lập tức lại gấp một khối lần lượt bổ sung thêm lên, nàng không dám tỏ vẻ gì, chỉ có thể ở trong lòng không ngừng kêu rên.

Không hổ là thủ phủ phương bắc, đây bàn sơn trân hải vị, thức ăn ngon nàng không phản đối — vấn đề là, nàng một chút cũng không có khẩu vị.

Mà thủ phạm làm nàng không có khẩu vị, chính là “Phu quân” bên cạnh nàng — Hắc Diễm Hoàng. Đều là bởi vì vài giờ trước, hắn mặc danh kỳ diệu hôn nàng, còn đối nàng nói một ít lời kỳ lạ, hại nàng hiện tại cả lòng lộn xộn, nào có tâm tình ăn cơm!

“Nương, đồ ăn của đệ muội đã sắp biến thành toà núi nhỏ, người muốn kêu nàng dùng cái mũi ăn cơm sao?” Hắc Diễm Thần một bên hướng đồ ăn trên bàn tiến công, một bên trên ghế nói.

“Ăn của người com đi, không nên nhiều lời vô nghĩa như vậy!” Thư Vũ Hà hung tợn trừng mắt nhìn Hắc Diễm Thần liếc mắt một cái “Tuyệt không biết dụng tâm lương khổ của nương!”

“Hà, nàng lại muốn làm cái gì?” Thu được dấu chấm hỏi từ bốn phương tám hướng ném qua, thân là chồng Hắc Từ Dật đành phải thay này vẫn bối không dám đắc tội với nương của mình hỏi ra khẩu.

“Nào có!” Thư Vũ Hà vẻ mặt vô tội. “Ta chỉ là muốn thay Cầm nhi bồi bổ thôi, chàng xem, Cầm nhi gầy như vậy, nếu hiện tại không đem nàng dưỡng khỏe một chút, đến lúc sinh tiểu hài tử sẽ không có khí lực.”

Sinh đứa nhỏ?!

Khúc Lư Phong phút chốc ngẩn đầu, nàng cái gì cũng không có nghe vào, chỉ duy nhất nghe thấy ba chữ này thiếu chút nữa làm cho nàng cười sặc sụa!

Nếu ở thế kỷ hai mươi mốt, nàng đã sớm đem com toàn bộ phun ra hết, nhưng mà nàng hiện tại đang ở cổ đại bảo thủ, hơn nữa nàng lại duy trì hình tượng làm người thể từ, bởi vậy chỉ có thể đem com hướng trong bụng nuốt. Mà như vậy kết cục chính là —

Thiếu chút nữa nghẹn chết!

“Khụ khụ khụ —” Nàng khụ nước mắt đều nhanh rơi xuống.

“Cầm nhi, người không sao chứ?”

Thư Vũ Hà nguyên bản muốn thân thủ thay nàng chụp lưng, không nghĩ tới đã có người giành trước nàng một bước, mà người kia thể nhưng chính là con thứ hai ngàn năm hàn băng của nàng! Không chỉ nàng hoảng sợ, những người khác cũng đều bị dọa choáng váng.

“Không có việc gì chứ?”

Trời ạ! Không chỉ là chụp lưng, còn có thanh âm ân cần thăm hỏi, hơn nữa tiếng nói kia vẫn là có độ ấm — đây là tiếng lòng của tất cả mọi người trên bàn cơm.

“Khụ khụ khụ ——” Khúc Lưu Phong nhìn về phía hấn, ánh mắt mang theo oán giận. Nàng biết rõ cái đó và hấn hoàn toàn không có liên quan gì, bất quá chính là nhện không được muốn đổ sai lầm lên trên người hấn.

“Hào hào hào ——” Thụ Vũ Hà cảm động đến rơi nước mắt. Trên trời quả nhiên là ban cho nàng một người con dâu hiền, mới gả cho Hoàng nửa tháng mà thôi, Hoàng liền thay đổi —— trở nên có cảm xúc, có cảm tình, nàng làm nương thật sự hào vui vẻ, hào vui vẻ.

“Nương, đều là lời của người nói làm cho đệ muội thẹn thùng, hại nàng bị ghen, người còn nói hào!”

Ai, nếu nương biết con dâu của nàng không phải là Cẩm nhi trong lòng nàng, không biết còn có thể sẽ yêu thương nàng như vậy không?

Bất quá, Hoàng giống như đã muốn nhận định nàng, về sau phát triển như thế nào, hấn thật là có điểm chờ mong!

“Người, biết, ta, nói, không, phải, là, chỉ, cái, này!” Thụ Vũ Hà miệng âm trầm nghiêm túc.

Thằng nhóc này, luôn thích cùng nàng đối nghịch, nàng có phải cũng nên thay tên tiểu tử thích để nàng cười tuyền con dâu hay không, hỗ trợ nàng quản lý hấn?

“Thứ ta nói lỡ lời, nương.” Nhìn đôi mắt đẹp tính kế của Thụ Vũ Hà, Hắc Diễm Thần nhanh chóng cúi đầu tập trung com.

Làm con nương hai mươi bảy năm, hấn làm sao có thể không biết trong lòng nương suy nghĩ cái gì? Hấn vẫn là ít nói là tốt nhất, để tránh họa là từ trong miệng mà ra.

“Đúng rồi, nương.”

“Người nếu lại muốn nói một ít lời tán hươu tán vượn vô nghĩa, vậy không cần!” Thụ Vũ Hà ánh mắt giết người quét qua.

“Hắc hắc, nương người đừng hiểu lầm, ta chỉ là muốn hỏi, vì sao Tử Hoãn không có cùng chúng ta cùng nhau dùng bữa?”

“Đều sắp ăn no, mới nghĩ đến còn có nhân vật muội muội này, bởi vậy có thể thấy được người tuyệt không quan tâm nàng.” Hắc Diễm Thần câu hỏi đưa tới lại làm cho Thụ Vũ Hà quả trách một chút.

“Tốt lắm, Hà, chờ chút mặt mũi cho thần đi!” Đưa đồ ăn đến miệng thê tử, Hắc Tử Dật lo lắng nàng chỉ lo nói chuyện, ngay cả com đều đã quên ăn.

“Giã trang vô tội cho ta xem! Tử Hoãn nàng thân thể không thoải mái, ở trong phòng nghỉ ngơi, đợi người đi nhìn xem nàng.” Ăn thức ăn trượng phu đưa vào miệng, Thụ Vũ Hà mặt mày hớn hờ ăn.

“Ta đi xem nàng vô dụng, phải Hoàng đi mới có kết quả!” Hắc Diễm Thần miệng đầy com, mồm miệng không rõ nói.

Đột nhiên trong không gian, mọi người hoàn toàn im lặng, ánh mắt từ phía đồng thời nhìn về phía hấn.

Hắc Diễm Thần nuốt com trong miệng xuống, chậm rãi mở miệng: “Các người làm sao nhìn ta như vậy? Ta nói sai rồi sao? Hoàng y thuật so với ta hảo, đương nhiên là Hoàng đi!”

Hấn tuy rằng cũng cùng Hoàng đồng thời học qua y thuật, nhưng là hấn chỉ đối nghiên cứu độc vật có hứng thú.

“Là huynh nói chuyện khẩu khí rất ái muội!” Thật vất vả ngừng khụ, Khúc Lưu Phong nói câu thứ hai từ lúc ăn com chiều tới nay, đồng thời cũng nói ra ý nghĩ của những người khác.

“Có sao?” Hấn không biết nha, hấn nói chuyện khẩu khí chính là như vậy.

“Chính là có!” Khúc Lưu Phong cùng Thụ Vũ Hà trầm miệng một lời, ăn ý như vậy làm cho hai người bỗng bật cười.

“Hào hào, có có, ta sẽ cải tiến.”

Nếu các nàng kiên trì như vậy, hấn còn có cái gì để nói? Ai, ngay cả phương thức nói chuyện cũng muốn thay đổi, thật sự rất khó khăn nga!

“Tốt lắm, đồ ăn đều sắp lạnh, nhanh ăn đi!” Hắc Tử Dật không thể không bày ra uy nghiêm. Đừng tán gẫu nữa, nếu tiếp tục bữa com này không biết khi nào thì mới có thể ăn xong.

Bữa com này, cuối cùng ăn xong trong không khí vui vẻ.

“Thảo Thảo, Đa Đa, các người không cần hầu hạ ta, ta tự mình đến là được.”

Sau khi ăn xong, nàng sai người đưa đến một cái bồn tắm gỗ thật lớn đem đặt ở giữa nhà, cũng ở trong nước ấm bỏ thêm một chút tinh dầu vùng cùng cánh hoa hồng có thể làm cho người ta thả lỏng, trong chốc lát, hương thơm liền tỏa quanh nhà nhỏ.

Nàng muốn thừa dịp trước khi Hắc Diễm Hoàng trở về phòng, hào hào pha nước ấm tắm, thả lỏng một chút gân cốt, thuận tiện lắng đọng lại một chút

suy nghĩ, ngấm lại tương lai nàng nên làm như thế nào.

“Cái này..... Tiểu thư, hay là để cho chúng ta tới hầu hạ người thì hơn.” Thảo Thảo cùng Đa Đa chần chờ nói.

“Không cần, các người cũng mệt mỏi cả một ngày, đi nghỉ ngơi đi! Các người cũng biết, ta không có thói quen để người ta hầu hạ, ta đã có thói quen tự làm mọi việc của chính mình.”

Nhẹ nhàng cho thêm cánh hoa từ trong bát vào nước, nàng theo như trước kia đã nghĩ nhìn nước tắm bỏ thêm cánh hoa hồng cùng tinh dầu vùng.

“Là vì quan hệ cùng cái thế giới mà tiểu thư trưởng thành kia sao?”

Ngày hôm qua tiểu thư kéo các nàng đến nơi bốn bề vắng lặng, đem thân thể chính mình nói cho các nàng nghe. Nàng nói mình là người đến từ thế giới khác, không thuộc vào thời không này, còn nói một ít chuyện của thế giới nàng, hai người các nàng nghe được không hiểu ra sao.

Tuy rằng nghe qua có chút bất khả tư nghị, bắt quả các nàng lại tin tưởng là thật — bởi vì cá tính tiểu thư không giống người thường, ngôn hành cử chỉ lớn mật, cùng việc thường xuyên nói một ít lời nói làm người ta nghe không hiểu, đã đủ để chứng minh nàng không phải người thời không này.

“Đúng vậy, ở nơi của ta, làm chuyện gì đều phải dựa vào chính mình, trừ phi là người có tiền, có thể mướn người hầu tới hầu hạ, nếu không thì chuyện gì đều phải tự mình làm. Hơn nữa, nơi đó của ta tắm rửa thuận tiện hơn, vòi hoa sen vừa mở ra, nước liền tự nhiên chảy ra, cũng không cần phải nấu nước.” Nhìn khói trắng từ nước ấm ứa ra, Khúc Lư Phong thật muốn như vậy nhảy vào.

Vòi hoa sen? Đó là cái gì? Lại là một danh từ mới, Thảo Thảo cùng Đa Đa về mặt nghĩ hoặc nhìn nàng.

“Cái này lhi nào rảnh lại giải thích, nói thêm gì nữa nước sẽ lạnh. Tốt lắm, các người về trong phòng trước, có việc ta sẽ gọi các người.”

Không cho hai người hỏi thêm gì nữa, Khúc Lư Phong đem hai người đẩy ra ngoài cửa, nhanh chóng khép cửa lại.

“Hô, rốt cục có thể tắm!”

Hai ba giây sau, Khúc Lư Phong liền bỏ quần áo đang mặc trên người, đem thân mình chìm vào trong nước to tiếng hô. Dựa vào bên cạnh bồn gỗ, nàng thỏa mãn thở hắt ra, chậm rãi nhắm mắt lại.

Thật sự là rất thư thái.....

Lúc Khúc Lư Phong nhắm mắt lại, đồng thời một đạo bóng đen chậm rãi đến gần ván cửa. Người tới đem một gốc cây thảo màu đen nhét vào cửa, lấy lửa đem nó châm.

Chỉ chốc lát sau, khói trắng toát ra, bóng người nọ cũng lập tức biến mất.

“Có người sao?” Đột nhiên, Khúc Lư Phong cảm thấy sau lưng một trận lạnh cả người, nàng trực giác hướng cửa nhìn lại, lại cái gì cũng không thấy được.

“Hình như là ta nghĩ nhiều quá.” Tuy rằng miệng nói như vậy, nàng nội tâm như cũ bất an không yên, bất tri bất giác nhanh tốc độ tắm rửa hơn.

Bỗng nhiên, nàng cảm giác một cỗ hương khí nồng đậm làm người ta buồn nôn đánh úp lại, nàng biết sự tình thật là không thích hợp,

Vì thế vội vàng đứng dậy muốn rời đi. Nhưng là mới vừa đứng lên, lại phát hiện toàn thân hư nhược vô lực, cả người phải tựa vào bên cạnh bồn gỗ.....

Trong không khí tràn ngập hơi thở lạnh như băng, đó là đến từ vẻ mặt tối tăm của Hắc Diễm Hoàng.

Hắn ngồi bên mép giường, xuất ra chuỗi thủ cát qua ngón tay, đưa tay tới bên mũi Khúc Lư Phong, để cho huyết châu từng giọt từng giọt đi vào trong miệng nàng.

“Cô gia, đều là chúng ta không tốt, nếu chúng ta kiên trì lưu lại hầu hạ tiểu thư, sẽ không phát sinh loại sự tình này!” Thảo Thảo cùng Đa Đa khóc đỏ hai mắt, chỉ sợ thiên hạ trên giường không thể tỉnh lại.

“Các người đứng lên trước đi!” Hắc Tử Dật muốn hai người đứng lên trước “Đừng lo lắng, có Hoàng ở đây, Cẩm nhi sẽ không có chuyện gì.”

“Tại sao có thể như vậy chứ? Vì sao lại đột nhiên phát sinh loại sự tình này? Cẩm nhi trước đó còn cùng ta vui vẻ ăn cơm, tại sao mới một hồi không thấy, nàng liền.....” Thư Vũ Hà dựa vào Hắc Tử Dật, lo lắng nhớ kỹ lại.

Sau khi ăn xong trở về phòng nghỉ ngơi một lát, nàng đột nhiên nhớ tới có vài món xiêm y đưa cho Cẩm nhi, nhưng lại quên đưa, vì thế kích động mang theo quần áo muốn đi tìm Cẩm nhi.

Đến cửa, vừa vặn gặp phải hai nha hoàn của Cẩm nhi, nói Cẩm nhi ở phòng tắm tắm rửa đã rất lâu, vẫn không có đi ra, vì thế ba người liền cùng nhau đến phòng tắm tìm Cẩm nhi.

Ai biết vừa đến cửa phòng tắm, đã nghe được một cỗ tanh tưởi, hơn nữa gõ cửa nửa ngày, cũng đều không thấy Cẩm nhi đáp lại.

Dưới tình thế cấp bách, ba người liền hợp lực phá cửa. Mới vừa vào cửa, chỉ thấy Cầm nhi té xỉu ở bồn tắm, trong miệng còn chảy máu đen, các nàng sợ tới mức giữa lúc đó kêu to.

Hắc Diễm Hoàng mới từ thư phòng trở về nghe được tiếng kêu, vội vàng tới. Thấy Cầm nhi hôn mê, hắn nhanh chóng đem nàng ôm trở về phòng, sử dụng chân khí bức độc trong cơ thể nàng ra.

Cảm tạ ông trời, may mắn phát hiện sớm, nếu để trễ một khắc, Cầm nhi thật sự chỉ có phương pháp về trời.

“Hà, đừng lo lắng, Cầm nhi không có việc gì.” Vỗ nhẹ lưng thiên hạ trong lòng, Hắc Tử Dật đem ánh mắt đến từ bên ngoài đi vào đến trên người Hắc Diễm Thần.

“Thần, có tra ra cái gì không?”

Hai người con hắn lúc nhỏ thân thể thật không tốt, vì thế, hắn cùng thể tử đi khắp đại giang nam bắc, thay hai người tìm kiếm danh y.

Trong một lần có cơ hội ngẫu nhiên, bọn họ gặp được một vị cao nhân, vì thần cùng Hoàng, bọn họ nhin đau đáu để cho hai người theo vị cao nhân này đến thâm sơn ở ba năm.

Không nghĩ tới ba năm sau, hai người thân thể cùng trước kia có cách biệt một trời một vực, không chỉ có như thế, vị cao nhân kia còn đem y thuật truyền cho bọn họ.

Bởi vì hai người trời sinh tư chất thông minh, lực lĩnh ngộ lại rất nhanh, bởi vậy thời gian ba năm ngắn ngủn, hai người đã đem tất cả y thuật của vị cao nhân này học xong.

Chính là đứa nhỏ Thần này chỉ đối nghiên cứu độc vật có hứng thú, cho nên y thuật kém Hoàng một bậc.

“Truy hồn thảo!” Hắc Diễm Thần sắc mặt ngưng trọng nói.

Hắn vừa rồi đến phòng tắm cẩn thận kiểm tra một chút, phát hiện trên sàn có một chút tro tàn, y theo trên tro tàn lưu lại cùng hương vị còn sót lại trong không khí, hắn chính là truy hồn thảo.

“Đó là cái gì?” Thụ Vũ Hà vội vàng hỏi.

“Nương, không có gì, chính là cô đại chu độc có độc tính không mạnh thôi, người đừng lo lắng.” Hắc Diễm Thần lập tức thay đổi một khuôn mặt tươi cười trả lời. “Tốt lắm, đã khuya, nương người cũng nên nghỉ ngơi, cha, nương phiền toái người “Thảo Thảo, Đa Đa, các người cũng lui xuống đi!”

“Nhưng là, Cầm nhi nàng.” Thật sự chính là cô đại chu độc có độc tính không mạnh sao? Vậy vì sao miệng Cầm nhi lại phun máu đen?

“Hà, chúng ta về phòng trước đi. Nơi này giao cho Thần cùng Hoàng là đủ rồi, Thần không phải đã nói Cầm nhi không có việc gì sao? Không có việc gì là tốt rồi, sáng sớm ngày mai, Cầm nhi sẽ đi thỉnh an người.”

Hắc Tử Dật ôm thắt lưng của nàng, bỏ mặc nàng phản bác đem nàng mang ra khỏi phòng. Chờ mọi người đều đi khỏi, trong phòng, một mảnh yên tĩnh.

“Hoàng, đủ đi!” Đợi nửa khắc sau, Hắc Diễm Thần nhin không được lấy tay Hắc Diễm Hoàng đang đặt bên môi Khúc Lưu Phong ra, thay hắn dừng lại máu.

“Người cho là máu của người rất nhiều sao?”

“Thiếu chút nữa, nàng thiếu chút nữa đã chết!”

Một cỗ sợ hãi chưa từng có xuất hiện trong lòng. Hắn chưa bao giờ biết sợ hãi là cái gì, cho dù trước đây hắn thiếu chút nữa bệnh chết, hắn cũng hoàn toàn không có cảm giác sợ hãi, nhưng hiện tại hắn biết cái gì là sợ hãi, hắn sợ.

Hắn sợ nữ nhân trước mắt kia người có thể lay động tâm hắn, cứ như vậy rời đi hắn!

“Hoàng, nàng không chết, nàng sẽ không chết!”

May mắn Hoàng từng dùng qua “Ngàn năm ngân quả” làm cho máu hắn có thể giải trăm độc, bằng không, cho dù là đại la thần tiên cũng cứu không được người trúng truy hồn thảo chi độc.

Truy hồn thảo là cô độc chỉ có ở vùng Hoàng Sơn, khi thiêu đốt tình hình đặc biệt lúc ấy tán mát ra mùi nồng đậm, lúc này là thời điểm độc tính mạnh nhất; Thiêu đốt xong, hương khí bắt đầu biến thành mùi hôi gay mũi, độc tính đến lúc này mới có thể biến mất. Người có võ công làm nền tảng trúng độc này còn có thể sống thêm hai canh giờ, nhưng người hoàn toàn không có võ công chỉ sống được nửa canh giờ.

“Thần, người đối chuyện này cảm thấy thế nào?” Hắn muốn tìm ra rốt cuộc là ai muốn thương tổn nàng!

“Ta thật sự nghĩ không ra có ai muốn hại nàng.”

Nàng cũng không phải Vì Như Cầm thật sự, cho dù nàng là thật, căn cứ thám tử hồi báo, Vì gia việc buôn bán luôn luôn theo quy tắc trong giới, Vì lão gia lại thích làm người khác vui, cũng không có cùng người ta kết thù kết oán.

Lại nói, nàng là người như thế nào cũng tra không ra thân thế bối cảnh, hơn nữa vừa mới vào Hắc Phong Bảo nửa tháng, chưa từng làm gì, làm sao cùng người kết thù kết oán?

Chiều như vậy suy đoán, hung thủ tám phần là người trong Hắc Phong Bảo. Chính là —— sẽ là ai đây?

“Người cũng cho rằng hung thủ là người trong bảo sao?” Không hồ là huynh đệ từ nhỏ cùng nhau lớn lên, suy nghĩ của nhau tất cả đều nhất thanh nhị sở.

“Àn, bất quá ta nghĩ không được có ai phải làm như vậy.”

“Người có phát hiện manh mối gì không?”

“Không có.” Hắc Diễm Thần lắc đầu. “Bất quá người kia nhất định là muốn đưa đệ muội vào chỗ chết, nếu không sẽ không biết dùng cô độc có độc tính mạnh như vậy. Mà hiện tại nàng không chết, hung thủ kia nhất định có thể có những hành động tiếp theo.

Hoàng, từ giờ trở đi, người tốt nhất không được để nàng một người một mình hành động, miễn để cho hung thủ thừa cơ hội giờ trò!”

“Ta biết.” Nhẹ vỗ về dung nhan tái nhợt của Khúc Lưu Phong, một loại cảm giác chua xót nảy lên cổ họng, Hắc Diễm Hoàng trên khuôn mặt lạnh như băng lộ ra lo lắng.

“Tốt lắm, đừng nghĩ nhiều quá, nghỉ ngơi sớm một chút, ta về phòng trước.” Vỗ vỗ bờ vai của hắn, Hắc Diễm Thần rời khỏi phòng để lại không gian cho hai người.

Thổi tắt đèn đuốc, Hắc Diễm Hoàng ngồi trở lại bên mép giường, lẳng lặng thủ hộ nàng.

Thời gian không ngừng trôi qua, bên ngoài nổi lên tiếng trống canh ba. Đột nhiên, Khúc Lưu Phong mi dài nhẹ nhàng run lên, nàng chậm rãi mở hai mắt.

Nàng làm sao có thể ở trong phòng? Nhưng cả người lại vô lực? Nàng không phải ở phòng tắm tắm rửa sao? Nàng nhớ rõ mới tắm được một nửa, một trận mùi đặc hơn xông vào mũi, nàng bắt đầu cảm thấy không thoải mái, sau đó.

Sau đó nàng cái gì cũng nhớ không được.

Nàng bây giờ còn cảm thấy mệt mỏi quá, mệt mỏi quá, ngay cả khí lực mở mắt cũng không.

Đi? Có người nắm tay nàng?

Cố nén buồn ngủ, nàng cố gắng tựa đầu chuyển hướng sang một bên, nàng thoáng chốc ngáy ngẩn cả người.

Hắc Diễm Hoàng?!

Chỉ thấy hai tròng mắt hắn nhắm chặt, môi mấp mí nhanh, trong lúc nhất thời, nàng lại cảm thấy có chút an tâm cùng một cổ đau lòng không hiểu.

Hắn vì sao lại là dựa vào giường, mà không có ngủ trên giường?

Tuy rằng đêm nay ánh trăng không rõ, nhưng nàng vẫn thấy được trên mặt lạnh như băng của hắn có bất an, hắn bất an cái gì?

Ai, nàng không hiểu được chính mình rốt cuộc làm sao vậy, đột nhiên rất muốn sờ mặt hắn, vuốt lên mày kiếm rồi rậm của hắn, nhắm chặt mắt cùng mấp mí nhanh bạc môi —— nhưng, tay nàng lại như thế nào cũng nâng không dậy nổi, hơn nữa, mí mắt của nàng hão trọng, hão trọng.

Quên đi, vấn đề của nàng ngày mai hỏi lại tốt hơn, nàng thật sự muốn ngủ.

Ngủ ngon, Hắc Diễm Hoàng.

Bạn đang đọc truyện *Diễm Hoàng Sủng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

“Uy, chàng tại sao cứ nhìn chăm chăm ta như vậy?”

Mắt của nàng đã sắp mờ muốn chết — từ lúc nàng tỉnh ngủ đến giờ, “Tướng công” của nàng liền cùng nàng chơi trò chơi so mắt to trừng mắt nhỏ, tính tới giờ ít nhất cũng đã 10 phút rồi! Hắn không khó chịu, nhưng nàng sắp mệt chết.

“Nàng.” Hắc Diễm Hoàng có chút không thể tin. Người trúng trụy hồn thảo hôn mê ít nhất hai ngày mới có thể khôi phục ý thức, không nghĩ tới nàng chỉ hôn mê một buổi tối liền tỉnh!

! Hắn cuối cùng mở miệng nói chuyện, mặc dù có nói chuyện nhưng vẫn chưa trả lời câu hỏi của nàng.

“Ta cái gì?” Khúc Lư Phong nghi hoặc nhìn hắn.

“Đưa tay lại đây.” Hắc Diễm Hoàng thấp giọng mệnh lệnh.

“Ngà.” Khúc Lư Phong ngoan ngoãn đem bàn tay cho hắn.

“Có chỗ nào không thoải mái không?” Ngón tay phúc thưng mạch đập của nàng, Hắc Diễm Hoàng hỏi.

Mạch tượng bình thường, chỉ là khí huyết suy yếu, xem ra nàng thật sự không có việc gì. Hắc Diễm Hoàng lúc này mới buông tảng đá lớn trong lòng ra.

“Không có, chỉ cảm thấy cả người vô lực. Uy, ta làm sao vậy?”

“Nàng không nhớ rõ?” Nhìn bộ dáng của nàng, chắc là không biết gì về việc đã xảy ra.

“Ta chỉ nhớ rõ ta tắm rửa đến một nửa, người được một cổ hương vị rất thơm, sau đó không thể nào đứng dậy nổi.” Khúc Lư Phong nghiêng đầu cúi nửa ngày, trí nhớ vẫn là chỉ tới đây mà thôi.

“Nàng trúng độc, là nương cùng của hai nha hoàn của nàng phát hiện.”

“Chàng. Không phải chàng ôm ta trở về phòng chứ?” Khúc Lư Phong hy vọng từ trong miệng hắn nói ra hai chữ “Không phải”.

“Đúng vậy.” Hắc Diễm Hoàng nhướn cao mi.

“Ta đây không phải đều bị chàng nhìn thấy hết?!” Khúc Lư Phong tiếng nói không tự giác đề cao.

“Đã thấy, ta từ đêm động phòng hoa chúc đêm đó đã nhìn thấy hết rồi.” Bắt đầu đùa nghịch mái tóc của nàng, Hắc Diễm Hoàng cúi người ở bên tai nàng nhẹ giọng nói.

“Chàng. Chàng.” Khúc Lư Phong cảm thấy ngượng ngùng cực kỳ.

“Ta nói sai rồi sao?” Hắc Diễm Hoàng khoe miệng lộ ra một nụ cười nhẹ nhàng, ngay cả chính mình cười cũng không phát hiện.

“Oa, người cười nha! Ta lần đầu tiên nhìn người cười nha!” Trong lúc vô tình bắt giữ được vẻ tươi cười, làm cho Khúc Lư Phong quên hết chuyện trước đó bất lấy vạt áo hắn.

Tuy rằng chỉ vô tình nở nụ cười, nhưng khi hắn cười lên thật sự rất tuấn tú, nhìn rất tốt.

“Uy, chàng hắn là nên cười nhiều mới đúng!”

Nhìn nàng lúm đồng tiền như hoa, tâm tình của hắn cũng tốt lên theo, không tự giác lại lộ ra nụ cười làm cho Khúc Lư Phong vô cùng yêu thích.

“Nếu không muốn người ta biết được thân phận thật sự của nàng, cũng đừng lại bảo ta “Uy”.”

“Hào, ta đây gọi chàng là Hoàng, chàng cũng đừng lúc nào cũng kêu ta nàng a, ta bảo nàng, chàng có thể gọi ta Phong hoặc Tiểu Phong — điều kiện trước hết là thời điểm chỉ có hai người chúng ta.”

Hắc Diễm Hoàng vuốt cằm.

“Hoàng, ca ca ta tới thăm đệ muội!”

Người chưa tới thanh âm đã tới trước, rất xa chợt nghe đến thanh âm của Hắc Diễm Thần, tiếp theo cũng không có nghe tiếng gõ cửa, cửa phòng đã bị mở ra.

“Ách?” Sau khi nhìn thấy Khúc Lư Phong ngồi ở trên giường, Hắc Diễm Thần nhất thời phản ứng hơi quá, cứ như vậy ngốc đứng ở cửa nhìn chằm chằm nàng —

“Nàng. Nàng tỉnh?!”

Trời ạ! Xem ra Hoàng cưới một nữ nhân thật “Cường tráng”, tương lai sinh một tá đứa nhỏ tuyệt đối không có vấn đề! Bất quá cũng thật sự kì lạ, cho dù Hoàng vận khí thay nàng bức độc, còn đem máu có năng lực có thể giải độc nhanh chóng bổ huyết khí huyết đứt cho nàng, nhưng nàng cũng khôi phục

quá nhanh đi!

“Lại là về mặt này!” Khúc Lưu Phong chuyển qua xem thường. “Hai huynh đệ các người tại sao đều dùng loại biểu tình gặp quỷ nhìn ta?”

“Hoàng, chẳng lẽ máu của ngươi có thể cải tử hồi sinh?” Nhanh chóng đi đến bên cạnh Hắc Diễm Hoàng, Hắc Diễm Thần kéo hắn đến một bên, nhỏ giọng ghé vào lỗ tai hắn hỏi.

“Nàng không chết, chính là trúng độc.” Hắc Diễm Hoàng giận tái mặt. Nói đến từ “Chết”, hắn lại nghĩ tới bộ dáng hấp hối của Khúc Lưu Phong, một màn kia làm cho hắn khó chịu tựa như đâm vào luyện ngục bàn.

“Là ta nói lời lờ.” Hắc Diễm Thần cười gượng nói.

“Hai người ở bên kia lắm lắm cái gì?” Cái gì máu? Cái gì cải tử hồi sinh? Bọn họ đang nói cái gì? Nàng tại sao đều nghe không hiểu?

“Không có việc gì. Đệ muội, ngươi thật sự không có việc gì sao?” Hắc Diễm Thần thân thủ thăm huyệt nàng, muốn bắt mạch xác nhận.

Hắc Diễm Hoàng theo bản năng che ở giữa hai người, mà Khúc Lưu Phong cũng thực tự nhiên trốn sau lưng hắn.

“Ta không sao!”

“Nàng không có việc gì?”

Hắc Diễm Hoàng cùng Khúc Lưu Phong đồng thanh nói.

“Được rồi, không có việc gì là tốt rồi.” trên mặt Hoàng viết rõ ràng bốn chữ “không được chạm nàng”, hắn thức thời vẫn tốt hơn.

“Hoàng, chàng còn không có nói cho ta biết, ta rốt cuộc làm sao vậy?” Ân, kêu lên thực dễ gọi! Nàng còn tưởng rằng sẽ thực không được tự nhiên.

“Đệ muội, ngươi trúng độc truy hồn thảo. Đó là loại sau khi thiêu đốt, sẽ sinh ra hương độc thực vật trí mạng.” Hắc Diễm Thần giành trước một bước mở miệng.

Nguyên lai kia cổ mùi ghê tởm kia tên truy hồn thảo! Chỉ là, nàng làm sao có thể trúng độc truy hồn thảo?

Vậy..... Vậy không phải tỏ vẻ có người muốn giết nàng sao?!

Không..... Không thể nào? Nàng gả vào bất quá mới nửa tháng, còn có người thấy nàng không vừa mắt sao?

Bất quá ngẫm lại, khi nàng tắm quả thật có một lần cảm giác được sau lưng lạnh cả người, giống như có chuyện gì đáng sợ sắp phát sinh, lại giống như bị ai đang nhìn mình..... Nhưng là nàng nhìn kỹ chung quanh, cũng không có phát hiện cái gì.....

“Nhớ tới cái gì sao?” Hắc Diễm Hoàng thử đọc biểu tình trăm biến vạn hóa của mình.

“Không có.” Nhất định là nàng suy nghĩ nhiều quá.

Tuy rằng chuyện nàng trúng độc là thật, nhưng người hạ độc cùng cái người làm cho nàng lạnh cả người có phải là người trong phủ hay không, nàng căn bản không thể xác định —— lại nói, đó có lẽ chính là ảo giác của nàng thôi.

Hơn nữa, việc này nếu nói ra, khẳng định khiến cho toàn bảo cao thấp gả bay chó sủa, quên đi, nàng vẫn là không nói tốt nhất.

“Thật sự?” Ánh mắt nghi ngờ nhìn về phía nàng. Nàng có lẽ không biết là ai muốn hại nàng, nhưng là nàng nhất định biết cái gì.

“Thật sự!”

“Quên đi.” Nếu nàng không nghĩ nói, hắn cũng không bắt buộc nàng, dù sao hắn sớm hay muộn sẽ đem chuyện này điều tra rõ chân tướng.

“Hoàng.....” Hắc Diễm Thần vừa mới mở miệng, lại bị một đạo nữ thanh thập phần khoa trương nhanh chóng đánh gãy.

“Cảm nhi của ta! Con không sao chứ?” Thư Vũ Hà đi như bay vào trước mặt Khúc Lưu Phong, lập tức liền cho nàng một cái ôm gắt gao. “Thật sự là hủ chết nương, cảm ơn trời đất, ngươi không có việc gì, bằng không, bảo ta sống như thế nào!”

Nương có phải quá khoa trương hay không? Hắc Diễm Thần nhìn không được mắt tròn trắng.

“Ân..... Ân.....” Thật vất vả tìm được một tia khe hở có thể thở dốc, Khúc Lưu Phong lập tức mở miệng: “Trước buông.....”

“A! Thật sự là xin lỗi, Cảm nhi, ngươi không sao chứ? Nương không phải cố ý.” Nghe thấy Khúc Lưu Phong thống khổ hô lên, Thư Vũ Hà nhanh chóng buông tay.

“Con không sao, bà bà người đừng lo lắng.” Trả lại cho nàng một cái miệng tươi cười không có việc gì, Khúc Lưu Phong cố gắng thờ.

“Đừng rồi, Cẩm nhi làm sao có thể đột nhiên trúng độc vậy?” Nhìn về phía hai người con của nàng, vẻ mặt Thư Vũ Hà mang biểu tình “Các người tốt nhất cho ta công đạo rõ ràng”.

“Không biết.”

“Không hiểu được.”

Hai huynh đệ ánh mắt ở không trung giao nhau, rồi sau đó lòng có cảm giác rơi rụng đồng thanh trả lời.

“Không biết? Không hiểu được?” Thư Vũ Hà ánh mắt giết người lập tức bắn phá đi qua.

“Các người một người làm tướng công, một người làm đại bá, thế nhưng nói ra lời nói không có trách nhiệm như vậy!

Nhất là Hoàng, người lại càng không nên nói lời này! Điều tại người công sự quá bận, không quan tâm Cẩm nhi, mới có thể phát sinh loại sự tình này. Từ hôm nay trở đi, Hắc Phong Bảo hết thầy sự vụ tạm thời giao cho Thần làm, người hiện tại chỉ cần hảo hảo bồi Cẩm nhi cho ta thì tốt rồi!”

“Hảo.” Hắc Diễm Hoàng đáp rõ ràng.

Hắn cầu còn không được!

“Không cần!” Hắc Diễm Thần đáp nhanh.

Bất hấn làm việc? Hắn mới không rảnh.

“Không cần thì đi nói với cha người, đó là ý của cha người, theo ta nói vô dụng.” Lời nói nhỏ bé của nàng đương nhiên hắn không nghe, nhưng nếu đổi lại là cha hắn nói, hắn làm sao dám nói không!

“Nương, người.” Đáng giận, rõ ràng là chủ ý của nàng, mỗi lần đầu lấy cha ra uy hiếp hắn!

“Ha ha a, không phản đối nữa đi!” Thư Vũ Hà đắc ý dào dạt.

“Nương không phải đang hỏi các người ta vì sao lại trúng độc sao? Làm sao có thể nói qua việc này?” Giật nhẹ ống tay áo Hắc Diễm Hoàng, Khúc Lưu Phong nhỏ giọng hỏi.

“Hừ, suy nghĩ của nương đã bị dò đi, cho nên đừng nữa nhắc tới việc trúng độc này nữa. Nếu để cho nương lại nghĩ tới, khẳng định lại có cái đề hỏi không ngừng.” Chỉ khẽ vuốt trên hai má cuối cùng có chút huyết sắc của Khúc Lưu Phong, Hắc Diễm Hoàng hưởng thụ kia bất khả tư nghị non mềm.

Hắc Diễm Hoàng khẽ vuốt như là mang theo lực điện rất lớn, ở những nơi hắn tiếp xúc qua, một cỗ cảm giác tê dại lan tràn toàn thân.

“Chàng. Chàng.” Khúc Lưu Phong lắp bắp nói không ra lời.

Nàng rất muốn nói cho hắn không cần sờ nàng như vậy, bởi vì hắn làm cho nàng có cảm giác rất kỳ quái, nhưng là nàng một câu cũng nói không nên lời, chỉ có thể nhìn sâu vào con người đen thâm thúy của hắn.

“Ta cái gì?” Nhìn nàng bộ dáng bối rối, hắn mỉm cười.

Khuôn mặt hắn tươi cười nhìn rất đẹp, làm cho nàng nhìn choáng váng, nàng thích nhìn nụ cười như vậy, chậm chạp không thể dời mắt; Mà thấy trong mắt nàng ẩn ẩn ánh nhìn lưu luyến ái mộ, hắn mất thần cũng không ra lệnh cấm.

Ở một bên hai người đang túi bụi, một chút cũng không phát hiện một chỗ khác không khí đang biến hóa, tranh cãi cái không ngừng như cũ.

“Tẩu tử, ta hầm bát canh gà, để cho người bồi bổ thân mình.” Hắc Tử Hoãn xuất hiện, đánh gãy ngóng nhìn của Hắc Diễm Hoàng cùng Khúc Lưu Phong, cùng với sự khắc khẩu của Hắc Diễm Thần cùng Thư Vũ Hà.

“Vẫn là Tử Hoãn cẩn thận, nương đều đã quên dặn dò đầu bếp!”

Tiếp nhận thuốc bổ trong tay nàng, Thư Vũ Hà không hề cùng Hắc Diễm Thần dong dài tiếp, ngồi trên mép giường múc một ngụm canh gà đưa vào miệng Khúc Lưu Phong. “Cẩm nhi, đến.”

Khúc Lưu Phong ngoan ngoãn há mồm đem canh gà nhanh chóng uống xong. “Ân, uống ngon thật! Tiểu cô tay nghề thật tốt.”

“Phải không? Tẩu tử thích là tốt rồi.” Hắc Tử Hoãn ôn nhu cười.

“Hảo uống ngon như vậy thì hãy uống cho hết, rất bổ.” Thư Vũ Hà một ngụm tiếp theo một ngụm, chỉ chốc lát sau, cả chén canh gà liền uống xong.

“Hừ, có con dâu không cần con.” Hắc Diễm Thần bất mãn nói thầm.

“Nhị ca, đại ca hẳn làm sao vậy? Sắc mặt khó coi như vậy.” Hắc Tử Hoàn hỏi Hắc Diễm Hoàng.

“Hắn là đang cao hứng, bởi vì từ hôm nay trở đi, Thần muốn tạm đảm nhận chức vị đương gia Hắc Phong Bảo!” Thụ Vũ Hà thay Hắc Diễm Hoàng trả lời.

Nhất định lại là vì Vi Như Cầm! “Vi sao vậy?” Nàng biết rõ còn có hỏi.

“Bởi vì nhị ca ngươi muốn chăm sóc nhị tẩu ngươi, cho nên — không rảnh.” Thụ Vũ Hà tặc cười.

“Thảo Thảo, Đa Đa, các ngươi đừng đi theo ta như vậy được không? Buồn chết người!”

Sau khi bị Hắc Diễm Hoàng hạn chế ở trên giường suốt năm năm ngày, Khúc Lưu Phong rốt cục không thể nhịn được nữa, vì thế dùng thời gian cả đêm, thuyết phục hắn để cho nàng xuống giường đến bên ngoài đi một chút.

Nguyên bản nàng nghĩ có thể một mình thanh tĩnh một chút, không nghĩ tới từ lúc bước ra cửa phòng một khắc, Thảo Thảo cùng Đa Đa liền áp dụng phương thức theo sát người, nàng đi đến đâu, các nàng liền theo tới đây.

Việc này và việc bị hạn chế ở trên giường có khác gì nhau?

“Không được, lần này dù nói cái gì, chúng ta cũng sẽ không rời tiểu thư nửa bước.”

Tuy rằng tiểu thư đã rất tốt, nhưng các nàng đối với chuyện tiểu thư trúng độc vẫn canh cánh trong lòng.

“Đó không phải lỗi của các ngươi, nếu lúc ấy các ngươi cùng ta ở một chỗ, người trúng độc sẽ không chỉ có ta mà thôi, ngu ngốc.” Thực may mắn lúc ấy nàng đã bảo các nàng rời đi, bằng không, ngược lại là nàng làm liên lụy các nàng.

“Tiểu thư, ngươi thật sự hảo thiện lương!” Thảo Thảo cùng Đa Đa cảm động mỗi người cầm một bàn tay của nàng.

“Hai người các ngươi quá khoa trương đi!” Đây vẫn là lần đầu tiên có người nói nàng thiện lương.

Bỗng nhiên, Thảo Thảo cùng Đa Đa cực ăn ý nhìn quanh bốn phía.

“Làm sao vậy?” Khúc Lưu Phong tò mò chuyển tầm mắt theo các nàng.

Đa Đa nhanh nhử mảy, còn thật sự mở miệng nói: “Tiểu thư, thừa dịp hiện tại bốn bề vắng lặng, chúng ta có vấn đề muốn hỏi tiểu thư. Ta cảm thấy chuyện tiểu thư trúng độc không đơn thuần.”

“Đúng vậy! Ta cảm thấy nhất định là có người muốn hại tiểu thư!” Thảo Thảo sắc mặt cũng ngưng trọng.

Tuy rằng đại thiếu gia cùng cô gia đối việc này đều nhẹ nhàng băng quơ bỏ qua, nhưng các nàng cho rằng hai người bọn họ là cố ý giấu diếm tình hình thực tế.

Chân tướng nhất định là thực nghiêm trọng!

“Chuyện này không bằng không chứng, không thể nói lung tung.” Khúc Lưu Phong thực kinh ngạc các nàng làm sao có thể đột nhiên hỏi vấn đề này.

“Tuy rằng không bằng không chứng, nhưng là ta cùng Thảo Thảo nghe thấy có thể phán đoán được, nhất định là có người muốn hại tiểu thư — bởi vì truy hồn thảo không có khả năng vô duyên vô cớ xuất hiện ở trong phòng tắm, càng không thể tự mình thiêu cháy, nhất định là sau lưng có người giở trò quỷ!

Tiểu thư người nhất định biết chút gì đó, nhanh chút nói cho chúng ta biết, bằng không chúng ta tâm sẽ bất an.” Các nàng cũng muốn nhanh chút tìm được hung thủ, như vậy tiểu thư mới có thể an toàn.

“Tiểu thư người nói đi! Chúng ta sẽ không nói ra!”

“Việc này.....”

Không lay chuyển được sự quan tâm của hai người, Khúc Lưu Phong thở dài một hơi “Thật sự là bại cho các ngươi, ta nói là được.

Ngày đó tắm rửa, ta từng cảm thấy có chút không thích hợp, nhưng bởi vì ta đưa lưng về phía cửa, hơn nữa khi ta quay lại, cũng không thấy được gì, hơn nữa sau đó không lâu ta liền té xỉu, cho nên ta căn bản không thể xác định có phải thật sự có người ở bên ngoài hay không. Ta nghĩ đó chẳng qua là ảo giác của ta thôi, cho nên mới không có đem chuyện này nói ra.”

“Đây nhất định không phải ảo giác, người kia nhất định chính là người châm truy hồn thảo.” Thảo Thảo cùng Đa Đa khẳng định nói.

“Được rồi, chuyện này cho qua, về sau không cho phép nhắc lại nữa.” Khúc Lưu Phong ách xì 1 cái, dọc theo lan can về phía trước đi.

Dù sao cũng không biết hung thủ là ai, nhiều lời vô ích.

“Nhưng là.....” Thật sự muốn cho qua như vậy sao?

“Không nhưng là gì nữa! Hai người các ngươi không phải muốn theo giúp ta sao? Còn không mau đến!” Ai, nếu không cho các nàng đi theo, các nàng khẳng định lại tiếp tục áy náy.

“Đợi chúng ta với, tiểu thư.” Thảo Thảo cùng Đa Đa lập tức đuổi theo.

“Chúng ta đến lan viện đi.” Nơi đó có đủ loại kiểu dáng hoa, cảnh đẹp ý vui cực kỳ, tuy rằng chỉ đi qua một lần, lại làm nàng khó quên.

“Tốt!” Khúc Lưu Phong tâm tình sung sướng, cuốn hút Thảo Thảo cùng Đa Đa cũng không tự giác vui vẻ theo.

Quả nhiên vẫn là tiểu thư tràn ngập sức sống là đẹp nhất, bộ dáng ốm yếu tuyệt không thích hợp với tiểu thư.

Ngay lúc Khúc Lưu Phong muốn đi qua chỗ rẽ, đột nhiên nhìn thấy một thân ảnh nho nhỏ, may mà nàng dừng chân lại đúng lúc, bằng không hai người liền đụng vào nhau.

Khúc Lưu Phong cúi đầu nhìn, lúc này mới phát hiện nguyên lai là một đứa bé gái rất dễ thương, thân cao mới đến tiểu thối (đùi nhỏ) của nàng mà thôi, nữ oa nhi vẻ mặt cười ngọt ngào ngẩng đầu nhìn nàng, còn hướng nàng vờn tay nhỏ bé muốn nàng ôm.

“Oa! Thật đáng yêu nga!” Khúc Lưu Phong không nói hai lời đem nàng ôm vào trong ngực.

“Sớm thảo, Đa Đa các ngươi mau nhìn, thật đáng yêu nga!” Nàng thích nhất tiểu hài tử!

“Thật sự thật đáng yêu! Là đứa nhỏ của ai? Tại sao nhân tâm để một đứa bé đáng yêu như vậy một mình?” Đa Đa một bên đùa với đứa bé một bên hỏi.

Phía sau đứa bé này không có người đi theo, có phải do người lớn không chú ý, để cho nàng trốn thoát ra ngoài?

“Đa Đa, ngươi đi dọc theo con đường mà đứa bé này đến, xem nàng là đứa nhỏ của ai; Thảo Thảo, ngươi đi chuẩn bị chút bánh ngọt cùng nước trà đến đây, ta ở lương đình lan viện chờ các ngươi.” Khúc Lưu Phong không ngừng vỗ về chơi đùa hai gò má hồng hào của đứa bé, làm nàng cười khanh khách không ngừng.

“Như vậy được không?” Thảo Thảo cùng Đa Đa không thể nào yên tâm hỏi. “Để lại tiểu thư ngươi một mình, nếu lại xảy ra việc gì thì sao?”

“Ta không có việc gì, các ngươi đi nhanh về nhanh không phải tốt hơn sao?” Khúc Lưu Phong đem hai người các nàng mỗi người đẩy về một bên.

“Chúng ta rất nhanh sẽ trở lại, tiểu thư ngươi trăm ngàn lần phải cẩn thận.” Hai người lo lắng dặn dò mãi.

“Biết!” Khúc Lưu Phong lại khẳng định, nàng ở trong cảm nhận của Thảo Thảo cùng Đa Đa, tâm trí nàng nhất định cùng tuổi với tiểu oa nhi trong lòng này.

“Tiểu đáng yêu, đi nào! Chúng ta đi ngắm hoa.”

Bạn đang đọc truyện *Diễm Hoàng Sủng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7

Sau khi xuyên qua một cái hành lang dài, cảnh đẹp trăm hoa đua nở lập tức ánh vào trong mắt Khúc Lưu Phong.

“Oa, bé con ngươi xem, phiêu phiêu* nga!” (*hiu hiu, hây hây thông thường còn gọi phiêu phiêu phưởng phưởng, dật dờ trên không)

Khúc Lưu Phong đem đứa bé gái giơ lên cao, sau đó ở tại chỗ xoay vài vòng, làm cho đứa bé gái có thể từ chỗ cao nhìn thấy cảnh sắc bách hoa nở rộ xinh đẹp.

Lúc này có một trận gió bướng bỉnh, lúc nó bay tạt qua, đoá hoa giống bông tuyết bình thường rơi xuống, giống như hoa vũ, gần hương khí đầy người các nàng.

Ở trong mưa hoa xoay tròn các nàng càng vui vẻ.

Xoay mệt mỏi, Khúc Lưu Phong đem đứa bé gái tới trên bàn ở lương đình, xem đứa bé gái một bộ dáng vui thích chưa hết, nàng chỉ biết, nàng vừa rồi cười vui vẻ như vậy, tuyệt đối không phải bởi vì hoa vũ, mà là vì được đưa lên cao.

“Bé con à, cảnh Romantic như vậy thế nhưng không biết thưởng thức, chỉ muốn chơi thôi.”

Đứa bé gái không nói gì chỉ nhìn nàng, dùng vẻ mặt hờ hê ra tươi cười, đáp lại vấn đề của nàng.

“Kỳ quái, Thảo Thảo cùng Đa Đa tại sao chậm như vậy? Nếu nói tìm người lâu, chậm còn chưa tính, vậy vì sao Thảo Thảo cũng đi theo chậm vậy? Lấy điểm tâm hẳn là không cần đi lâu như vậy? Bé con, người nói có phải hay không? Người có đói bụng không hả?”

Thưởng thức đôi tay ngắn mũm mĩm nhỏ bé, Khúc Lư Phong tính trẻ con lộ lúm đồng tiền, hỏi đứa bé dễ thương.

Đứa bé gái vẫn là cười khanh khách không ngừng, nắm lên ngón tay mảnh khảnh thon dài của Khúc Lư Phong liền đưa lên miệng ngậm.

“Không được nga! Ta không phải đồ ăn, ta là đi đi.”

Khúc Lư Phong ôm lấy đứa bé gái, đi hướng một tòa thanh kiều cách đó không xa “Nếu Thảo Thảo cùng Đa Đa còn chưa tới, chúng ta tới lâm viện bên cạnh chơi trước đi, nơi đó hồ nước có rất nhiều rùa cùng cá, đi đi mang người đi.”

Đi lên thanh kiều, Khúc Lư Phong quyết định dừng lại hô hấp trước. Bất quá chỉ là ôm một tiểu hài tử đi qua mấy bậc cầu thang kiều thượng, cảm giác đúng một chút mệt người đi được.

“Người hạnh phúc nhất! Chẳng những không cần đi đường, còn có người ôm!”

Đôi một đứa nhỏ nói oán giận, ngay cả chính nàng đều cảm thấy có điểm buồn cười. “Chúng ta đi nha!”

“Tiểu thư, người muốn đi đâu?” Khúc Lư Phong mới đi xuống bậc cầu thang đầu của thanh kiều, chợt nghe Thảo Thảo hô lớn tiếng.

Nàng quay đầu lại, chỉ thấy Thảo Thảo đứng ở kiều thượng.

“Thảo Thảo, rất chậm nga! Ta chờ sắp ngủ gục rồi.” Khúc Lư Phong đánh cái ngáp lớn, chứng minh tính chân thật.

“Tiểu thư, thật sự là thực xin lỗi.” Thảo Thảo vẻ mặt thật có lỗi nhìn nàng.

Nàng làm sao không biết xấu hổ nếu nói là bởi vì chính mình lạc đường? Nàng thật sự rất bội phục trí nhớ của tiểu thư, đi qua một lần sẽ không quên.

“Tiểu thư, mau dẫn tiểu oa nhi đến lương đình ăn chút điểm tâm.” Đưa nhanh khay trong tay, Thảo Thảo thật cẩn thận đi xuống cầu thang, e sợ nếu không cẩn thận, ngay cả người mang cùng trà bánh đều ngã nhào kiều hạ.

“Đến đây, bé con ăn chút điểm tâm nha!” Khúc Lư Phong đối với đứa bé gái trong lòng cười nói.

Khi nàng bước lên kiều đình, Khúc Lư Phong bỗng nhiên cảm thấy toàn thân lướt qua một trận sợ run.

Lại là loại cảm giác làm người ta nổi cả da gà này rất giống với lúc nàng đang tắm, nhưng đây lại là một tầng sợ hãi thật sâu.

Xuất phát từ trực giác, nàng cảm thấy có người nhìn chằm chằm nàng.

Là ai? Rốt cuộc là ai nhìn nàng như vậy? Khúc Lư Phong vội vã muốn quay đầu nhìn cho rõ, nhưng là nàng mới có ý niệm này, liền cảm giác thân thể bắt đầu cấp tốc rơi xuống nhanh chóng, nàng bị một đôi tay đẩy đi xuống!

Theo bản năng, Khúc Lư Phong một bàn tay bảo hộ nhanh đưa bé gái trong lòng, một bàn tay bảo vệ đầu chính mình. Hai người liền một vòng một vòng lẫn như vậy xuống thang lầu.

Thảo Thảo sau khi đi đến lương đình, phản ứng thứ nhất đó là xem Khúc Lư Phong đã đến đây chưa. Mới quay đầu, liền thấy một đạo bóng trắng theo kiều thượng xẹt qua, tiếp theo, Khúc Lư Phong liền ôm tiểu oa nhi theo kiều thượng lăn xuống dưới.

“A —— tiểu thư ——” Nàng sợ tới mức bỏ qua khay, chạy hướng Khúc Lư Phong đã ngã nhào kiều hạ.

Nâng dậy Khúc Lư Phong nằm trên mặt đất, hai mắt nhắm nghiền, Thảo Thảo một bên phe phẩy nàng, một bên vội vã mãnh liệt roi nước mắt, mà đứa bé gái trong lòng tựa hồ cũng đã bị kinh hách, cái miệng nhỏ nhắn nhất mồm, liền bắt đầu lên tiếng khóc lớn.

“Ngoan ngoãn, đừng khóc!” Thảo Thảo gấp đến độ luống cuống tay chân “Tiểu thư, tỉnh tỉnh!”

“Ân.” Khúc Lư Phong chậm rãi mở mắt, nàng cái thứ nhất nghĩ đến chính là đứa bé gái trong lòng. “Đứa bé không có việc gì chứ?”

“Không có việc gì, không có việc gì.” Thảo Thảo vội vàng đem nước mắt lau khô “Tiểu thư, người có đau ở đâu hay thấy không thoải mái hay không?”

“Ta sắp chết.” Trời, nàng toàn thân cao thấp không có một chỗ nào là không đau.

“Tiểu thư, người đừng làm ta sợ!” Thảo Thảo mới lau khô nước mắt lại đồ rào rào rót xuống dưới. “Ta lập tức đi gọi cô gia đến.”

“Đã có chuyện gì?” Đa Đa mang nương của tiểu oa nhi tới nơi này, không nghĩ tới lại nhìn đến hình ảnh phụ dọa nàng khiếp đảm kia, nàng chạy nhanh tiến lên.

“Hài tử của ta!” Vương đại thẩm vội vàng ôm đứa bé gái ở trong lòng Khúc Lư Phong khóc nháo không ngừng.

“Tiểu thư nàng từ kiêu thượng ngã xuống dưới!” Thảo Thảo giảm khóc thút thít nghẹn ngào nói.

“Cái gì?” Đa Đa cùng Vương đại thẩm nhìn về phía Thảo Thảo.

“Tiểu oa nhi không có việc gì, tiểu thư lao thẳng đến nàng gắt gao bảo hộ trong ngực, cho nên nàng không bị thương.” Thảo Thảo muốn Vương đại thẩm an tâm.

Tiểu thư thì không tốt vận như vậy, chẳng những thân thể nhiều chỗ trầy da, ngay cả quần áo đều lau phá.

“Cám ơn nhị phu nhân, cám ơn nhị phu nhân.”

Đều là nàng không cẩn thận, mới để cho tiểu hài tử vừa biết đi đi ra khỏi tầm mắt chính mình, may mắn tiểu hài tử không có việc gì, bằng không nàng cả đời cũng không tha thứ cho chính mình.

“Không có việc gì là tốt rồi. Không có việc gì là tốt rồi.” Khúc Lư Phong thì thảo nhớ kỹ, tình mâu chậm rãi khép lại.

“Tiểu thư ——” Tiếng thét chói tai thống khổ vang lên.

Ba người hoảng thành một mảnh, đồng thời trong bóng tối có một đôi mắt, lộ ra vẻ tối tăm lạnh lẽo độc ác không chút tình cảm nào.

“Cô gia, tiểu thư không có việc gì chứ?” Thảo Thảo cùng Đa Đa sốt ruột hỏi.

“Không có việc gì.” Sau khi thay thiên hạ trên giường đắp chăn, hần dè thấp tiếng nói hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

“Đều là ta cùng Thảo Thảo không tốt, không có hảo hảo chiếu cố tiểu thư, mới có thể để cho tiểu thư không cẩn thận từ kiêu thượng ngã xuống.” Đa Đa lôi kéo Thảo Thảo quỳ gối xuống, mặt mang sầu bi nhìn Khúc Lư Phong trên giường.

“Nàng vì sao lại từ kiêu thượng ngã xuống?”

“Cô gia, thứ nô tỳ cả gan, thỉnh cô gia thành thực nói cho nô tỳ, có phải có người có ý định muốn đã thương tiểu thư hay không?” Thảo Thảo nâng đầu lên, con ngươi dửng dưng cảm mang theo tính trẻ con ngênh hướng hần.

“Thảo Thảo.” Đa Đa lo lắng kéo ống tay áo của nàng. Tiểu thư muốn các nàng đừng hỏi nhiều nha.

“Vì sao hỏi như vậy?”

“Trước lúc tiểu thư ngã xuống kiêu thượng, ta nhìn thấy sau lưng tiểu thư xẹt qua một đạo thân ảnh màu trắng, nhưng bởi vì lúc ấy mặt ta hướng ánh mặt trời, hơn nữa khoảng cách có điểm xa, cho nên thấy không rõ đối phương là ai. Nhưng ta thực xác định, ta không có hoa mắt.”

“Thảo Thảo, là thật sao?” Đa Đa kinh ngạc không thôi.

“Đúng.” Thảo Thảo thực khẳng định gật gật đầu.

Đáng giận, các nàng lại không kịp bảo hộ tiểu thư! Các nàng thật sự là rất vô dụng, khi tiểu thư gặp chuyện không may các nàng không có lần nào ở bên cạnh nàng, miệng các nàng còn nói hảo bảo hộ tiểu thư thật tốt!

Hắc Diễm Hoàng không nói một câu nhìn khuôn mặt hối hận của Thảo Thảo cùng Đa Đa, hiểu được đó là xuất phát từ nội tâm các nàng, mà không phải là cố ý ngụy trang.

“Biết rõ nàng không phải tiểu thư chân chính của các người, các người vì sao còn quan tâm nàng như vậy? Là vì Vi lão gia mệnh lệnh cho các người, hay là xuất phát từ nội tâm các người?”

“Mặc kệ tiểu thư có phải tiểu thư của chúng ta hay không, cũng không quản lão gia có mệnh lệnh hay không, quan tâm của chúng ta với nàng cũng không thay đổi!”

Lời vừa nói xong, Thảo Thảo mới ý thức được chính mình nói cái gì, nàng cùng Đa Đa hai người đỏ rút khẩu khí, không thể tin nhìn Hắc Diễm Hoàng.

“Cô gia, người.” Đã biết? Thảo Thảo cùng Đa Đa như thế nào cũng không dám hỏi ra tiếng.

Làm sao bây giờ? Nên làm cái gì bây giờ? Cô gia đã biết tiểu thư không phải Như Cầm tiểu thư thật sự, vậy hần có thể không cần tiểu thư hay không, mà cố ý phải đón tiểu thư chân chính vào cửa?

Nếu nói như vậy, tiểu thư nên làm cái gì bây giờ?

“Uy, trêu đùa các nàng như vậy chơi tốt lắm sao?” Khúc Lư Phong nhin không được lên tiếng nói.

Từ lúc bọn họ đối thoại đến một nửa, nàng liền tỉnh.

“Tiểu thư!” Thảo Thảo cùng Đa Đa không nhớ được cái gì là lễ nghi, chạy nhanh vọt tới trước giường, cẩn thận đem Khúc Lư Phong toàn thân cao thấp đánh giá một lần.

Nhìn thấy cặp mắt to linh hoạt kia của nàng nhìn chăm chăm các nàng không chuyển, hai người mới yên tâm, không ngừng cảm tạ lão thiên gia.

“Ta còn không chết, cũng không có điếc, không cần kêu lớn tiếng như vậy.” Khúc Lư Phong trêu ghẹo nói.

“Không nên hơi một tí đã đem chữ chết để bên miệng.” Hắc Diễm Hoàng ngồi bên mép giường, nhủu nhanh mày.

“Yên tâm, ta sẽ không dễ dàng chết sớm như vậy.”

Nàng có thể khẳng định có người muốn lấy mạng của nàng, bởi vì trước khi ngã xuống kiệu thượng, nàng rõ ràng cảm giác được có người đẩy nàng một cái.

Đó tuyệt đối không phải ảo giác!

Nàng chưa bao giờ thích ghi hận, nhưng lần này bất đồng, người này rõ ràng biết trong tay nàng ôm một đứa bé, vẫn đem nàng đẩy xuống, quả thực không thể tha thứ!

Nàng nhất định phải chủ động tìm ra hung thủ, cho dù dùng chính mình làm mồi nhử cũng được.

“Nàng không cần có chủ ý đánh nhau làm gì.” Thanh âm lạnh lùng buông xuống, Hắc Diễm Hoàng liếc mắt một cái liền nhìn thấu nàng suy nghĩ cái gì.

Xem ra hần thể nào cũng phải đem nàng khóa lại bên người mới được.

“Chàng có thể không cần tùy tiện đọc tâm của ta hay không?” Khúc Lư Phong mắt hững hờ cong lên môi đỏ mọng.

Nàng thực thích cặp băng đồng lợi hại kia của hắn, cũng thực thích nhìn chăm chăm chúng nó, nhưng vấn đề là chủ nhân băng đồng kia tựa hồ có thuật đọc tâm, trong lòng nàng suy nghĩ cái gì đều không thể thoát được cặp mắt kia của hắn.

“Không được.” Hắc Diễm Hoàng nói ra lời nhẹ nhàng giáo người nhưng không cảm giác được một chút ý cười nào. Hần thể nhưng cùng nàng tranh cãi!

“Chàng.....” Nam nhân đáng giận này, nếu không phải hiện tại nàng không thể động đây, nàng nhất định sẽ hung hăng đánh hắn một quyền.

Bị bỏ ở một bên thật lâu Thảo Thảo cùng Đa Đa nhin không được lên tiếng đánh gãy hai người đối thoại.

“Tiểu thư..... Cô gia hắn.....” Các nàng không biết nên đem chuyện thân phận bại lộ nói cho Khúc Lư Phong như thế nào.

“Hắn cùng các người đùa giỡn, chúng ta từ rất sớm đã đem sự tình nói rõ ràng rồi.” Khúc Lư Phong vừa nói ra một đáp án làm hai người lú lờ.

Thật là, hù dọa hai tiểu cô nương như vậy vui lắm sao? Nam nhân cô đại này rốt cuộc suy nghĩ cái gì, thật khiến cho người ta không thể hiểu!

“Cái gì?! Tiểu thư người cùng cô gia.....”

“Chính là như vậy.”

“Uy! Vì sao ta lại phải theo chàng vào thư phòng làm việc?” Ghé vào nằm trên ghế ở cửa sổ, Khúc Lư Phong nhàm chán ngáp.

Nàng thật sự là đủ xui xẻo, lần trước sau khi trúng độc, ở trên giường nằm suốt năm ngày, không nghĩ tới lần này té ngã, lại vẫn muốn nàng ở suốt trên giường nghỉ ngơi bảy ngày.

Nhưng lần này là nàng cam tâm tình nguyện, bởi vì nàng chỉ cần nhẹ nhàng động đây, toàn thân xương cốt thật giống như mau tan ra, vì không để cho chính mình đau chết, nàng quyết định ngoan ngoãn nằm ở trên giường, đến khi khỏe hẳn mới thôi.

Bất quá, làm cho nàng kinh ngạc một chút là —— trong bảy ngày kia, Hắc Diễm Hoàng đem công sự mang vào trong phòng, còn tri kỷ nói chuyện cùng nàng mà chậm trễ công việc, làm cho nàng cảm động không thôi.

Nhưng tri kỷ là tri kỷ, vì sao đợi cho nàng có thể xuống giường đi lại, đổi lại nàng cùng hắn ở thư phòng làm việc đây? Hắn rốt cuộc đang làm cái gì!

“Còn có, nương không phải đem hết thấy sự vụ của Hắc Phong Bảo toàn bộ giao cho đại ca chàng sao, chàng tại sao còn làm những việc này ở đây? Đại ca chàng đã đi đâu vậy?”

“Nếu mệt thì hãy nằm xuống nghỉ ngơi trước đi.” Thấy nàng dụi mắt, mạnh mẽ ngáp, Hắc Diễm Hoàng tâm không đành lòng nói.

“Vấn đề của người ta chàng vẫn chưa trả lời!” Tiểu cô nương đáng điệu yêu kiều không tự giác lộ ra.

“Thần hấn vừa mới tiếp nhận, đối với chuyện Hắc Phong Bảo hoàn toàn không biết, vì thận trọng trong tương lai, hấn đề cho ta xem lại một lần.” Đối mặt bộ dáng đáng yêu kiều mỹ kia của nàng, Hắc Diễm Hoàng hoàn toàn không có cách nào.

“Cái đó và việc có giao cho đại ca chàng xử lý hay không có khác gì nhau? Ta đến Hắc Phong Bảo đã một tháng, ngay cả cửa cũng chưa từng bước ra!”

“Biểu tình của nàng nói cho ta biết muốn ta quan tâm nàng, đúng không?”

“Ta nào có?!” Khúc Lưu Phong chết cũng không chịu thừa nhận.

“Nàng có.” Nhìn trên mặt nàng nổi lên đỏ ửng, Hắc Diễm Hoàng mới vừa lòng nói sang chuyện khác: “Đột nhiên đem sự vụ giao cho Thần, ta cùng hấn có bao nhiêu điều nom nớp lo sợ, chỉ sợ Hắc Phong Bảo sẽ bị hấn làm nhanh chóng suy sụp. Cũng bởi vì vậy, cho nên ta mới có thể lại ra tay giúp một chút việc.”

Công tác cường! Khúc Lưu Phong ở trong lòng kêu rên.

Nhảy xuống ghế nằm, nàng chạy đến bên cạnh Hắc Diễm Hoàng, nắm kéo hấn đến bên ghế nằm “Đừng quản chuyện đáng ghét này nữa được không? Theo giúp ta nói chuyện phiếm đi!”

Không lay chuyển được yêu cầu của nàng, Hắc Diễm Hoàng chỉ có thể ngồi xuống. Xem ra đêm nay công sự không thể làm xong.

“Mang ta đi ra ngoài một chút được không? Cả ngày cứ ở Hắc Phong Bảo, ta sắp nhanh bị buồn chết!” Ghé vào trên cạnh cửa sổ, Khúc Lưu Phong nhìn ánh trăng sáng tỏ ngoài cửa sổ nói.

Nhìn ánh trăng, nàng lại có cảm xúc mà đột ngột nói: “Không biết Bạch viện trưởng cùng các huynh đệ tỷ muội khác sống có tốt không, có phải cũng giống ta hay không, đang nhìn ánh trăng nghĩ tới nhau?”

“Nàng.....” Đến bây giờ, hấn vẫn không thể tin lời nàng nói. Nàng nói, nàng không thuộc thế giới này — đó không phải đại biểu có một ngày, nàng sẽ rời đi thế giới này, rời đi bên người hấn?

Không! Hấn không cho phép!

“Chàng vẫn là không tin lời nói của ta đúng hay không?”

Nàng biết muốn người bình thường tin tưởng loại sự tình này là rất khó, nhưng không biết vì sao, nàng chính là hy vọng Hắc Diễm Hoàng tin tưởng nàng.

“Ta không có nói sai, ta thật sự không phải người thời không này, ta là làm nhập triều đại này.”

Bỗng dưng, một trận gió đêm thổi tới, trong nháy mắt, hấn giống như nhìn thấy thân ảnh Khúc Lưu Phong dần dần trong suốt, mơ hồ, giống như nàng sắp theo trước mắt hấn biến mất.....

“Không!” Hắc Diễm Hoàng hô to ra tiếng, gắt gao vòng trụ thiên hạ bên người.

“Chàng làm sao vậy?” Bị ôm một cách mặc danh kỳ diệu như vậy trên mặt Khúc Lưu Phong nổi bật lên không ít dấu chấm hỏi.

Hấn làm sao vậy? Hấn biết nàng sắp bị hấn siết chặt mà chết không?

Cảm giác được trong lòng ấm áp cùng mềm mại, sau khi xác định nàng không có biến mất, Hắc Diễm Hoàng mới nhẹ nhàng buông lỏng nàng ra.

“Phong!” Nàng còn đây, nàng còn ở trong lòng hấn, nàng không có rời khỏi hấn! Mừng rỡ như điên hấn rốt cục nhìn không được gọi ra tên của nàng.

Đôi mắt lạnh lẽo ngàn năm không chuyển đổi, lúc này trở nên nhu tình như nước, làm người ta say mê trong đó.

Đây là lần đầu tiên Hắc Diễm Hoàng kêu tên của nàng, không hiểu, nàng cảm thấy ánh mắt đau đớn một trận, lập tức, một tầng hơi nước làm mơ hồ tầm mắt của nàng.

Sao lại thế này? Nàng cảm thấy nước mắt chính mình mau chảy ra, chính là bởi vì hấn gọi tên của nàng sao? Hay là bởi vì thanh âm kia của hấn bao hàm thống khổ cùng lưu luyến đây?

“Đều là chàng hại ta khóc!” Vươn tay đến, Khúc Lưu Phong nhẹ nhàng đặt trên khuôn mặt tuấn đạt tuyết luân của hấn, chậm rãi đặt môi đỏ mọng ngọt ngào của chính mình lên.

Ai! Nàng quả nhiên lừa gạt không được chính mình, nàng yêu thương nam nhân cổ đại bá đạo, độc tài này, yêu thương phu quân của nàng — Hắc Diễm Hoàng!

Bạn đang đọc truyện *Diễm Hoàng Sùng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8

Đứng ở cửa lớn của Hắc Phong Bảo, Khúc Lư Phong vui sướng vì được ra bên ngoài xem.

Nàng thật không nghĩ tới, một cái hôn đã hữu hiệu như vậy, sớm biết rằng hôn tốt hơn dùng lời nói, muốn nàng hôn hắn mấy trăm lần cũng không có vấn đề gì.

Nhưng, nàng bắt quá là muốn cùng Hoàng ra bên ngoài đi dạo một chút thôi, vì sao bọn họ lại bày ra một bộ dáng đưa tiễn người đi xa?

“Hoàng, hảo hảo chiều cổ Cầm nhi, đừng để xảy ra sai lầm gì cho ta!”

“Đệ đệ thân ái, không cần chơi đến quên đường về nhà! Phải nhớ trong nhà còn có người ca ca này đang đợi ngươi.”

“Nương, đại bá, chúng ta chỉ là đi ra ngoài một chút, rất nhanh sẽ trở lại, không cần lo lắng.” Ngồi ở trên lưng ngựa, Khúc Lư Phong lại đối hai người thanh minh.

Nhảy lên lưng ngựa, Hắc Diễm Hoàng một tay lôi kéo cương ngựa, một tay đem Khúc Lư Phong gát gao ôm vào trong lòng, thân nhiên sau khi liếc hai người liếc mắt một cái, liền giục ngựa trên đường.

“Oa, chơi thật tốt nha!” Nàng lần đầu tiên ngồi ở trên lưng ngựa, cảm giác hảo mới mẻ, hảo kích thích.

“Chờ một chút nàng sẽ hối hận.” Hắc Diễm Hoàng nhíu nhanh mày kiếm nói.

Dựa vào thân mình mềm yếu nhỏ nhắn này làm sao chịu được sự xóc nảy khổ sở? Hắn thực không nên đáp ứng nàng cưỡi ngựa, hẳn là để cho nàng ngồi xe ngựa mới đúng.

“Sẽ không đâu!” Khúc Lư Phong thực khẳng định trả lời.

Ngồi xe ngựa nhiều nhảm chán! May mắn nàng có dự kiến trước, âm ỷ cùng với hắn cưỡi ngựa, bằng không lúc này nhất định ở trong xe ngựa hô to nhảm chán.

“Muốn đi chỗ nào?” Hắc Diễm Hoàng cố ý thả chậm con ngựa vội vã chạy tốc độ, để cho nàng chịu ít đau đớn ở xương sống thắt lưng.

“Đi chợ.” Gối lên trong ngực rộng lớn của Hắc Diễm Hoàng, Khúc Lư Phong chuyên chú nhìn trên trời mây đám mây đang bay tới.

“Có thể, điều kiện là nàng phải đội khăn che mặt.” Mặc kệ nàng muốn thế nào, hắn nhất định sẽ mang nàng đi — nhưng điều kiện trước tiên là nàng phải đem khuôn mặt tuyệt sắc mê người phạm tội kia của nàng nhanh chóng che khuất.

“Mang khăn che mặt?!” Không làm chứ! Nàng biết nữ tử cô đại chưa kết hôn không thể xuất đầu lộ diện, nhưng nàng đã là phụ nữ có chồng nha, còn không thể lộ diện sao?

“Vì sao? Mang khăn che mặt thực không thoải mái nha! Ta không cần!”

“Không phải do nàng!” Hắc Diễm Hoàng khí phách nói.

“Chàng.....” Khúc Lư Phong có chút tức giận. Phút chốc, một cái ý tưởng nhảy vào trong óc của nàng.

Đội chút, hẳn sẽ không phải là.....

Có khả năng sao?

“Chàng là đang ghen sao?”

Khúc Lư Phong tận lực lấy ngữ khí bình thản hỏi, nhưng cái miệng nhỏ nhắn đỏ bưng cũng đã không tự giác cong lên như trăng khuyết.

Rõ ràng cảm giác người sau lưng trong ngực cứng đờ, nàng biết chính mình đoán đúng rồi!

Sau khi biết đối hắn có tình cảm, nàng vẫn thực lo lắng cho mình là đơn phương tình nguyện, nhưng chiều tình thể hiện tại, xem ra nàng hẳn là không cần lo lắng!

“Hoàng.” Khúc Lư Phong đưa tay lôi kéo xiêm y hắn kêu gọi nói.

“Mệt mỏi?”

“Không phải, ta muốn đổi phương thức ngồi.” Nói xong, Khúc Lư Phong lập tức đem một chân khác vượt qua lưng ngựa, đổi thành ngồi một bên.

Hắc Diễm Hoàng thấy thế, sợ tới mức nhanh chóng ôm eo nhỏ của nàng.

“Nàng có biết như vậy rất nguy hiểm hay không!” Số chết ôm chặt nàng, Hắc Diễm Hoàng ở bên tai của nàng rít gào.

Nắm cả vòng eo của nàng, hắn nhẹ nhàng đem nàng nâng lên trên, làm cho nàng từ ban đầu ngồi một bên, chuyển lại ngồi đối mặt hắn.

Ngồi vào chỗ của mình xong, thân hình kiều nhỏ của nàng lập tức oa tiến trong ngực rộng lớn của hắn. “Chàng thật thông minh, làm sao mà biết ta nghĩ ngồi tư thế này?”

Hai tay dùng sức vòng trụ thắt lưng hắn, khuôn mặt nhỏ nhắn cùng thân mình mềm mại của Khúc Lư Phong, ở trong ngực hắn thích thú say đắm cọt xát.

Àn, như vậy thoải mái hơn!

Hắc Diễm Hoàng đỏ rút một hơi. Động tác của nàng thực đã khơi mào phản ứng của hắn!

“Đừng động nữa!”

Nàng lại vận vẹo như vậy tiếp tục, dục vọng hắn sẽ không thể khác chế.

“Được thôi!” Khúc Lư Phong nghe lời không dám lại lộn xộn.

Cả người cứng ngắc của Hắc Diễm Hoàng làm cho nàng đột nhiên ý thức được, nam nhân là không chịu nổi kích thích, huống chi, bọn họ hiện tại tư thế ngồi thực ái muội.

“Chàng vì sao lại ghen?” Kéo dài vấn đề mới vừa rồi, Khúc Lư Phong quyết định tìm chuyện hỏi để đánh tan suy nghĩ.

“Vì sao vậy?” Tay nhỏ bé nắm vạt áo hắn, nàng ngẩng đầu lên hỏi.

Hắc Diễm Hoàng không hề giục ngựa đi nhanh, để con ngựa như trước chậm rãi tiến lên. Một lát, hắn mới vòng nhanh thân thể mềm mại trong lòng, thân nhiên nói: “Ta không có.”

“Gạt người, chàng rõ ràng có!” Nàng trăm phần trăm khẳng định.

Thừa nhận “Có” Rất khó sao?

Cúi đầu, vừa vận chống lại cái miệng nhỏ nhắn kiên quyết kia của nàng, hắn bỗng nhiên có cỗ xúc động muốn phúc thượng nó.

“Quên đi, ta đến thay chàng nói tốt hơn!”

Nguyên bản đặt ở dưới thắt lưng hắn, hai cánh tay lạng lẽ vòng trên cổ hắn, nàng nhẹ nhàng dùng sức một chút, khoảng cách hai khuôn mặt lập tức đã đến gần.

“Chàng ghen, là vì chàng thích ta, đúng hay không?”

Nàng thở khí như lan, hương khí ấm áp toàn bộ phun ở trên mặt hắn, hai khuôn mặt dựa vào hạo gần. Không kém đến nửa tấc, hai người chớp mũi sẽ đụng vào nhau.

Nàng có ý định dụ dỗ hắn sao? Hắn có cần thiết phải nói cho nàng, cái gì là chơi với lửa có ngày chết cháy? Hắc Diễm Hoàng trong con ngươi đen đối nàng dấy lên dục vọng.

“Có phải hay không thôi?” Có ý xem nhẹ hào quang nóng cháy làm người ta mặt đỏ tim đập trong mắt hắn kia, Khúc Lư Phong lại kéo gần khoảng cách hai người.

Nhìn gần trong gang tấc đôi môi mở ra như mời gọi, Hắc Diễm Hoàng ánh mắt dần dần trở nên thâm thúy, dục vọng phấn chấn mãnh liệt bùng bùng rút cuộc ức chế không được.

“Nàng thắng!”

Cúi đầu, Hắc Diễm Hoàng lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai quắc trụ môi đỏ mọng của nàng, đầu lưỡi tham lam kia nhanh chóng đưa đến đôi môi mê người của nàng, thừa dịp nàng há mồm hết sức, lửa nóng từ đầu lưỡi khí phách chui vào trong miệng của nàng, cùng nàng trúc trắc đầu lưỡi giao nhau quấn quít lấy.

Từ lúc vạch trần khăn hồng voan kia, trong nháy mắt hấn liền yêu thương nàng — chính là, hấn vẫn xem nhẹ cái loại cảm giác này, thẳng đến đêm qua, nàng coi như muốn theo nháy mắt kia biến mất trước mắt hấn, hấn mới giật mình, hấn không thể mất đi nàng!

Hấn yêu nàng, hấn muốn nàng làm bạn cả đời của mình, thẳng đến chết già.

Đó là hấn thừa nhận. Hấn thích nàng nha! Ngọt ngào gọn sóng một vòng ở đáy lòng Khúc Lư Phong khuếch tán mở ra, nàng nhắm mắt lại, toàn tâm cảm thụ hấn nhiệt tình hôn.

Dần dần, nàng chủ động vươn cái lưỡi cùng hấn giao triền. Kỹ xảo vụng về khiêu gợi tình dục Hắc Diễm Hoàng nổi lên, hấn cường mạnh bắt giữ lấy cái lưỡi dao động của nàng, hết sức kích tình hút, không cho nàng cơ hội thờ dốt, lại càng không để cho nàng thanh tỉnh.

Hấn nhiệt tình hôn làm cho nàng không hề có lực chống đỡ, chỉ có thể xụi lơ ở trong lòng hấn, bị động hưởng thụ sự ngọt ngào hấn cho.

Tuy rằng không có đáp án trực tiếp cho vấn đề của nàng — bắt quá, nộ hôn này, xem như “Thích” đáp lại!

Nguyên bản chỉ cần hai canh giờ lộ trình, lúc hai người nhận thoại việc nhà, nhiệt tình ủng hộ, cộng thêm lại đi về ảnh chân dung, tiến vào chợ đã là buổi trưa.

“Oa, thật sự rất nhộn nhịp nha!”

Dẫu không được hưng phấn trong lòng, Khúc Lư Phong tò mò xem đông xem tây, lực chú ý hoàn toàn bị muôn màu rực rỡ gì đó trước mắt nhanh chóng hấp dẫn đi.

“Đừng hết nhìn đông tới nhìn tây, sẽ đụng vào người.” Hắc Diễm Hoàng thân thủ đem nàng lăm tiến trong lòng, một đôi mắt tinh tường liên tiếp lưu ý bốn phía.

“Sẽ không!” Hoàn toàn không biết dụng tâm lương khổ của Hắc Diễm Hoàng, Khúc Lư Phong dùng sức vận bung cánh tay hấn hoàn ở dưới thắt lưng nàng. “Thật vất vả có cơ hội có thể đến nơi này, chàng cũng đừng quản ta nữa! Để cho ta dạo chơi tận hứng đi!”

Đánh không lại ánh mắt đau khổ cầu xin của nàng kia, Hắc Diễm Hoàng đành phải đi theo phía sau nàng, tâm đề cao cảnh giới, thỉnh thoảng chú ý cùng nàng sát bên người mà qua đám người.

“Ngọc thật đẹp, còn có, phượng sai này cũng rất đẹp, những thứ kia đều rất mới lạ nha!” Khúc Lư Phong sờ qua từng thứ đồ nhỏ nhắn của từng quán, miệng còn không ngừng ra tâm nhớ kỹ.

“Thích cái gì?” Thấy nàng bộ dáng vui mừng như thế, Hắc Diễm Hoàng mở miệng hỏi nói.

“Không, chàng cũng biết ta không thích mang vật phẩm trang sức, ta chỉ thích xem, sẽ không muốn mua chúng nó.” Khúc Lư Phong ngọt ngào cười nói.

Lại đi nhìn vài quán, Khúc Lư Phong bị một đạo thanh âm rao hàng nhanh chóng hấp dẫn, nàng không tự giác dừng lại cước bộ.

Hắc Diễm Hoàng theo của nàng ánh mắt nhìn lại, không khỏi mỉm cười.

Hấn đi ra phía trước, từ trong đai lưng lấy ra bạc vụn đưa cho tiểu thương, thuận tay tiếp nhận một chuỗi kẹo hồ lô, quay người đưa cho Khúc Lư Phong.

“Cám ơn!” Khúc Lư Phong khần cấp đem kẹo hồ lô đưa vào trong miệng liếm, hương vị ngọt đậm đà lập tức ở trong miệng tan ra.

“Ăn, hảo ngọt nga! Ăn ngon thật!” Nàng vừa lòng cười nói.

Nguyên lai kẹo hồ lô cổ đại so với niên đại của nàng ăn ngon hơn!

Dừng ở đôi mắt tinh xán giầu không được ý cười, Hắc Diễm Hoàng chính là đáp lại nàng một chút thần nhiên cười. “Chúng ta cũng nên đi. Quá muộn trở về, người nhà sẽ lo lắng.”

“Nhanh như vậy đã đi trở về? Thật vất vả mới đi ra, không thể để tối nay mới trở về sao?” Nghe hấn nhắc tới như vậy, Khúc Lư Phong mới phát hiện sắc trời dần dần tối đi.

“Không được, trở về quá muộn, bọn họ sẽ cho chúng ta đã xảy ra chuyện.”

Bọn họ trì hoãn lâu lắm, hồi trình chỉ sợ phải ra roi thúc ngựa. Thật không hiểu thân thể của nàng có thể chịu được hay không?

Hấn nói cũng đúng, nàng hướng bà bà nói qua, bọn họ rất nhanh sẽ trở về.

“Tốt thôi!” Tâm không cam lòng không muốn quyết nổi lên môi, Khúc Lư Phong về mặt ủy khuất nhìn hấn.

“Ta sẽ lại mang nàng đi ra.” Hắc Diễm Hoàng nhin không được bật cười.

“Trừ bỏ ta ra, không cho phép chàng ở trước mặt người khác cười!” Khúc Lư Phong nhin không được ăn vị nói.

Tuy rằng chính là thân nhiên cười, bất quá nếu trên khuôn mặt tuần tú mà hấn sở hữu lại thêm tươi cười sẽ làm nữ nhân điên cuồng, hiệu quả nhưng là thực kinh người.

Người bình thường không ai dám tới gần hấn, bất quá nếu hấn cười lộ lên, nàng dám cam đoan, tuyệt đối không ai kháng cự được, bao gồm cả nàng trong đó.

Cho nên, nàng muốn một mình độc chiếm hấn tươi cười.

“Vì sao?” Hấn rất ngạc nhiên.

Hấn có đang cười sao? Hấn chính là cảm thấy thực vui về thôi.

“Bởi vì ta muốn độc chiếm tươi cười của chàng! Ta là thê tử của chàng, chỉ có ta có thể độc hưởng, ta không cho phép người khác cùng ta chia sẻ, mặc kệ là ai đều giống nhau!”

Xem ra tiểu nương tử này của hấn dầm chua cũng không nhỏ. Hắc Diễm Hoàng không khỏi mỉm cười lắc đầu.

Vừa đi vừa tán gẫu, bọn họ rất nhanh đi ra nơi con ngựa nghỉ ngơi.

Hắc Diễm Hoàng dùng sức một cái, đem nàng ẵm lên lưng ngựa, chính mình cũng theo sau sai bước. Hai chân dùng sức đá một cái, con ngựa bắt đầu cấp tốc phi trên đường về phía trước.

“Tới rồi nha!”

Rất nhanh tiến lên, hai má Khúc Lư Phong bị gió quất đau đớn, vì thế nàng đem khuôn mặt nhỏ nhắn vùi vào trong ngực rộng lớn của Hắc Diễm Hoàng, tránh cho bão cát thổi quất.

“Nàng cũng biết sao.” Trời sinh khẩu khí lạnh như băng trong đó lại lộ ra một chút bất đắc dĩ. Nhìn nàng động tác sổ chết hướng trong lòng hấn chui vào, Hắc Diễm Hoàng tâm không đành lòng, cố ý thả chậm tốc độ con ngựa.

“Không phải nói đang vội sao? Tại sao thả chậm tốc độ?” Cảm giác gió bên tai tựa hồ nhỏ đi, Khúc Lư Phong nghi hoặc ngẩng đầu lên.

Nói thật, nàng cảm thấy toàn thân xương cốt đều nhanh tan mất, chán muốn chết!

“Dù sao là nhất định về trễ, lại trễ mấy khắc cũng không sao.” Coi như nhìn ra nàng không khoẻ, đại chương dây tự động đáp trên lưng của nàng, thay nàng mát xa lên.

“Vì ta sao?”

Àn..... Thật thoải mái nga! Tay hấn giống như có ma lực, dường như phạm là nơi bị tay hấn đụng vào qua, không có một chút không thoải mái. Nàng thoải mái nhắm lại mắt, cả người tiến sát trong ngực hấn, rất nhanh liền tiến nhập mộng đẹp.

Hắc Diễm Hoàng không nói một câu, sau khi đem áo mau rơi xuống một lần nữa bao trùm hồi trên người nàng, mới tiếp tục công tác mát xa trong tay.

Nhìn Khúc Lư Phong ngủ không an ổn, hấn không khỏi nhíu mày. Ban đêm hàn khí sâu nặng, hấn lo lắng nàng sẽ cảm lạnh, bất quá tính toán, cánh rừng này đã muốn xuyên qua một nửa, chỉ cần đi ra khỏi cánh rừng này, rất nhanh có thể trở lại Hắc Phong Bảo!

Lúc Hắc Diễm Hoàng trầm tư hết sức, nguyên lai không khí bình thản đột nhiên thay đổi ——

Một cỗ hơi thở làm người ta sợ run sợ xác tiêu điều nháy mắt tràn ngập cả cánh rừng, Khúc Lư Phong nguyên bản đang ngủ không say, cũng cảm giác được trong không khí có chút không tầm thường mà mở mắt ra.

Khi nàng đang muốn ngẩng đầu hỏi hấn sao lại thế này, Hắc Diễm Hoàng đã sớm một bước đem đầu nàng áp trở về ngực.

“Đừng nhúc nhích!” Hấn tiếng nói kia đủ để đông chết người từ trên đầu nàng truyền đến.

Con người đen híp thành dây nhỏ, cứ có việc hắc ám làm màu sắc tự vệ, nhưng mấy chục thân ảnh ở trong rừng cây qua lại xuyên qua, vẫn trốn không thoát cặp mắt lợi hại kia của Hắc Diễm Hoàng.

Sao lại thế này? Kẻ thù tìm tới cửa sao? Khúc Lư Phong muốn hỏi, lại không dám hỏi ra miệng.

Tuy rằng bị hấn cưỡng chế ở trong ngực, nhìn không hết cảnh tượng bốn phía, bất quá nàng có thể cảm giác được rõ ràng người đến không có thiện ý.

“Các người là ai?”

Hắc Diễm Hoàng mở miệng, mấy chục đạo nhân ảnh liền theo bốn phương tám hướng thoát ra, đem hai người trên ngựa bao quanh vây quanh trụ.

“Giao nữ nhân trong lòng ngươi ra.” Hắc y nhân cầm đầu mở miệng, thanh âm thô ráp tiết lộ ra sát ý của hắn, hai mắt hung ác lại số chết nhìn chằm chằm Khúc Lư Phong.

“Tìm ta? Không thể nào!”

Khúc Lư Phong bị điểm danh dùng sức đem đầu nàng đặt ở sau tay vặn bung ra, chuyển hướng ngọn nguồn thanh âm.

Con mắt màu đen ở bốn phía dạo qua một vòng, nàng hay nói giỡn nói: “Nếu muốn tìm ta, tại sao toàn thân che kín như vậy? Chỉ nhìn thấy ánh mắt, ta làm sao có thể biết các ngươi là ai?”

“Đừng khua môi múa mép, ta lập tức sẽ cho ngươi không mở miệng được.” Người cầm đầu đem dao nhỏ chỉ hướng về phía Khúc Lư Phong.

“Ta nói lại lần nữa, giao nữ nhân này ra.”

“Làm không được!” Ngũ quan lạnh lùng lúc này tản ra hơi thở nguy hiểm, Hắc Diễm Hoàng trong mắt sở hữu lạnh như băng làm cho hắc y nhân dâng lên sợ hãi không hiểu.

Nhưng vào lúc này, Hắc Diễm Hoàng bày ra tuyệt hảo khinh công, chân khí nhấc tới, sau khi đem Khúc Lư Phong trong lòng vững vàng an trí ở trên nhánh cây, nhảy đi xuống, đứng ở trước cây đại thụ, bày ra tư thái thủ hộ.

“Muốn dẫn nàng đi, có bản lĩnh bước qua thi thể ta trước!”

Mặc dù có chút mạo hiểm, bất quá, hắn hôm nay nhất định phải biết rốt cuộc người chủ mưu là ai. “Ta chỉ hỏi một lần, là ai phái các ngươi đến?”

“Cũng dám xem nhẹ chúng ta! Các huynh đệ, lên!”

Cuồng quấy, khẩu khí khinh thị chọc giận hắc y nhân cầm đầu, lửa giận công tâm, hoàn toàn đã quên mục đích nguyên bản, ngược lại đem mục tiêu công kích chuyển tới trên người Hắc Diễm Hoàng.

Trong lúc nhất thời, hơn mười đạo ánh đao toàn hướng Hắc Diễm Hoàng tiến đến.

“Hoàng, cẩn thận!”

Những người đó là ai? Là ai muốn giết nàng? Nàng không cùng người nào có oán có thù, rốt cuộc là ai lại nhiều lần muốn mạng của nàng?

Nhìn phía dưới đánh nhau, Khúc Lư Phong miệng càng mở càng lớn.

Hào..... Thật là lợi hại! Hoàng thật sự rất mạnh, những người đó căn bản hắn hoàn toàn không để ở trong mắt.

Khúc Lư Phong nhìn tình tiết đánh nhau chỉ có trong phim võ hiệp mới có thể xuất hiện, đã quên chính mình thân đang ở nơi nguy hiểm, hiện tại trong mắt của nàng đều bị thân ảnh mau lẹ của Hắc Diễm Hoàng nhanh chóng chiếm đầy.

Hắc Diễm Hoàng ở bên môi cười lạnh triển khai, hỗn độn tóc đen sắp xếp tình hình rõ ràng, trước con ngươi đen lần lượt nhẹ nhàng chạm đất tránh đòn, làm cho hắn thoát nhìn càng thêm tràn ngập tính uy hiếp.

“Không chịu nổi một đòn.” Lạnh khốc bạc môi trào phúng hắc y nhân đã muốn nằm xuống, hoàn vây quanh ở bốn phía của hắn, chỉ còn lại có bốn gã hắc y nhân.

“Nói mau, là ai sai khiến các ngươi?”

“Xuống địa ngục mà hỏi Diêm Vương đi!”

Hắc y nhân cầm đầu nổi lên nụ cười lạnh, lập tức lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai rút ra ám khí, bắn về phía Khúc Lư Phong trên cây, còn ba người khác tiến về hướng Hắc Diễm Hoàng công kích.

Nhìn tình hình tình hình xuất hiện ám khí, nàng theo bản năng nghiêng đi thân thể tránh né, lại không nghĩ rằng nghiêng một bên thân như vậy, lại làm cho thân thể của nàng mất đi cân bằng, rơi xuống dưới.....

“A ——” Không biết làm sao, nàng sợ tới mức nhắm mắt lại.

“Phong!”

Vừa thấy Khúc Lư Phong từ trên cây rơi xuống, Hắc Diễm Hoàng hoàn toàn rối loạn phương hướng trong nháy mắt. Bất chấp hắc y nhân công kích, hắn nhấc lên chân khí hướng về phía trước, tiếp được nàng suýt nữa rơi xuống đất.

Nhưng mà việc này lại làm cho ba hắc y nhân thừa cơ xông lên, nháy mắt trên người hắn bị họa xuất ba đạo vết máu; Đồng thời lúc này, một tên hắc y nhân khác tức thì nhắm ngay lưng Khúc Lư Phong, một đạo bắn về phía nàng.

Khóe mắt dư quang đảo qua, Hắc Diễm Hoàng nhanh tay lẹ mắt bắn ra nhuyễn kiếm trong tay không vương bận, nhuyễn kiếm xẹt qua yết hầu hắc y nhân, hấn giữa lúc đó bị mất mạng.

Nhưng hắc y nhân bắn ra đao, đồng dạng làm cho Khúc Lưu Phong tránh không khỏi, dưới tình thế cấp bách, Hắc Diễm Hoàng lấy lưng chính mình cầm một đao kia, đau đớn mãnh liệt làm hấn kêu rên một tiếng.

Ba hắc y nhân thấy thế, lập tức cưỡi đao bỏ về phía hấn, chỉ mảnh treo chuông hết sức, ba phiến lá cây đột nhiên xẹt qua yết hầu bọn họ —

Dao nhỏ cùng người lên tiếng trả lời rơi xuống đất, Hắc Diễm Hoàng nguy cơ mới được giải trừ.

Nghĩ đến chính mình sẽ ngã trên mặt đất Khúc Lưu Phong vẫn không dám mở mắt ra, sau một lát, mới phát hiện chính mình đã vững vàng ngồi ở trong lòng Hắc Diễm Hoàng.

“Hoàng.” Sau khi phát hiện bốn phía tựa hồ không có gì động tĩnh, nàng nhẹ nhàng mà đẩy ngực hấn, muốn hấn buông mình ra.

Gặp nguy cơ đã giải trừ, Hắc Diễm Hoàng nhẹ nhàng buông ra Khúc Lưu Phong, ánh mắt đảo qua rừng cây một vòng, muốn tìm ra người giấu mặt tương trợ.

“Hoàng. Chàng. Trên lưng của chàng.” Trong lòng bàn tay cảm giác ẩm ướt dính dính làm cho Khúc Lưu Phong cảm thấy rất kỳ quái, mượn ánh trăng chiếu, nàng mới phát hiện rõ ràng, một cây đao đang cắm ở sau lưng Hắc Diễm Hoàng, sắc máu màu đỏ tươi không ngừng mà theo thân đao chảy xuống, đọng lại, mà nước mắt của nàng từ lúc vô cùng hoảng sợ khi nhìn thấy vết máu kia, cũng theo đó chảy xuống.

“Đừng khóc. Bị thương nhẹ như vậy không làm chết người được đâu.” Hấn nhẹ nhàng mà lau đi nước mắt làm hấn lo lắng.

“Đều là ta làm hại. Đều là ta làm hại. Những người đó rõ ràng là nhắm về phía ta mà đến. Nếu không phải do ta. Chàng cũng không bị thương.”

Lần trước khi nàng ngã xuống kiêu thượng, đưa bé gái trong lòng nàng cũng là bởi vì nàng liên lụy mà thiếu chút nữa bị thương; Lần này, Hoàng lại vì bảo hộ nàng, mà thay nàng trúng một đao.

Đây đều là lỗi của nàng!

“Nghe rõ, chuyện này không liên quan nàng!” Ôm sát bả vai gầy yếu của nàng, Hắc Diễm Hoàng bất buộc bức ánh mắt nàng có chút tan rã nhìn về phía chính mình.

“Thời điểm hai lần trước phát sinh sự tình, là vì ta không ở bên cạnh nàng, không thể bảo hộ nàng, mới để nàng một lần lại một lần bị thương tổn, khi đó ta liền đối ta chính mình nói, ta muốn hảo hảo bảo hộ nàng, tuyệt không để nàng lại bị một tia thương tổn.

Còn có, ta bị thương tuyệt đối không phải lỗi của nàng, lỗi là người muốn mạng nàng kia. Ta nhất định sẽ tìm ra hấn, đem những gì nàng đã bị thương tổn từ trên người hấn từng giọt từng giọt đòi lại.”

“Vì sao. Chàng vì sao lại đối ta tốt như vậy?” Nước mắt tràn mi làm mờ hồ tầm mắt của nàng.

“Việc này còn cần phải hỏi sao?” Nhấn trán lại Hắc Diễm Hoàng kim lòng không đầu nói ra lời nói trong lòng “Đương nhiên là vì.”

“Khụ khụ khụ.” Một tiếng ho nhẹ có ý đánh gãy được lời nói tiếp theo Hắc Diễm Hoàng muốn nói.

“Ài?” Hắc Diễm Hoàng nhanh tay lẹ mắt đem Khúc Lưu Phong hộ trong ngực, chuyển hướng nơi phát ra thanh âm.

“Đệ đệ thân ái, ta biết lúc này ta xuất hiện, sẽ làm hỏng hành động nói lời yêu thương của ngươi, bất quá vì sinh mệnh của ngươi suy nghĩ, ta không thể không mạo hiểm nguy hiểm bị ngươi giết chết ra mặt nhắc nhở ngươi một tiếng, đừng quên trên người ngươi còn cầm một cây đao, hơn nữa đang mất máu.

Nếu phía sau xuất hiện vài kẻ địch, ta dám cam đoan hai người các ngươi sẽ lập tức đi gặp Diêm Vương, không có cơ hội lại nói chuyện yêu đương.”

Bóng người bạn thon dài ngữ điệu cả lơ phất phơ, người tới đứng là người nhân rồi nhất trong Hắc Phong Bảo — Hắc Diễm Thần.

Muốn nói tình nói yêu cũng phải nhìn thời cơ, mạng đều sắp không còn, lại ở chỗ này cạy mạnh. Nếu không bởi vì thời gian đã trễ thế này, nương muốn hấn đi ra ngoài tìm người, hợp thời ra tay giải quyết ba người kia, hấn đã sớm mất mạng.

“Thần.” Hắc Diễm Hoàng vừa thấy người tới là hấn, tâm tình thoáng chốc thả lỏng.

“Không cần nói nói mát, mau tới giúp hấn cầm máu!” Kinh hoàng lời Hắc Diễm Thần vừa nói, Khúc Lưu Phong mới nhớ tới bả đao kia còn cắm ở trên lưng hấn.

“Đến đây!” Hắc Diễm Thần thờ dãi, đi đến phía sau Hắc Diễm Hoàng, nháy mắt đã đem đao cắm ở sau lưng hấn rút ra.

Khi đao nhỏ rút ra thân thể đau nhức làm Hắc Diễm Hoàng nhìn không được thét lớn một tiếng. Hắc Diễm Thần rất nhanh kéo xuống y bào, xuất ra kim sang được mang theo tùy thân rắc lên trên miệng vết thương hấn, nhanh chóng đem miệng vết thương làm bằng bó đơn giản.

“Tốt lắm, về Hắc Phong Bảo trước rồi nói sau!”

Huýt gió một cái, một con ngựa tuyết trắng chạy vội đến trước mặt ba người, Hắc Diễm Thần sau khi đưa hai người phân phó lên lưng ngựa, chính mình cũng đi theo nhảy lên lưng ngựa, thẳng hướng Hắc Phong Bảo trở về trước.

Bạn đang đọc truyện *Diễm Hoàng Sủng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Ánh trăng nhu hòa xuyên thấu qua cửa sổ hơi hơi mở ra, chiếu vào trên người hai người đang ôm nhau trên giường.

“Vết thương trên lưng đã đỡ chưa?” Ngồi ở trên đùi Hắc Diễm Hoàng, Khúc Lư Phong oa tiến trong lòng hấn, đem sức nặng toàn thân đều giao cho hấn.

“Đã tốt lắm.”

Từ lúc nàng khóc sụt sướt, như thế nào cũng không cho hấn xuống giường, muốn hấn ở trên giường nằm ba ngày, miệng vết thương hấn liền khép lại.

“Ta biết chàng nhất định sẽ chê ta giống dong dài giống như bà già, nhưng ta thật sự rất lo lắng.” Chôn ở trong lòng hấn, nàng rầu rĩ nói.

Nàng vĩnh viễn không quên được Hoàng là vì nàng mà bị thương.

“Nàng cũng biết ta chưa bao giờ nghĩ như vậy. Ta biết nàng là bởi vì quan tâm ta, mới có thể hỏi như vậy.

Nhưng ta không cho phép nàng một mình miên man suy nghĩ!” Không cần xem mặt của nàng, chỉ cần nghe thanh âm của nàng, hấn biết nàng lại tự trách.

“Chàng không cần đối ta tốt như vậy, như vậy ta sẽ càng áy náy!” Thu vạt áo hấn, Khúc Lư Phong ngẩng đầu nói.

“Nếu nàng cảm thấy áy náy như vậy, ta có thể nói cho nàng phương pháp bồi thường ——” Hấn nói nhỏ, ngữ khí nóng rực mê người.

“Phương pháp gì?” Thật tâm Khúc Lư Phong thăm nghĩ biết được cách bù đắp như thế nào, hoàn toàn xem nhẹ đáy mắt hấn càng lúc càng nóng cháy.

“Thật sự muốn biết?” Ánh mắt hấn nóng rực nhìn nàng chăm chú, ngón tay phúc thượng ở môi của nàng, “Đây là bồi thường tốt nhất!” Nói xong, môi hấn đã phúc thượng ở môi đỏ mọng hé mở kia của nàng.

Bá đao rời khỏi môi của nàng, đầu lưỡi linh hoạt tham nhập, hai tay vội vàng đem nàng ủng gần, khiêu khích vỗ về chơi đùa lưng của nàng.

Nhớ lại đêm qua cuồng hoan, Khúc Lư Phong nhìn không được đỏ bừng mặt. Nàng không nghĩ tới nguyên lai vợ chồng trong lúc thân mật tiếp xúc lại tốt đẹp cùng ngọt ngào như thế.

“Tiểu thư, người cũng đừng thẹn thùng, chúng ta sẽ không cười người.” Thay nàng chải tóc Đa Đa trêu ghẹo nói.

“Xem ra cô gia thật sự rất thương yêu tiểu thư, này thật sự là quá tốt. ”

“Đúng vậy, cô gia thật sự rất cưng chiều người, tiểu thư.” Thảo Thảo cũng che miệng cười trộm.

“Uy! Hai người các người rất không có suy nghĩ, biết rõ ta ngượng ngùng, còn cười nhạo ta như vậy!” Khúc Lư Phong thẹn thùng khinh xích.

“Tiểu thư cũng sẽ ngượng ngùng? Thật sự là khó thấy được nga!” Thảo Thảo cố ý trêu ghẹo nàng.

“Quên đi, không so đo với người!” Khúc Lư Phong quyết định làm bộ như không có nghe thấy “Hấn đâu?” Tuy rằng biết hấn tám phần lại ở trong thư phòng, thay đại bá vô năng kia xem xét lại mọi việc.

“Ai?” Thảo Thảo cùng Đa Đa cố ý giả ngu.

“Còn ai nữa?” Khúc Lư Phong một bộ biểu tình “Hai người các người đừng giả ngu với ta”.

“Được rồi! Tiểu thư người cũng thật là, biết rõ cô gia hôm nay sáng sớm đã đi xuống Giang Nam, tại sao còn muốn hỏi chúng ta?” Thảo Thảo cảm thấy rất kỳ quái.

“Xuống Giang Nam?”

Đợi chút, nàng không có nghe sai chứ! Hoàng vì sao không đổi nàng nhắc tới?

“Đúng vậy! Nói là có việc làm ăn phải ký hiệp ước cô gia không thể không tự mình ra mặt hiệp đàm, ngày gặp mặt là ba ngày sau, cho nên cô gia sáng sớm liền xuất phát xuống Giang Nam. Như thế nào, cô gia không nói cho tiểu thư sao?” Đa Đa nghi hoặc hỏi ra tiếng.

“Các người nói đi?” Khúc Lưu Phong hai mắt nắm chặt, nghiêng răng nghiêng lợi trả lời.

Đêm qua ôn tồn một đêm, hôm nay lại nói cũng chưa nói một tiếng, sáng sớm đã đi xuống Giang Nam! Ngay cả Thảo Thảo cùng Đa Đa đều biết, cũng chỉ có nàng không biết chuyện này, việc này là sao đây? Hoàng đáng giận!

Đáng giận! Thật sự là rất đáng giận!

“Tiểu thư.....”

Chẳng lẽ cô gia thật sự không cùng tiểu thư đề cập qua chuyện xuống Giang Nam sao?

“Ta không sao! Hoàng có nói hần khi nào thì trở về hay không?” Mọi người đã đi rồi, nàng tái sinh hờn dỗi cũng là uống công, chờ họ sau khi trở về lại tính toán sổ sách cũng không muộn.

“Không biết.” Hai người đồng thời lắc đầu, bất quá lại rất nhanh cường điệu: “Hắn là đem sự tình xử lý xong, sẽ trở lại. Cô gia tuyệt đối luyện tiết để tiểu thư một mình ở trong phòng lâu quá!”

“Tốt nhất là như vậy!” Khúc Lưu Phong đô nổi lên miệng, hãy còn sinh hờn dỗi “Tốt lắm, các người đi xuống trước đi, để cho ta một mình yên lặng một chút.”

“Không được, chúng ta không thể để tiểu thư một mình!”

Tuy rằng lần này là cô gia bị thương, bất quá các nàng đại khái có thể đoán được, những người đó tám phần là hướng về phía tiểu thư mà đến, hiện tại cô gia không ở bên người tiểu thư bảo hộ nàng, trọng trách lớn lao này đương nhiên là do hai người các nàng phụ trách.

“Các người không cần lo lắng, Hoàng đã âm thầm phái người bảo hộ ta. Thật sự!” Khúc Lưu Phong đứng lên đem hai người đẩy ra ngoài cửa, sau đó đem cửa phòng đóng lại.

Tựa vào trên cửa, nàng ở trong lòng nói thầm: Tha thứ cho ta, ta không phải cố ý muốn gạt các người, chính là ta thật sự rất muốn một mình yên lặng một chút!

“Tiểu thư.....” Hai người không ngừng gõ cửa phòng, thật lâu không thấy được Khúc Lưu Phong đáp lại, đành phải lựa chọn rời đi.

Ban đêm.

Khúc Lưu Phong đem chính mình nhốt trong phòng cả một ngày, không có bất luận kẻ nào được phép đến quấy rầy, thân mình kiêu nhỏ nằm nghiêng ở ghế mềm, gối đầu lên gối nhỏ, con người hắc bạch phân minh nhìn vàng trắng phía ngoài cửa sổ bị mây đen thật dày che đi, chỉ lộ ra một vầng sáng nhỏ bao quanh vàng trắng.

“Rốt cuộc là ai muốn giết ta đây?” Suy nghĩ cả một ngày, như thế nào cũng nghĩ không ra nguyên do, hảo phiền nga! Chẳng lẽ loại lo lắng đề phòng từng ngày này phải trải qua cả đời?

Cả đời?!

“Cả đời.....” Khúc Lưu Phong khóe miệng tươi cười trào phúng.

Nàng thế nhưng muốn ở lại nơi này nghỉ ngơi cả đời!

Nàng giống như có điểm người si nói mộng, dù sao, nàng không phải người thế giới này!

Nếu có một ngày, nàng lại nhớ tới thế giới của nàng, rốt cuộc cũng rời khỏi nơi này, như vậy làm gì còn có cái gì cả đời mà nói?

Chuyện này về sau rồi nói! Hiện tại đã hơn nửa đêm. Nàng từ lúc tỉnh ngủ đến bây giờ, ngay cả một hạt cơm cũng chưa ăn!

“Ăn.....” Nhẹ nhàng nâng dậy thân mình, nàng lười biếng nâng thất lưng.

“Ăn bữa đêm!” Lưu hạ nhuyễn y, hai chân non mịn mang giày thêu vào, đi thong thả bước đến trước cửa phòng, rón ra rón rén mở cửa phòng ra.

Bên ngoài một mảnh tối đen, may mà dựa vào ánh trăng mỏng manh, còn có thể phân biệt đường để đi.

“Tại sao tôi như vậy?” Miệng tuy rằng oán giận như vậy, nhưng hai chân cũng không ngừng hướng phòng bếp rảo bước tiến lên.

Không có biện pháp, bụng của nàng đã đói đến mức kêu réo không ngừng, nếu không đem đồ ăn nhanh chóng tiến cống cho con sâu tham ăn trong bụng, có khả năng nàng sẽ đói chết.....

Chờ một chút!

Một đạo ý tưởng đột nhiên đi vào trong đầu của nàng, làm cho nàng dừng cước bộ.

Nói không chừng người muốn giết nàng đang nấp ở một góc sáng sủa nhìn chăm chú vào nàng. Hiện tại nàng chỉ có một mình, hơn nữa bốn bề lại vắng lặng, đúng là cơ hội tốt xuống tay lấy mạng của nàng.....

Nếu như vậy thì tốt rồi, nàng có thể biết rốt cuộc là ai muốn mạng của nàng!

Bất quá, đây đều là nàng một mình tự tưởng tượng, hung thủ thật sự sẽ xuất hiện sao?

Cho dù hung thủ thật sự xuất hiện, nàng có nắm chắc chẳng những có thể bắt được hung thủ, còn có thể an toàn thoát thân không? Nàng căn bản không giống Hoàng có bản lĩnh cùng người ta đánh nhau như vậy!

Nghĩ nghĩ, đột nhiên một đạo bóng trắng theo trước mắt nàng xẹt qua rất nhanh, Khúc Lư Phong theo bản năng di động cước bộ đuổi theo đạo thân ảnh bạch sắc kia.

“Là ai?” Khúc Lư Phong vừa chạy vừa hô lên “Là ai ở nơi nào?”

Chỉ thấy đạo thân ảnh bạch sắc kia cũng không quay đầu lại, tốc độ rất mau tiến thẳng về phía trước.

Nhưng mà mặc dù rất nhanh, khi Khúc Lư Phong đuổi theo nhanh không kịp, thân ảnh kia lại hợp thời thả chậm tốc độ, coi như cố ý để cho Khúc Lư Phong có thể vượt qua.

Vì thế, hai người cứ như vậy truy đuổi một đoạn đường.

“Rốt cuộc muốn đi đâu nha?” Sau khi chạy một đoạn đường, Khúc Lư Phong rốt cục chịu không nổi ngừng lại, cố gắng tiếp lấy không khí hô hấp thì thảo tự nói.

Dừng lại cước bộ, nhìn hoàn cảnh chung quanh một chút, nàng mới bắt đầu phát hiện không thích hợp, trong lòng nàng lúc này mới xuất hiện cảnh giới.

Cảnh vật bốn phía nàng hoàn toàn không quen thuộc. “Nơi này là chỗ nào?”

Không biết vì sao, nàng khẳng định chính mình còn ở trong Hắc Phong Bảo, nhưng vấn đề là, nàng tuy rằng đã đi nhiều nơi trong Hắc Phong Bảo, nhưng không biết còn có chỗ này.

Dựa vào ánh trăng mỏng manh, nàng nhìn rõ ràng, con đường này một bên là núi, bên kia lại là đoạn nhai.

“Đây là nơi chôn xác của người.” Âm điệu xót xa trong bóng đêm vang lên, càng có vẻ lạnh như băng vô tình.

“Ai?” Chuyển hướng ngọn nguồn thanh âm, nàng chỉ nhìn thấy một bóng người không rõ lắm.

Đột nhiên, tầng mây dày đặc trôi đi, nguyên bản mặt trăng đang nấp bên trong dần lộ ra, ánh sáng nhiều hơn, nàng xem nhanh người tới ——

“Tử Hoãn?!” Khúc Lư Phong kinh hô ra tiếng.

Nàng như thế nào cũng không nghĩ tới người có tóc dài, toàn thân mặc quần áo trắng, đứng nơi cách nàng không đến hai mét, dĩ nhiên là tiểu cô của nàng —— Hắc Tử Hoãn.

“Vừa..... Vừa rồi câu nói kia là người nói sao?” Khó trách nàng cảm thấy cái thanh âm kia thực quen tai!

Đợi chút, không có khả năng! Tử Hoãn làm sao có thể lại đổi nàng nói ra loại lời nói này?

“Còn muốn ta nói lại lần nữa sao? Nơi này chính là nơi chôn xác của người.”

Hắc Tử Hoãn nguyên bản khuôn mặt nhu tình hiện thực, nháy mắt phát ra sát ý mãnh liệt, trong âm điệu của nàng lạnh lùng, bao hàm đối Khúc Lư Phong tràn đầy hận ý.

Bỗng nhiên có một cổ cảm giác lạnh lẽo từ da đầu nàng —— cảm giác giống trước lúc nàng trúng độc té xỉu, cùng với trước lúc ngã xuống cầu thang như đúc!

Vì sao? Vì sao Tử Hoãn lại gọi lên sợ hãi trong lòng nàng? Chẳng lẽ tất cả việc phát sinh trước đó đều là.....

“Hiện tại mới nghĩ đến, không phải đã quá muộn sao? Đầu ngu xuẩn như vậy thế nhưng có thể sống đến bây giờ, ông trời thật đúng là không có mắt!”

Hắc Tử Hoàn không khách khí trào phúng ra tiếng, ánh mắt của nàng đã để lộ ra một chút vẻ mặt không bình thường “Nữ nhân ngu xuẩn giống người như vậy căn bản không xứng làm thê tử Hoàng, chỉ có ta, chỉ có ta mới xứng đôi với Hoàng! Hoàng hân là của một mình ta!”

“Tử Hoàn, người..... Người đang nói cái gì? Hoàng là ca ca người nha!”

Làm sao có thể đột nhiên liên quan đến trên người Hoàng? Còn có, nàng kêu Hoàng khẩu khí hoàn toàn không phải huynh muội nên có, cứ như là đối tình nhân vậy, đây..... Đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?!

“Hắn không phải ca ca ta!”

Hắc Tử Hoàn đột nhiên sau khi hô một tiếng này, lại cười ha hả “Ta nói cho người, ta cùng Hắc gia một chút quan hệ cũng không có.

Ba tuổi khi ta bị cha mẹ vứt bỏ ở trong một ngôi miếu đổ nát, khi đó tổng quản Hắc gia vừa vặn đến miếu đổ nát trốn mưa, ngoài ý muốn phát hiện ta một mình ở đó khóc, hẳn đợi nửa ngày cũng không gặp bất cứ kẻ nào tới tìm ta, vì thế liền đem ta mang về Hắc Phong Bảo, để cho cha mẹ đem ta nuôi nấng lớn lên.”

“Tại sao cho tới bây giờ không có nghe Hoàng nói qua?” Khúc Lưu Phong kinh ngạc nói.

Hắc Tử Hoàn coi như không nghe thấy câu hỏi của nàng, vẫn đang ở trong suy nghĩ của chính mình, hãy còn chưa nói xong: “Từ lúc ta còn nhỏ, ta đã bắt đầu yêu thương Hoàng, biết rõ hắn là ca ca ta, biết rõ không thể được, ta vẫn không thể dứt bỏ tình cảm này. Không thể cũng không dám nói ra tiếng yêu, chỉ có thể đem nó ẩn sâu ở trong lòng.

Nhưng khi ta biết hắn đã sớm cùng nữ nhân khác có hôn ước, ta quả thực thống khổ. Ta cái gì cũng không thể nói, cái gì cũng không thể làm, chỉ trơ mắt nhìn thời gian từng giọt từng giọt trôi qua.

Thẳng đến một buổi tối trước lúc Hoàng phải thành thân, trong lúc ta vô tình nghe được cha mẹ cùng tổng quản khi nói xong hôn sự của Hoàng, đột nhiên nói đến chuyện của ta, khi đó ta mới biết được ta không phải cốt nhục Hắc gia.

Khi ta nghe được sự kiện đó, quả thực là mừng rỡ như điên, nghĩ rằng như vậy ta có thể quang minh chính đại yêu Hoàng!

Nhưng, một chuyện thật lại nhắc nhở ta, Hoàng ngày mai sẽ cưới vợ, bởi vậy, ta ngay cả một tia cơ hội cũng đều không có.....

Vì sao? Vì sao không có ai nói cho ta biết, ta không phải cốt nhục Hắc gia? Vì sao lại để trước một ngày Hoàng cưới vợ ta mới biết được chân tướng sự việc? Nếu có người nói cho ta biết sớm một chút, hôm nay người gả cho Hoàng chính là ta!

Bất quá, người đừng đắc ý, cho dù các người là chi phúc vi hôn thì như thế nào? Cho dù người đã gả vào Hắc gia thì như thế nào? Vì Như Cầm, chi cần người chết, Hoàng sẽ là của ta!”

“Vậy sát thủ cũng là người an bài sao?”

Nàng đã hiểu, nàng đã hiểu tất cả! Nguyên lai tất cả mọi chuyện phát sinh đều là một tay nàng ta an bài —— đơn giản là nàng ta yêu Hoàng, không tha thứ nữ nhân khác cùng nàng ta chia xẻ.

“Đúng vậy! Chi cần đem ra ngân phiếu, muốn mua chuộc một đám sát thủ võ công cao cường còn không dễ dàng? Bất quá người thật đúng là sao chổi, rõ ràng người đáng chết chính là người, lại ngoài ý muốn làm Hoàng bị thương.”

Nàng còn tưởng rằng những kẻ kia có thể thay nàng giải quyết chương ngại vật ngăn cách nàng với Hoàng, không nghĩ tới tất cả đều là một đám phé vật vô dụng!

“Bất quá, hôm nay không ai cứu được người, Hoàng đã xuống Giang Nam, đêm nay chính là ngày chết của người!” Sát ý làm người ta sởn gai ốc lại lần nữa trở lại trên mặt nàng.

“Ta sẽ ngốc đến mức ở chỗ này chờ chết sao?” Nàng cũng không phải là loại nữ nhân ngu ngốc ngờ ngác đứng chờ người khác tới giết!

“Phải không?” Hắc Tử Hoàn tràn đầy tin tưởng cười to ra tiếng “Chi cần đêm nay người không chết, ta sẽ bắt hai tỷ nữ người đến đền mạng.”

“Thảo Thảo cùng Đa Đa?! Người đã làm gì các nàng?” Nguyên bản Khúc Lưu Phong đang chuẩn bị chạy trốn, khi nghe đến hai chữ “Tỷ nữ”, lập tức đã quên việc lúc này muốn chạy trốn.

“Trước mắt không có việc gì, về sau ta cũng không dám cam đoan!” Nói vừa xong, Hắc Tử Hoàn xoay người đi trước, tuyệt không lo lắng Khúc Lưu Phong sẽ như vậy rời đi.

Mặc dù không biết nàng ta nói là thật hay là giả, bất quá Khúc Lưu Phong vẫn là kiên trì, đi theo ở phía sau nàng ta —— bởi vì, nàng sợ nàng ta nói tất cả đều là thật!

Quả nhiên, đi không lâu, Hắc Tử Hoàn liền ngừng lại, mà sau thân thể của nàng, hai người hôn mê bị buộc chặt lại không thể mở miệng, giờ phút này

chính là Thảo Thảo cùng Đa Đa!

“Thả các nàng ra!” Khúc Lưu Phong phấn nộ rống to ra tiếng.

Nàng có thể niệm tình nàng ta là một người si tình, lại không có được một chút tình cảm đáp lại, mà tha thứ cho những hành vi tự tung tự tác trước đó của nàng ta, nhưng hiện tại nàng ta lại bắt Thảo Thảo cùng Đa Đa, việc này muốn nàng làm sao có thể tha thứ được đây?

“Ngươi là nhằm về phía ta, vì sao lại kéo theo những người khác xuống nước?”

“Ngươi gian trá xảo hoạt như thế, vài lần trước đều để ngươi nhanh chân chạy thoát, lần này, ta đương nhiên muốn tận mắt thấy ngươi biến mất, mới có thể an tâm. Ta đã không còn tính nhân nại đợi thêm cơ hội lần sau nữa, lại càng không muốn mỗi ngày thấy ngươi dính ở bên người Hoàng.”

Hắc Tử Hoàn chậm rãi từ trong cổ tay áo rút ra chủy thủ, kề trên cổ Thảo Thảo “Chỉ cần ngươi từ nơi này nhảy xuống, ta lập tức thả các nàng, hơn nữa tuyệt đối sẽ không thương tổn một sợi lông tơ của các nàng, bằng không.”

Hắc Tử Hoàn chỉ vào một bên đoạn nhai, ở lúc ánh trăng chiếu rọi xuống, miệng nàng nhếch thành ý cười, càng làm người ta có cảm giác lông tơ dựng thẳng.

“Ngươi thực ti bì!”

“Ta ti bì? Là ngươi đáng chết! Chỉ phúc vì hôn cái gì chứ? Hoàng là của ta, đời này chỉ có ta có thể yêu Hoàng! Đi chết đi! Đây là kết cục ta cùng Hoàng hưởng thụ! Ha ha ha.”

Hắc Tử Hoàn cuồng tiếu ra tiếng, giờ phút này nàng giống như là sát thủ hưởng thụ khoái cảm giết chóc, vượn ma trào về hướng con mồi của nàng, sau đó nhìn đường chết ở phía xa.

“Nhảy mau! Nếu còn không nhảy! Ta đây sẽ không khách khí.”

Hắc Tử Hoàn một đao xẹt qua cổ Thảo Thảo, vết máu chói mắt lập tức xuất hiện.

“Đây là cảnh cáo, đao tiếp theo, ta muốn chính là mạng của nàng. Nhảy nhanh một chút!” Dao nhọn lại lần nữa để trên Thảo Thảo, lần này là nhắm ngay yết hầu của nàng.

“Dừng tay, ta nhảy!”

Khúc Lưu Phong chậm rãi đi tới vách đá, thỉnh linh xảy ra gió mạnh, làm cho nàng cũng có chút đứng không vững. Nghe tiếng vang của hạt cát, hòn đá dưới chân rơi xuống, cảm giác sợ hãi không ngừng nảy lên trong lòng, nhưng là mặc kệ sợ như thế nào, nàng cũng không thể lấy mạng của Thảo Thảo cùng Đa Đa đến đổi cho mình, các nàng vô tội.

Hoàng. Hoàng. Tái kiến! Khúc Lưu Phong ở trong lòng cùng Hắc Diễm Hoàng xa nhau.

Tuy rằng biết rõ không có khả năng — nhưng, nàng thật sự rất muốn tái kiến Hoàng một lần!

“Ngươi cho là còn có thể có người đi ra cứu ngươi sao? Đừng nằm mơ, hắc bạch vô thường đang chờ ngươi đó! Nhảy đi! Mau nhảy đi! Ha ha ha.”

Tuyệt vọng nhắm mắt lại, Khúc Lưu Phong hấp khẩu khí, đem một chân đi ra ngoài.

“Phong! Không cần —”

Đột nhiên, một đạo nam âm tràn ngập thâm tình vội vàng ở phía sau nàng vang lên.

Tiếng nói quen thuộc, làm cho Khúc Lưu Phong đem chân lùi về, theo bản năng lùi về phía sau một bước nhỏ, chuyển hướng nơi phát ra thanh âm.

“Hoàng?!” Khúc Lưu Phong cùng Hắc Tử Hoàn trong mắt tràn ngập không thể tin.

“Thật là chàng! Chàng thật sự đến đây.” Khúc Lưu Phong con ngươi tràn ngập thâm tình gắt gao dừng ở trên người hắc.

“Từ Hoàn! Mau thả Thảo Thảo cùng Đa Đa ra! Tất cả mọi việc ngươi làm đối với Phong, chúng ta có thể xóa bỏ.”

Sau khi xác định Khúc Lưu Phong đã rời xa nơi nguy hiểm, Hắc Diễm Hoàng đem ánh mắt chuyển hướng về phía Hắc Tử Hoàn.

Xuống Giang Nam cũng không phải hắc, mà là Thần địch dung thành bộ dáng của hắc, bọn họ an bài việc này mục đích chính là vì tìm ra hung thủ thật sự.

Hắc không hề nghĩ ngợi qua muốn dùng Phong làm mồi nhử, chính là Thần không ngừng nói với hắc, nếu ngay cả kẻ địch cũng không biết là ai thì sẽ còn xảy ra nhiều tình huống tương tự, chỉ có làm như vậy mới có thể dụ kẻ địch lộ diện.

Vì không để Phong lại bị thương tổn, có thể sớm một chút thoát ly con ác mộng này, hắc cũng chỉ có thể làm như vậy.

Kỳ thật, từ lúc Từ Hoàn hiện thân hấn đã định ra tay, chính là không nghĩ tới Từ Hoàn lại kèm theo Thảo Thảo cùng Đa Đa hai bên. Bởi vậy, nếu hấn tùy tiện ra tay, vạn nhất hai người các nàng bị thương hoặc chết đi, Phong nhất định sẽ tự trách mình cả đời, cho nên hấn mới chần chờ không ra mặt, chờ đợi thời cơ tốt.

Nhưng hiện tại Phong đã bị buộc không còn đường thoái lui, hấn không thể đợi lát nữa mới hành động.

“Nằm mơ!”

Nói xong, Hắc Từ Hoàn liền dùng sức cầm chủy thủ trong tay bắn về phía Hắc Diễm Hoàng. Khi Hắc Diễm Hoàng phản tâm tiếp được chủy thủ, đồng thời nàng lấy tốc độ điện quang thạch hỏa tốc vọt tới phía sau Khúc Lưu Phong, một tay đem hai tay của nàng chế trụ, một tay kia nhanh chóng dùng sức kháp cổ của nàng.

“Người đã biết tất cả, vậy tỏ vẻ hết thảy mọi việc đều không còn hy vọng. Người là của ta, cả đời đều là của ta, Hắc Từ Hoàn ta không chiếm được, Vì Như Cầm cũng đừng mơ tưởng được! Hôm nay, ta muốn cùng nàng đồng quy vu tận!”

Nói xong, nàng đem Khúc Lưu Phong kéo theo phía sau, hai người liền như vậy ở trước mắt Hắc Diễm Hoàng rơi xuống vách núi.

Hoàng, ta yêu ngươi.

Một cái chớp mắt nhanh chóng từ trong mắt hấn biến mất, Khúc Lưu Phong lộ ra tươi cười, lấy môi ngữ nói cho hấn.

“Không!” Hắc Diễm Hoàng tâm hung hăng bị xé rách. Hấn chỉ tới kịp bắt giữ Khúc Lưu Phong mỉm cười với hấn, lại không kịp bắt được tay nàng.

Thình lình xảy ra một lực đánh mạnh vào gáy, hấn liền như vậy ngã vào trên cánh tay người phía sau.

“Ta đến chậm rồi sao?”

Bạn đang đọc truyện *Diễm Hoàng Sủng Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Chương Cuối

Người đáng chết, chỉ phúc vì hôn cái gì chứ? Hoàng là của ta, đời này chỉ có ta có thể yêu Hoàng.

Đi chết đi! Đây là kết cục ta cùng Hoàng hưởng thụ.

Ha ha ha.

“Không cần. Không cần. A ——” Cùng với một trận tiếng thét thê lương chói tai, Khúc Lưu Phong từ trong ác mộng bừng tỉnh lại.

“Tiểu Phong, Tiểu Phong, con làm sao vậy? Đừng dọa viện trưởng!” Bạch viện trưởng trên mặt hiện từ trần ngập lo lắng cùng đau lòng, giống như chim sợ cành cong đem Khúc Lưu Phong kéo vào trong lòng, không ngừng vỗ nhẹ lưng của nàng.

Viện trưởng?!

“Viện trưởng? Là người thật sao?”

Khúc Lưu Phong rút ra khoảng cách giữa hai người, ngẩng đầu nhìn người đem nàng ẵm trong ngực.

Gương mặt hiền từ, tiếng nói ôn nhu, viện trưởng trong trí nhớ của nàng giống nhau như đúc —— duy nhất thay đổi là, nguyên bản tóc đen mượt giờ đã điểm mấy sợi bạc.

Là viện trưởng. Thật sự là viện trưởng.

Sau khi nhìn chằm chằm Bạch viện trưởng sững sờ gần 1 phút, tầm mắt của nàng bắt đầu đảo quanh ở bốn phía.

Phòng bệnh màu trắng, sô pha bằng da, dụng cụ chữa bệnh.

Nàng. Nàng đã trở lại? Nàng trở lại thời hiện đại? Không sai được, bởi vì, ở cổ đại không có viện trưởng, cũng sẽ không có mấy thứ này.

Đã trở lại. Rốt cục đã trở lại. Nàng hấn là cảm thấy thật cao hứng mới đúng, nhưng vì sao. Vì sao nàng lại cảm thấy trong lòng rất đau?

“Đương nhiên đúng vậy!” Đứa nhỏ này tại sao lại hỏi lời nói kỳ quái này? “Đã xảy ra chuyện gì sao?” Nắm chặt hai tay của nàng, Bạch viện trưởng lo lắng hỏi.

“Tiểu Phong, con rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Mất tích suốt ba tháng, một chút tin tức cũng không có, ngay lúc mọi người từ bỏ tìm kiếm con, con lại xuất hiện, cũng té xỉu ở phía sau lưng núi cô nhi viện, nếu không.”

“Viện trưởng, con không sao, con chỉ mệt mỏi.” Khúc Lưu Phong cái gì cũng không muốn nói.

“Mệt như vậy ngủ một chút sẽ đỡ hơn, viện trưởng sẽ luôn luôn ở bên cạnh con.”

“Ân!” Thấp giọng ứng thanh, trong chốc lát, Khúc Lưu Phong lại mờ mịt ngủ.

“Thần, người hãy mau ngấm lại biện pháp, nếu cứ tiếp tục như vậy, Hoàng sẽ chết!” Thư Vũ Hà đau lòng đứng ở bên cửa sổ nhìn, Hắc Diễm Hoàng cũng không nhúc nhích.

Đã năm ngày sau khi Cầm nhi rơi xuống vực, Hoàng vốn cũng tính nhảy xuống theo, nếu không phải Thần đứng lúc đuổi tới đánh xỉu hắn, nếu vậy không những nàng mất đi con dâu, mà còn mất đi một đứa con trai, còn có..... nữ nhi của nàng.

Hoàng sau khi tỉnh lại, giống như nổi cơn điên, không ngừng nghỉ ở dưới chân núi tìm năm ngày năm đêm, dù là một ngõ ngách nhỏ hắc cũng không bỏ qua.

Cuối cùng nàng cùng Thần không nhìn được nữa, liền thừa dịp khi hắn không chú ý điểm huyết hôn mê của hắn, đưa hắn trở về.

Không nghĩ tới sau khi hắn tỉnh lại, một câu cũng không chịu nói, cái gì cũng không chịu ăn, cứ như vậy đứng ở cửa sổ, ánh mắt trống rỗng nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Nương, tâm bệnh cần có tâm được y, ta còn có thể có biện pháp gì? Biện pháp tốt nhất đương nhiên là đem đệ muội nhanh chóng tìm về!”

Hắn không phải thấy chết mà không cứu được, chính là hắn thật sự bất lực.

“Người không phải đang nói lời vô nghĩa sao?”

Tìm lâu như vậy, dưới vách núi cũng chỉ có thi thể của Từ Hoãn, hoàn toàn không thấy bóng dáng Cầm nhi, cho nên nàng tin tưởng Cầm nhi nhất định vẫn chưa chết. Nhưng mà, Cầm nhi rốt cuộc đã đi đâu?

“Ta muốn biết Cầm nhi đang ở đâu, cho dù lên núi đao, xuống chảo dầu, ta cũng sẽ đem nàng trở về bên cạnh Hoàng. Ai, đều do ta không biết dạy nữ nhi, mới có thể hại Cầm nhi vô duyên vô cớ chịu nỗi họa này, chờ sau khi nàng trở lại, ta nhất định phải hảo hảo bồi thường cho nàng.”

Nói đến Từ Hoãn, lại làm cho lòng của nàng thêm đau. Nàng thật sự là muốn làm người mẹ tốt, thế nhưng ngay cả tâm ý nữ nhi mình nuôi dưỡng suốt mười mấy năm cũng không phát hiện được.

Nếu nàng biết sớm hơn, khuyên giải khai thông cho nữ nhi nhiều một chút, sẽ không biến thành sai lầm to lớn không thể bù đắp được như hôm nay. Tuy rằng Từ Hoãn không phải do nàng sinh, nhưng sự yêu thương của nàng với Từ Hoãn tuyệt đối không thua hai người con do nàng sinh ra.

Từ Hoãn..... Người thật sự rất ngốc, thật sự rất mê muội, người cũng biết người làm như vậy, lòng nương sẽ rất đau.

“Nương, đừng nghĩ nhiều quá, đây không phải lỗi của người!” Hắn biết nương nghĩ cái gì, vì không để nương tiếp tục thương tâm, xem ra đành phải đổi đề tài khác dời đi lực chú ý của nàng.

“Ta nói nương à, nếu Cầm nhi không phải Cầm nhi thật sự trong lòng người, người còn có thể yêu thương nàng như vậy không?” Đây là đáp án hắn vẫn muốn biết từ lúc biết thân phận Khúc Lưu Phong đến giờ.

“Người lại nói bậy bạ gì đó? Vì chuyện của Hoàng ta đã đủ phiền, đừng nói thêm lời nào để phiền ta nữa, muốn hỏi cái gì thì trực tiếp hỏi, đừng quanh co vòng vèo!”

Cái gì nói “Cầm nhi ta thấy không phải Cầm nhi trong lòng ta”? Cầm nhi chính là Cầm nhi, chẳng lẽ còn có thể thật giả được sao?

“Nương, người còn nhớ rõ mấy ngày qua trong miệng Hoàng thì thảo tự nói, không ngừng kêu cái gì sao?”

Ám chỉ như vậy đủ rõ ràng chứ? Nương chính tai nghe thấy.

“Nói đến việc này ta đang muốn hỏi, vì sao Hoàng vẫn kêu Phong vậy?”

Hoàng nên gọi hắn là tên của Cầm nhi, vì sao lại đột nhiên xuất hiện chữ “Phong” này? Đây là nữ danh hắn thay Cầm nhi đặt sao? Nhưng cũng không có khả năng, hắn tính cách trước giờ lạnh như băng, làm sao có thể thay Cầm nhi đặt nữ danh đây?

“Nương, người cũng phát hiện! Kỳ thật Cầm nhi mà người kêu cũng không phải “Vi Như Cầm”, mà là “Khúc Lưu Phong”, cũng chính là người trong miệng Hoàng vẫn kêu không ngừng “Phong”!”

Hắc Diễm Thần nghĩ một lời trực tiếp khiến người trong mộng bừng tỉnh, đáng tiếc là người trong mộng kia không hề có phản ứng. Không! Chính xác mà nói hẳn là phản ứng quá chậm chạp mới đúng.

Cầm nhi là “Khúc Lưu Phong”? Thần đang nói cái gì, nàng tại sao hoàn toàn nghe không hiểu?

“Cái gì với cái gì, ta hoàn toàn không rõ!”

“Nương, bằng tài trí thông minh của người, làm sao có thể lại không rõ?”

Nương cân não xoay chuyển mau, phản ứng cũng rất nhanh chóng, làm sao có thể ngay cả ám chỉ rõ ràng như vậy cũng nghe không hiểu? Hay là người đã nghe hiểu, chính là chết không chịu thừa nhận? “Nương, người là không hiểu, hay là chết không chịu thừa nhận?”

“Không cần miệng lưỡi tron tru, nói rõ ràng cho ta!” Nàng mơ hồ nghe ra một chút manh mối. Chẳng lẽ, sự thật đúng như những gì Thần nói, Cầm nhi không phải là Cầm nhi thật sự, mà là một cô nương khác tên là Khúc Lưu Phong? Nếu vậy, thì tại sao?

“Nương, chuyện này ta cùng Hoàng đều biết, vốn là muốn giấu diếm cả đời.” Trên thực tế, là hẳn bị Hoàng uy hiếp không được nói ra. “Bất quá sau khi trải qua chuyện này, ta cảm thấy nói ra tốt hơn, dù sao đối với đệ muội như vậy cũng có vẻ công bằng.”

“Những lời nói vô nghĩa đó hãy miễn đi, nói mau, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?”

“Sự tình là như vậy.”

Phong. Không cần.

“Hoàng. Hoàng. A ——” Trên giường lớn màu trắng, Khúc Lưu Phong trong miệng thỉnh thoảng nói ra thanh âm mê sảng, sau một tiếng thét chói tai, nàng từ trong ác mộng bừng tỉnh.

Lại nữa!

Lau đi hai hàng lệ trên mặt, nàng thở dài. Trước kia nàng cũng không dễ dàng rơi nước mắt, nhưng từ khi gặp được Hắc Diễm Hoàng đến nay, tuyến lệ của nàng dường như bị mở ra, thật sự rất nhiều, hơn nữa sau khi trở lại thế giới của nàng, nước mắt càng giống phá hư điều rỗng nước đầu (đại khái là nước mắt giống như mưa zậy... vì không hiểu rõ nghĩa câu này nên ta để nguyên văn lun...>”

Sau khi trở lại thế giới ngày xưa, nàng chưa từng có một ngày ngủ ngon.

Lúc mới bắt đầu, chỉ cần nàng vừa ngủ, sẽ mơ thấy cảnh rơi xuống vách núi, cái loại cảm giác sợ hãi này nàng làm sao cũng không thể quên được.

Hiện tại, ác mộng không hề xuất hiện, nhưng chỉ cần mỗi lần nhắm mắt lại, sẽ xuất hiện khuôn mặt Hoàng thương tâm muốn chết kia, làm cho tâm nàng rất đau.

Một khắc khi rơi xuống vách đá, tuy rằng chỉ có vài giây ngắn ngủn, nhưng biểu tình đau đớn kia của Hoàng lại khắc sâu ở trong đầu nàng, không ngừng nhắc nhở nàng —— ở một thế giới khác, có một nam nhân đang chờ nàng.

“Hoàng, ta thật sự rất nhớ chàng!” Nàng rất muốn trở lại bên người Hoàng, rất muốn gặp lại Hoàng!

Nhưng công on đường dục của viện trưởng nàng còn chưa báo, nếu chỉ vì tình yêu của mình mà đột nhiên mất tích, viện trưởng sẽ rất thương tâm, rất khổ sở. Nàng biết ý nghĩ của mình thực ích kỷ, nhưng. Nhưng là. Nàng thật sự rất nhớ Hoàng, rất nhớ, rất nhớ.

Không được, chỉ nghĩ thì không thể giải quyết vấn đề, nàng không thể chịu đựng được sự tương tư dày vò ngăn cách này, nàng phải về lại bên người Hoàng!

Viện trưởng, Tiểu Phong thực xin lỗi người, công on đường dục của người, kiếp sau Tiểu Phong mới có thể báo đáp.

Sau khi ra quyết định trọng đại, Khúc Lưu Phong đem áo ngủ cởi ra, nhẹ nhàng thay quần áo, nàng ngồi trước máy tính trên bàn, mười ngón thon dài bắt đầu ở trên bàn phím gỗ, đem tất cả sự việc đánh vào máy tính, sau đó in ra, làm thư từ giả, hy vọng viện trưởng có thể tha thứ cho sự ra đi không từ mà biệt của nàng!

Mười phút sau, Khúc Lưu Phong im ắng theo cửa sau cô nhi viện đi ra. Mắt nàng nhìn lại nơi suốt mười tám năm mình lớn lên, tất cả mọi ký ức hiện lên ghi khắc trong lòng.

“Tái kiến! Viện trưởng kính yêu cùng các bằng hữu, ta vĩnh viễn không quên các người, sẽ không quên nơi này, sẽ không quên tất cả mọi việc trải qua của chúng ta.” Sau khi nhẹ giọng nói tái kiến, nàng cũng không quay đầu lại thẳng đến địa điểm phát sinh tai nạn xe cộ lúc trước.

Nhìn đoạn nhai sâu không thấy đáy, trong lòng nàng một tia sợ hãi cũng không có. Bởi vì, sâu trong lòng, nàng có người mình mong nhớ, rất muốn nhanh chóng gặp lại người trong lòng mình.

Cho dù sau khi nhảy xuống kết cục là chết, nàng cũng không oán trách không hối hận, bởi vì đây chính là lựa chọn của nàng.

Cho dù cơ hội chỉ có một phần ngàn, nàng cũng không thể bỏ qua, nàng không muốn lại để cho chính mình chỉ có thể không ngừng chảy lệ, không ngừng tương tư.

Hơn nữa nàng tin tưởng, nàng nhất định cùng Hoàng hữu duyên, mới có thể vượt qua thời không cùng hân gặp nhau, cho nên lão thiên gia nhất định sẽ đem nàng trở về lại bên người Hoàng.

Mắt nhắm lại, nàng thả người nhảy xuống, giống như không còn gì ngăn trở, thân thể cấp tốc rơi xuống dưới, gió lạnh không ngừng ở bên tai nàng gào thét ——

Phút chốc, một cổ lốc xoáy màu vàng cũng không thấy đáy ở chỗ sâu xuất hiện, càng lúc càng lớn, đem nàng bao quanh vây lại, bên trong ánh sáng, nàng cảm giác giống như có tay ấm áp dẫn dắt nàng, đem nàng đưa về bên người Hoàng.....

Hoàng..... Ta nhất định sẽ trở lại bên cạnh chàng..... Chúng ta không bao giờ chia lìa nữa, thẳng đến vĩnh viễn.....

Ở nơi nào? Nàng rốt cuộc ở nơi nào?

Nhìn trăng sao lấp lánh bầu trời đêm ngoài cửa sổ, Hắc Diễm Hoàng suy nghĩ đang ở nơi xa xôi nào đó.

Từ lúc bị Hắc Diễm Thần đánh bất tỉnh mạng về trong bảo, sau khi tỉnh lại, hắn đã đem toàn bộ cửa sổ rộng mở, cũng không nhúc nhích đứng ở bên cửa sổ cho tới bây giờ. Giống như chỉ có để cho thân thể cảm nhận được gió thổi qua, mới có thể làm cho hắn cảm thấy Phong còn ở bên người hắn, không có rời khỏi hắn.

“Phong.....” Hắc Diễm Hoàng thấp giọng kêu gọi, tên gọi kia làm hắn tan nát cõi lòng, đau lòng không thôi.

Sau một lúc lâu, trên trời ngoài cửa sổ đột nhiên xuất hiện một đạo lốc xoáy màu vàng, hào quang càng ngày càng mãnh liệt, phạm vi cũng càng lúc càng lớn, loáng thoáng trung tâm lốc xoáy còn có thể thấy được một bóng dáng màu trắng, theo bản năng, Hắc Diễm Hoàng lao ra ngoài cửa, đứng ở đình viện rộng lớn.....

Bóng dang màu trắng cấp tốc rút xuống, Hắc Diễm Hoàng lập tức theo bản năng thân thủ tiếp lấy; Lúc này, lốc xoáy màu vàng trên đỉnh đầu dần dần thu nhỏ lại, cường quang cũng chậm chậm yếu bớt, cuối cùng biến mất.

Sau khi nhìn rõ ràng người trong tay tiếp được, dĩ nhiên là thiên hạ hắn mong nhớ ngày đêm, Hắc Diễm Hoàng trong mắt vô cùng khiếp sợ, không thể tin cùng vui sướng, hắn dùng toàn bộ sức mạnh toàn thân, đem Khúc Lưu Phong hai mắt nhắm nghiền găt gao ửng trong ngực, cũng đối với bầu trời đêm thề:

“Sẽ không..... Ta không bao giờ buông tay một lần nữa..... Đời này nàng đừng mơ tưởng lại rời khỏi ta..... Ta muốn găt gao đem nàng khóa ở trong lòng ta..... Vĩnh viễn..... Vĩnh viễn.....”

Bạn đang đọc truyện *Diễm Hoàng Sùng Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.